

Baranyi Imre

Csillagállás

Versek és versfordítások 2023-ból

Magánkiadás

Baranyi Imre

Csillagállás

Versek és versfordítások 2023-ból

MAGÁNKIADÁS

ISBN 978-615-82249-3-2

Minden jog fenntartva.

© Baranyi Imre 2024

Szilveszter éjjelén

Ezernyi harsonát, petárda robbanást
kibírt fülünk e lázas éjszakában,
ki régi kedvesét kereste és ki mást,
ki gyáva mód, de volt ki persze bátran.

Az év ez éj alatt megint tovább szelelt,
de ím, követte hajnalán a másik,
a bér csupán adóra (másra most se) telt,
szerencseasszonyunk unottan ásít.

Habár hitünk kicsit talán kerékbe tört,
de rá a béke jó az olvadással,
a lelkeink parázsa bárha elgyötört,
de nem cseréljük azt le senki mással.

Reményeinkre messziről kelő szelek
vitorlavásznakat feszítve fújnak,
hajónk az óceánokon ropog-recseg,
de mégsem adja meg magát a búnak.

Ha majd ezernyi tűzvirág...

Ha majd ezernyi tűzvirág
a nádtetődön táncol,
megérted, nincsen ostobább
a háború zajától.

Özönvíz előtt

Ez év megint csak elszaladt,
követve jó az új,
csatározásaink alatt
mi lankadatlanul
futunk a végzetünk felé,
hiába intenek
hegyet remegtetőn belé
felénk az istenek.

A balgaságaink okát
vajon ki fejti meg,
miért marad velünk csupán
e lázas őrület?
Kifosztva mindenünk beteg,
halódik egyre csak,
minek nyomán a rettenet
sötét egekbe csap.

A földgolyónk, habár forog,
de mattuló az ég,
a féktelen, mohó korok
alatt a sarki jég
akár a pillanat, fogy el,
s az áradó vizek

világokat temetnek el
a lelkeink felett.

Kozmikus magány

Hajnali szél viszi illatod innen,
gúzsba kötött, remegő kezemen
rímeivel kecsesen tovalibben,
halkul e vers lebegőn, sebesen.

Hangom enyészik a reggeli ködben,
elhal a láz, oda már a remény,
mécsese földre borulva, törötten,
porlik a lét kifakult fövenyén.

Nézek utánad a köd gomolyán át,
látom, amint fakuló alakod
távolodóban a kozmoszon átvág,
én pedig újra magam maradok.

Mit hoz az év...

Mit hoz az év, mire virrad a napja,
nyár derekán pirul-é gabonánk,
süt le Napunk zamatos borainkra,
ősz-szüretén vajon éled a tánc?

Vagy mi tovább maradunk vicsorogva
gőgös urak katonájaként,
s indul a vert seregünk ma torokra
balga agyunk televényeiért?

Múlik-e még az a láz, ami végül
hantokat ás a kemény ugaron,
és amikor valahány beleszédül,
vajh, ki fedé azokat siratón?

Mit hoz az év, mire virrad a napja,
rajtad is áll, mi felé araszol,
mert a jövőt sodorán, ki faragja,
csak te lehetsz igazán valahol.

Éji merengés

Boldog idők feledett sodorában
régi szerelmeken illan a lét,
lassan a múltba merengeti lágyan,
ködbe borítja a vágy örömet.

Halkul a zaj, beletompul az éjbe,
csillagokat takarózik a táj,
fellegeit terelőn viszi félre,
múlik előle az éji homály.

Béke honol, kiterítve a kozmosz,
átölel és a magasba emel,
görcseimet kibogozza, feloldoz,
áthat e végtelen égi lepel.

Csillagállás

Tilinkóval terelte csillagárját
a mindeneknek égi pásztora,
e lágy zenére béke üdve járt át,
ezért magam követtem őt oda.

Figyeltem egyre, hogy mivégre hajtja
zenitre nyájait türelmesen,
miféle sors dereng felém ragyogva,
amit szeszélye tartogat nekem?

Hiába, mert az égi csillagállást
az egyszerű kanász nem érti meg,
jövőm ezért titok marad, mi folyvást
megannyi új talány felé lebeg.

Azóta éjjelente még kiállok,
s az égre nézve egyre kergetem,
a génjeimbe égetett zsarátnok
milyen világot álmodott nekem?

Dunyhámhoz

Puhán fed át az éjszakában,
meleng alatta vézna lábam,
de álmaim sosem takarja,
a fellegekbe szállni hagyja.

A sarka néha összegyűrve,
csodálkozón a reggelekre,
lazán ledobva hűl magában,
de este újra már a társam.
Hiszen, ha jó a tél hidegje,
s remegve fázom én is egyre,
nekem csak ő marad, ki testem
ölelni hívja minden esten.

Mióta élek, úgy imádom,
akárha volna hű barátom,
s lehet, ha véget ér a létem,
marad talán a szemfödélem.

Elfut a lét

Visszadereng viaszarcod a télben,
hűlt mosolyod lecsorog, fakulón

elkeverem nevedet, s az ígéket
fújja, cibálja a szél szabadon.

Lágy alakod belefoszlik a múltba,
már nem ígéz ölelésre karod,
szürke napok televénye mogorva
végzete mélye felé kavarog.

Így fut a lét porolón az időben,
mind, ami volt feledésbe merül,
elfogy a vágy, az a láz tovalibben,
és a nyomában a szél hegedül.

Sajg a dala, beleroppan a lelkem,
végtelen éje szomorgva szorít,
szétszövi álmaimat, keserűen
kergeti boldog idők nyarait.

Bús dal

Ó, bús dalom halón, ha botorkálva,
elérne hangja, hol te kóborolsz,
követne tűzön át a bús mocsárba,
amelybe kényszerít nyomán a sors.
Mióta távol élsz, kopár a lelkem,
alig maradt zenéje, hangtalan,
de néha-néha felszakadva, fennen
sikong belőle még mi benne van.

Hiszen valómban élsz azóta végleg,
törölhetetlenül megálmodom
a régi-régi tébolyult szerelmet,
mit érted éltem égve egykoron.

De többet érne mindenik szavamnál,
ha bús dalomra visszaválaszolnál.

A vers hatalma

Az új ütemre rímelő, remek sorok
mögött a vers csodálatos, miként dobog,
akár a szív, ha benne vére lüktető
dalán örömmel égre-földre nő.

A dallamát a szél legott tovább viszi,
hiába halkuló az ég, az alkonyi
letisztulásra zengve-bongva ráfelel,
s e perdülő varázsra újra táncra kel.

Fölötte mámorulva csillagok hada
csak azt hunyorgja, máma nem megyünk haza,
ma ropjuk ezt a perzselő varázsszenét,
e költeménynek égető reménytüzét.

Ma végre újra halhatatlanok leszünk,
hiába fúj miránk a bűsz, bigott, letűnt
csinovnyikok borongató, konok hada,
mi itt lakunk, ezért nem is megyünk haza.

Cserépszavazás

A régi, ó demokratának
maradt esélye váltani,
cserépszavazhatott urára,
ha tette kezdte bántani.

De mára sajna nincs e sansza,
szavazni bár ma is szabad,
ha pár üveg borért nem adja
cserébe mind a voksokat.

A körzetét meg újraosztja
uralkodói fondora,
el is meséli mámorodva;
nem űzől el te már soha.

Cinizmusán hiába sajdul
igazságérzeted felül,
kemény a szíve és rohadtul
nem érzi kénye, mint gyötör.

De nemsokára földre hullik
mohó harácsa korsaja,
cserépszavazni majd ocsúdik,
világa három harmada.

Az éjszakáért...

Szép álmogyöngysor
lett a dáma jutalma
az éjszakáért.

Ki menti még meg...

Ki menti még meg
a lángoló szerelmet
a jégesőtől?

Az új rakétát...

Az új rakétát
lokátorok se mérik,
hol volt, hol nem volt...

Egy banyatankot...

Egy banyatankot
húztak át új cipőmön,
hasadt a bőre.

Ravasz koboldok...

Ravasz koboldok
az erdő sűrűjén át
vezették tova.

Hímez meg hámoz...

Hímez meg hámoz,
de az igazság nyomát
bottal ütheted.

Szökött múzsa

Odüsszeusz, ki önmagát kikötve
szirének énekébe hallgatott,
de mára már csupán süket fülekre
talál, ki néha-néha dalba fog.

Idén a színpadok bezárva állnak,
alant a néma széksorok között
feszengve kandikál a méla bánat,
a múzsa más vidékre költözött.

A kar kirúgva már előbb feloszlott,
hiába, hogyha mégse nemzeti,
nem érdemel ma meg teret, s porondot,
ha jó urát habozva élteti.

De jó az új darab, s a rendezője
tüzet borít e poshadó időre.

Hiábaság

Hiába szólt a hang; elég!
De mert a fény a gyors,
mikorra vájt füledhez ért,
elült, hiába volt.

Hiába volt a félelem,
a balgaság felett
legyőzetett az értelem,
maradt a rettenet.

Hiába volt ezernyi jel,
ki látta, sápadott,

ha háborúba menni kell,
a józan ész halott.
Hiába mindenünk oda,
a gőg, ha húsba vág,
temetkezéseink oka
e torz hiábaság.

Ahol a part szakad

Hiába, hát megint velünk szakadt a part,
az álmaink a vad folyam sodorta el,
a test, amit csupán a balgaság takart,
merült alá, akár a szétfoszolt lepel.

Pedig reményeink között kutathatott
a vágy, de lám, amit talált futóhomok,
gyökértelen maradt a fánk, kivágotott,
nem ülnek ágaink alá zarándokok.

Kegyetlenül lenyesve mindenünk oda,
a kérgeink lehántja horzsoló meder,
a tékozolt szerelmeink szelíd sora
vad éjeink feledve, lassan elkever.

Lehet, hogy eljutunk az óceánba majd,
hol egy kopár sziget felé cibál a szél,
s ha ott konok magunk a földben újra hajt,
talán sosem megyünk megint a part felé.

Orgonák a télben

A tél uralta táj felett az égbolt
a szürkeségbe ráfeledkezett,
a nyáridőre ráfeszülve kék volt,
kicsalta játszadozni versemet.

A rímek ingva fellegéig értek,
a szél bogozta őket álmatag,
zsarátnokát terítve szenvedélynek
a májuséji orgonák alatt.

De most az ágaik vacogva várnak
a zsendülő tavaszra reszketeg,
magukba zárva illatát a vágynak,
melengetik fagyott szerelmemet.

Idézem arcod és e kép segít
a száz napot kívárni májusig.

Csordaszellem

Titokban azt hihettem, álmodom csupán,
talán nem úgy igaz belőle semmi se,

de végül elmerengve dupla harmadán,
ma már tudom, komor való e rémmese.

Ma itt a zsebre voksolás világa dív,
mosom kezéd, kezem mosod, cserébe már
a vármegyére esküszünk, no és ha hív
urunk, lihegve vágtatunk elé, akár

a birkanyáj, ha jelzi konduló kolomp,
ütött az óra, vár a hegy fokán a vár,
alatta bárha árad óceánnyi gond,
mi indulunk a bűneik takarni, kár.

De ott a mélyben állva búskomor bikák
hamar fejük szegik, ha int az új gulyás,
jelére vágtatón a csorda égre hág,
nem áll elébe holmi úri jajdulás.

Fals szonett

A hang, mi egyszer elveszett a dalból,
nem adja vissza újra semmi más,
ha már idézni nem tudod magadtól,
marad csupán a csalfa hallomás.

De hogyha botfüled nem érzi mégsem,
hiánya készakarva mily hamis,
ne énekelj, az istenekre kérem,
daloddal engemet ne háboríts!

Hiába harsogod zuhanyszobádban,
kihallik az, s az égnei áll hajam,
amíg vacoghatok halálra váltan,
te énekelsz továbbra, gondtalan.

Bocsásd meg azt a reszkető kezemnek,
ha fals dalod miatt ma fojtalak meg.

Tanács küklópszoknak

A híres óriás zokog ma sorsán,
hiába volt a dolga egyszerű,
Odüsszeusz gonosz szemébe szúrván,
vakon maradt a balga egyszemű.

Ezért, ha lényed óriásnak érzed,
vigyázz nagyon, hogy el ne bízd magad,
hiszen kisemberek közé, ha tévedsz,
megal(í)omániád csak elragad.

Sosem lehetsz különb a másikánál,
ha készakarva életére törsz,
privát előnyt mohón hiába várnál,
azért neked se jár cserébe nörsz.
S ha majd kopognak újra tengerészek,

fogadd be őket éjszakára, kérlek.

Könyörgés

Milyen jövő felé közelg a létem,
vajon virágaim kinyílnak-e,
remegve térdelek ma ím elébed,
elér-e vézna lelkem éneke?

Felelj, ha tudsz, mi lesz velem tavasszal,
vetéseim vajon kikelnek-e,
vagy énreám a kék eget haraggal
borítod és elér pokol tüze?

Tudom, ha tettem én ezért belátod,
lehet, reménytelen feléd imám,
de pont a bűneim miatt kiáltom,
ne hagyd jövőm omolni kárpodán.

Taníts meg engem érted égni újra,
ne kényszeríts a balga háborúba!

Csörögefánk

Gyermekkorom csodás világát
idézi fel, amint a nagymamám
sütötte sparheltjén a fánkját,
emléksodorta, régi délután.

Míg neved dobogtat

Miként a fény szivárog át a ködben,
a múlt falán az arcod elmosódva
dereng fel és olyankor én ügyetlen
kapok felé, simítanék hajadba.

Habár a messzeség közénk feszülve
tetézi két karom hiábaságát,
de még belül szerelmi láz tüzelte
zsarátnokán pirong a régi vágy át.

Hiába múlt ezernyi holdas éj el,
ölelkezéseink tovább sajognak
a létezés erén a szenvedéllyel,
amíg a szívemen neved dobogtat.

Azóta őrzöm arcod elmosódva,
akárha lelkem egy darabja volna.

Borbála

Mondjátok, ki az a Borbála,

hogy lehet bevágódni nála?
Ölelném malaszttal,
toldanám arasszal,
tenném a szépet én alája.

Farsangra várás

A tél utáni nagy vidámkodás
hiányzik és nem oltja semmi más
a szomjamat, csupán a tánc maga,
a csókod és hajadnak illata.
A februári víg ölekezés
a görcsöket feloldja lágyan és
elűzi végre lelkeink felett
a szél cibálta, szürke felleget.

Kereng velünk a tarka maszkabál,
a láb pörögve hajnalig nem áll,
s mikorra tánca végre csendesül,
a kedves ájulón ölembe ül.

A vágy tavaszt igézve mámorul,
a jelmezünk, s ruhánk a földre hull,
szerelmi fészkeink kies zugán
a sárga Hold is elpirul talán.

Már értem...

Tudom már, ki az a Borbála,
boldogan időznék önála,
de sajna nejemnek
e vágyam eretnek,
ezért csak sóvárgok utána.

A múlt varázsa

A múltkor erre járt a múlt kor,
idézve vissza lázas éveim,
közelre változott a távol,
s utána árja vágtatott megint.

Nyomán a vágyam égbe szökkent,
lebegve csókos éjszakák ködén,
letűnt szerelmeim köröttem
suhogtak újra, játszi könnyedén.

Ez óra véremet cibálta,
erében egyre-másra vágtatott,
de bánatomra mindhiába,
csupán kihúlt zsarátnokot locsolt.

Azóta visszavárom egyre

igézetét, de sajna nem jön el,
a múlt a vágyam elfeledve,
varázsa fellegén továbbbszelel.

Ámor mintázta...

Ámor mintázta
paplanát, s a mámorát
alatta szintén.

Falugyűlésen...

Falugyűlésen
megszületett a döntés,
stadion épül.

Golyófogónak...

Golyófogónak
sorozták az ifjakat
beteges elmék.

Urak között dív...

Urak között dív
a krikett, csórók között
csupán a méta.

Sirokkó hozta...

Sirokkó hozta
ma Észak-Afrikának
vörös homokját.

Cseréptörés

Magában áll a csorba tál,
pityergve bánja Borcsa már,
hisz oly sietve rakta le,
a széle eltörött bele.

De lám, a Borcsa korsaja,
akárha volna csempe ma,
van egy komoly gyanúm nekem,
e lány figyelme mint ilyen.

Mióta János arra járt,
reá lesett a kerten át,
azóta Borcsa kis keze,
s a szíve is remeg bele.

Kalandozott Amál...

Kalandozott Amál figyelme,
amint az Ákos őt ölelte,
hiába fékezett,
belé lövellt a csepp,
ezért esett megint teherbe.

Halmazállapotok

Húvös eső csepereg ma egész nap,
kedvet ölő kopogása behallik,
tompá a fény ölelése, a bánat
szürke ködén monoton vele ásít.

Lelkem a fellegeken lovagolna,
hogya lesütne a néhai Nap rá,
nem pedig álmain összeomolva,
múlt nyaramat keseregve zokogná.

Míg idebent szomorogva a vágyam
régi szerelmeimet megidézte,
már odakünn az eső puha-lágyan,
hópiheként libegett a vidékre.

És amiként a világ kifehérült,
lelkem is egyre vidult vele zsongva,
néztem az ablakon át, mit az ég küld,
mint takar édeni leplet a bűmra.

Remélte végre...

Remélte végre ma Mária,
hátról kapja most nagy fara,
hiába viszkedett,
a Béla reszketeg,
begörcsölt ingatag vádlója.

Szimptóma

Ha lényed épp a gögöd egyre falja,
ha istenek közé valónak érzed
magad, s tetézve balgamód e bajra,
harácsolási vágyad is felébred,

gyanítsd okát, a parlamentben ülve
találtad önmagad, feledve múltad,
hatalmi mámorod, mi most emelne,
csupán hamis varázslatokkal áltat.

De mindhiába így sodort a véred,

hevén te nagyra vágyva bátorodsz most,
kihívod öltre háborogva léted,
hiszed, hogy árja üdvösebb jövőt hoz.

Pedig, ha tán szülőfaludba térve,
a régiek közé kicsit beülnél,
lehullna talmid és velük remélve,
a lényed átmelengne még a tűznél.

Skrupulus

A sors lehet kemény, lehet szerencsés,
hiszen kinek, s hogyan van az megírva,
következik belőle majd a kérdés,
a mennybe visz vagy égető pokolba?

Hiába faggatom, reám se néz ma,
a kocsmaasztalon megannyi bögre
ürült ki révedezve bánatomra,
de véle sem jutottam íme többre.

Jövendőlhöz én ezért betértem,
bogozza szét a sorsomat, ha tudja,
a pénzem ő előre kérte tőlem,
de gömbje sem felelt nekem bajomra.

Azóta minden éjszakán vesződök,
az angyalom kopog vagy épp az ördög?

Kifarolt Anikó...

Kifarolt Anikó a minap,
amikor dagadó botomat
odatettem elé,
szeme bár legelé,
de a hangja furán elakadt.

Új cseréptörés

Cserépszavazhatott Athénban rég a nép,
elűzve így, kit arra méltatott,
hogyan lehetne mára visszahozni még,
megannyi van, ki adna rá okot.

De mert a jó cserépnek oly nagy ára van,
csupán ezért csak össze nem töröm,
a versem élein talán, ha megfogan
az átkom és a végtelen dühöm.

Habár tudom, hogy erre mégse mennek el,
de hátha kél szemernyi bűntudat
a rímeim nyomán, s a dölyfük elszelel,
puhítva végre gőgös arcukat.

Lehet, nevetsz azért, hogy ily naiv vagyok,
de hát, ha nem segít a verselés,
marad csupán, miként a régi, antik ok,
marad nekünk egy új cseréptörés.

Égi mantra

Csak ittam egyre én szelíd szavad,
akárha égi mantra volna,
pedig tudom, nekem nem is szabad
szerelmesedni angyalokba.

De hát a sors, a jó öreg kufár,
ha már felettte volt a kék ég,
az égiekkel üzletelve bár,
elérte azt, hogy értem égjél.

Elérte azt, hogy én ma álmodón
fejem parázs öledbe hajtsam,
s e végtelen, varázsos alkonyon
alámerülj az ájulatlanban.

Azóta angyalom vagy és ezért
a sors adósa lettem én hát,
fizetve vissza néki kölcsönét,
beteljesítem égi mantrád.

Hold ezüstje

A Hold ezüstje visszahoz, szerelmem,
hiába bújsz előlem őszi éjszakán,
azért is újra vissza kell tereljen,
hiszen tenélküled meg is halok talán.

Ma nincsen arra szó, hogy én mit érzek,
miféle lángözön, mi így epeszt belül,
nem engedem, hogy elkobozza léted
az őszi éj, amint a lelkeinkre ül.

A csillagokba révedő szememmel
kereslek én azóta minden éjjelen,
remegve-félve suttogom, ne menj el,
hiszen ki is lehetne más a kedvesem?

Ömölve hull reám a Hold ezüstje,
szemembe híreket szítál felőled ő,
akárha hullna vén fejemre könnye,
amint szipogva súgja, nem talált elő.

Hiszen te...

Hiszen te százszorszépe voltál

varázs-szerelmetes meződnek,
engedd, hogy végre rajta most már
fülig szerelmesen heverjek.

Ének a szélben

Süvít a szél a téli kerteken,
a föld alatt magok remegnek,
komor világom arca vértelen,
keletre nézve egyre retteg,
vajon maradt-e mára győztese
a gőg csikarta háborúnak,
avagy csupán a lét szakad bele,
amint az ördögök vajúdnak.

Hiába, hát a balgaság ilyen,
rohan saját gomolykódébe,
nyomán csupán konok halál terem,
de mégis elszegődik érte,
a ten fiának esve mámorul,
üvölt az égre tántorogva,
amíg az égve-fájva ráborul,
s botor torán be nem takarja.

Lehet, ha majd eláll a balga szél,
a bőszt hatalmasok lehűlnek,
s a föld alatt a mag megint remél,
ha végre vége már a télnek,
bolond világom újra álmodón
tekint le megmaradt fiára,
ki őt vigyázva, féltve, józanon
remélt, s nem énekelt hiába.

Szerelmetes virágom

Be messze jár szerelmetes virágom,
a szirma vajh, azóta nyílik-e?
Kereshetem, hiába, nem találom,
elült a fák mögött az éneke.

De mert a lelke fellegekbe vágyott,
hamar feledte érte kertemet,
azóta már nem ültetek virágot,
a régi engem úgysis elfeled.

Ezért nem öntözök, nem is kapálok,
csak összetört magányom ásom el,
nem álmodok fülig szerelmes álmot,
ha jó a reggel, úgysis elszelel.

Azóta megkeményedett az arcom,
de itt belül, mi az mi várna sajgón?

Alfred Tennyson - Shalott hölgye

(The Lady of Shalott)(részlet)

A folyónak a partjain
árpa és rozs kalásza ring,
hol ég és föld találkozik,
egy általút kiágazik
száz tornyú Camelot felé.
És ott sétálnak emberek,
mind liliomot nézeget
ott lent van egy kicsiny sziget,
Shalott-sziget nevén.

Fehér füzek, s nyárfák között
a szél a partnak ütközött,
amint a hullám hömpölyög
a sziget partjai mögött
könnyeden Camelot felé.
Négy szürke fal, és négy torony
emelkedik virágokon,
s túl a néma lugasokon
él Shalott hercegné.

A parton fűzfa ácsorog,
egy vontatott uszály csorog,
amely lovakkal vontatott,
könnyeden vitorlás suhog
egész le Camelot felé.
Őt ki látta integetni?
Vagy az ablakában állni?
Vajh, felismeré akárki,
ő Shalott hercegné?

Csak hajnalon az aratók,
az árpa közt munkálkodók
hallották őt, amint dalolt,
s a hang követte a folyót
le lágyan Camelot felé.
S a meg-megálló béresek
csak hallgatták az éneket;
„Talán bizony tündér lehet
Shalott hercegné.”

Amikor Laurám...

Amikor Laurám letusolt,
- Gyere már szaporán! – odaszólt.
Mivel épp Valikán
gyakorolt ceruzám,
emiatt Laurám pipa volt.

A végzethez

Ha lángolón a két szemedbe néztem,

mosolygtak onnan éji mandulák,
akárha lenne édes égi végzet,
tekintetükkel úgy öleltek át.

Szerelmem érted áradó folyó lett,
a partja közt vadul feléd futok,
neved kiáltanám, s hogy én mit érzek,
kimondanám, de hangom elfagyott.

Hiszen valód azóta másnak adtad,
magam maradtam árnyaim között,
nem alszom és nem álmodom miattad,
csupán a lét komor fokán ülök.

De még hevén a vágy utánad éget,
hiába hát, ilyen csalárd a végzet.

A büszkeséghez

Kerékbe törve mára minden élhető,
tanítanál, de arra tébolyult erő
telepszik és a kéje rajta mámorul,
kisemmizetten, égve tántorogsz alul.

Hiába perlekedsz, hiába kérdezel,
talán eléred azt, ha gúnyosan felel;
ne szólj, ne lázadozz, viseld a sorsodat,
amid ma birtokolsz, csupán csak annyi vagy!

Pedig tebenned él megannyi láz-csodád,
amit konok parancsolód nem élhet át,
amelyre meg sekély tudása nem fogan,
vakon reméli, már örök hatalma van.
Gerinctelen világod énedén kutat,
a káoszán letörli minden álmodat,
de mindhiába fújnak orv szelek feléd,
ha ott belül kitart a vágy, s a büszkeség.

Júdás ezüstjei

Apostolok között a bűnös egy
eladta Jézusát a kénynek,
ezüstjeit hiába bánta meg,
a csókja mindörökre éget.

A lelke sírva-félve reszketett,
reménye fogyva bár, de tudta,
hamar következik reá e tett
saját nyakán kötözte hurka.

Dobálta szerteszét ezüstjeit,
de összegyűjtve azt a vének,
cserébe földre alkudoztak itt,
nevezve róla Vérmezőnek.

IV. Béla

Tatárok által összedúlt honunkat
kaparta össze ő a semmiből,
s Budán emelt a hegyre büszke várat,
azóta áll, s Dunára tündököl.

De mert...

De mert a méla Béla léha volt,
esett a hírnevén e béna folt,
Amálka nem találkozik vele,
bizony lehet, talán azóta se.

Oldódás

A vágy egész napon gyötört utána,
a lelkemen csomót kötött a bánat
nem ettem és nem ittam én miatta,
ugyan miért kacsint felém, ha várat?

A délután kecsegtetett reménnyel,
hihettem én, hogy este majd enyém lesz,
de már az alkonyat borúsán ért el,
nem érkezett, szerelme ő, be kétes.

Hiába vártam, álmatag magányom
csalódva reszketett belül, remegve
hevertem át a délutánt az ágyon,
akárha kárhozat hajója lenne.

De lám, a búmat elfeledni vélem,
megérkezett a Holdas esti fényben.

Christina Rossetti – Egy zöld búzamező

(A GREEN CORNFIELD)

Az ég kék volt a föld fölött,
a reggeli napfényen át
dalos pacsirta körözött
és fújta csak vidám dalát.
Alatta, földi színpadán
fehér lepkék kergetőztek,
hol mindig szól a kismadár,
le, s fel repülve énekelget.
A búzatábla zöldje leng
a sétaút két oldalán,
tudtam, parányi fészke lent,
a száraik tövében áll.
Hallgatva egyre énekét
a nyáridő, be elszaladt,
lehet, hogy társa várta épp,

s mint én, hallgatta őt alant.

Az út porába senki sem marad

Mikor mutatja meg valódi arcát
hevén az égre-földre esküdő,
a jellemét megismered, vagy arrább
veszíti ócska talmiját el ő?

Az arca mára már igen szederjes,
kezét kitartja, megremeg bele,
hiszen tudod te, színlelése kétes,
de szánakozva játszol el vele.

Előbb az istenekre kérne téged,
csupán kajára adj, ha tudsz neki,
utána látod ám, sietve lépked,
s a kocsma mélye gyorsan elnyeli.

Te meg csak egyre nyugtatod magad,
az út porába senki sem marad.

A vén kurafi dala

Legénykoromba' nyalka voltam én,
leányokat faló, betelhetetlen,
de jött a sok tapasztalat mögém,
s öregkoromra lám, remegni kezdtem.

Mivégre kornyadozzak ily fakón,
netán csupán a léha múltnak éljek,
hiába áll kitárva bungalóm,
ha ajtaján a nők belépni félnek?

Talán a vérnyomásom oly magas,
hogy ily szelíden óvva féltnek engem,
vagy épp a régi csalfa hírem az,
miért kerülnek ők ilyen hitetlen?

De hála, butykosom velem maradt,
s elúzi minden aggodalmamat.

Parttalan folyón...

Parttalan folyón
tutajom közeledik
a vízeséshez.

Diákkoromban...

Diákkoromban azt tanultam én,

ugyan hiába ráncos az, ki vén,
s talán a nagykabátja is kopott,
köszöntsem azt kiáltva; jó napot!

Olvadásra várva

Kiült a jégvirág a lelkem ablakára,
hideg-fagyos szerelmeden ködöt kutat,
talán a víg nyarunknak ennyi volt az ára,
kereshetünk magunknak újra álmokat?

A lázas éjszakák, be gyorsan elszaladtak,
habár a pernye még a szélben itt kereng,
a régi lángolása elcsitulva hamvad,
te fent az égben élsz, de én azóta lent.

A téli szél jeges hiányodat sűvölti,
kisepri mindenem, nyomán üres vagyok,
az ingemet szakítja, s egyre azt üvölti,
felejtsem el varázsod és a tegnapot.

Hiába, mert valód fagyott agyamba égett,
ha jó az új tavasz mögött az olvadás,
kilépsz belőle és szerelmem újra éled,
s a régi vágyainkra vár a folytatás.

Téli varázs

Téli talány jege csillan az ablakon át a szemembe,
hívogatón jelez értem, akárha világa ölelne,
úgy csal a hóra, ropogja a lábam alatt fel az égbe,
járom a táncot e jégcsapokon citerázta zenére.

Angyalok éneke csendül az est lebegő peremén át,
csillagokon parolázik az égen a Hold puha fénye,
mintha ma éjszaka tölteni kellene végre a vágyát,
úgy forog által az égen, omolva a kozmosz ölére.

Szerelmes Katám

Katám szerelme egyszerű dolog,
hiszen nem osztja senkinek sem ő,
de hát a szívem érte úgy dobog,
akár dobon szokott a dobverő.

Hiába járok este arra én,
behúzza függönyét, amint lesem,
pedig tüzem vadul miatta ég,
kemény marad, nem oldja semmi sem.

Minap kezembe kapva zsoldomat,
vidáman éltem épp világom én,
de látom ám, Katám felém mutat,

vonása enyhe, integet felém.

Futok feléje fűzfabokron át,
hiszen Katám ma végre újra hív,
karomba zárva érzem illatát,
mögötte bájos arca tiszta pír.

Amint ölelve tartom, érzem ám,
kacsója vágyakozva átkutat,
megállapodva farzsebem zugán,
kicsiny kezébe vette zsoldomat.

Borongva...

Borongva, éji fellegek nyomán
köszönt reánk megint a télvíz,
tavaszt akartam én, de jobbadán
a hócipőm, mi majd feléd visz.

Álarcaink mögött

Cserélve arcaink, az évek egyre telnek,
kemény vonásaink, olyankor elpuhulnak,
netán a könnyeink, ha végre hullni mernek,
eladjuk ördögöknek azt, a rút pokolnak.

A maskaránk cserélhető, akár a lelkünk,
ha kell, szemérmesen behódolunk a mának,
hiszen, ha már a régi jellemünk is eltűnt,
miért ne adjuk álmaink mi ráadásnak?

Ha már csupán megalkuvás e rongyos élet,
miért ne játszanánk a színpadán szerelmest,
de lám, a csalfaságaink miatt mivé lett
e tarka báli éjszakára hervadó est?

Velünk a balga maszkabál vajon hová tart,
a táncaink nyomán mivé silányulunk még,
vagy újra megmutatjuk azt, mit ér az álarc,
ha majd letépve már szemünk az ég felé néz?

Anne Bradstreet - Kedves és szerető férjemnek

(TO MY DEAR AND LOVING HUSBAND)

Ha kettő egy volt, mi voltunk azok.
Ha férfi nőt imádott, én vagyok.
Ha egykor nő bolondult férfiért,
hasonlítsátok hozzám, hogy miért.
Szerelmed kincse mára több nekem,
Kelet olyan smaragdot nem terem.
Szerelmemet nem oltja el folyó,
nem is lehet, mert az nem oltható.
Visszafizetni már sosem tudom,
az ég megáldjon, úgy imádkozom.

Szerelmünk tartson életünkön át,
s a vég után is éljen az tovább.

Glóriád előtt

A gyermekét az anyja, s apja féltve
terelgeté a férfilét felé,
olyan vigyázva, úgy vezettem én be
szerelmem izzva glóriád elé.

Amíg te fancsalogva méregetted,
sután, torokszorulva álltam ott,
habár belül remegve égtem érted,
de nem mutattam, úgyse láthatod.

Midőn korán a szűrömet kiraktad,
azóta sajgva járom én utam,
taszítva lelkem éji kárhozatnak,
csavargom át a létem egymagam.

Remélem egyszer újra értem intesz,
s szerelmem árja végre tengered lesz.

Gátszakadás

Akárha túsza volna önmagának,
vadul csapott le tomboló haragja,
dörögve törte át tövén a gátat,
s a búzaföld halón nyögött alatta.

Fölötte szürke fellegek rohantak
a holdtalan, vad éjsötéten úszva,
hiába, nem maradhatott ma rabnak,
a földemet gazul, dühöngve dúlta.

Az ébredő Nap úgy talált a tájra
akárha óceán fölött lebegne,
de lent keresve sem talált magának
hová leléphet, egy kicsiny szigetre.

Minő erő szorult az áradatba,
ha mára mindenünket elsodorta?

Ugyanakkor

Ámor mintázta
az angyalokról arcod,
éned ördögi.

Szűk telünkre

Habár a tél ma még velünk vesződik,

de már pakolja egyre holmiját,
tavasz közelg amott, s a hegytetőig
szorítja porladó, fehér havát.

De éjszakára még fagyot lehelve
velünk a csillagokba réved el,
ne bánd, hisz őt az istenek kegyelme,
ezért fizette és fogadta fel.

Viszont idén alig futotta hóra,
szelén csupán a szürke sár dagadt,
akarta bár, de hát hiába várta,
nem érkezett az égiek miatt.

Köszönj, ha távozóban integetne,
s vidulj e szűk telünk ködét feledve!

Búzakalászk...

Búzakalászk
pipacsokkal ölükből
ringnak a szélben.

Egy guberálóért

Viselte élte láncait szerényen,
ezernyi gondja közt sután matatva,
kukák fölött hajolt a szürkületben,
kalácsra néki még sosem futotta.

Valója múlt ködében elmosódva,
kiegve ballagott mögötte sorsán,
nem álmodott, csupán komor napokra
szitált a szürkeállománya bénán.

Hitét cipelte, mint vizes kabátot,
ne lopj, ne ölj, ne légy parázna, léha,
s fizetve érte mindenütt a vámot,
maradt a lelke végleg egymagára.

De már e tél fagyát a vézna teste
örökre átölelve sírba vitte.

Álarc nélkül

Mi lesz velünk, ha maskaránk a sors letépi,
hideg szelébe szemlecsukva nézhetünk,
a büszkeségre hogyha ráfagyott a régi,
acsarkodásainkban elvadult hitünk?

Ha majd a lelkeinken álca sem segít már,
időnk kitöltve baktatunk a rév felé,

eszünkbe jut vajon, ha készen áll a leltár,
milyen reménnyel állhatunk urunk elé?

Midőn a múlt kevély dagálya hull fejünkre,
marad szemernyi szájalom nekünk talán,
vagy elfeledve fordulunk a mély gödörbe,
amely kiásva áll botor kezünk nyomán?

Hiába, bűneink alatt kileng a mérleg,
a tetteink után a súly igen nehéz,
tovább cipelni nem lehet, velünk a végzet
elillan és a múlt ködös homályba vész.

Gereben...

Gereben fokosán matatott,
amikor Paulánk benyitott,
bujá vére hevült,
szaporán beleült,
vele hajnalig elvacakolt.

Partitúra

A tél se húti már le ébredő szerelmem,
vadul dobogja szerteszét a partitúrát,
de mindhiába vágató a vér eremben,
ha lábaimra nem való a parti túrád.

Sürögtem én eléd, akár az éji lepke,
naponta vallomásomat feléd rebegtem,
de jaj, tekinteted reményeim leverte,
lazán, fölém emelkedett a fellegekben.

Le lázamat se húti már cudar szeszélyed,
hiába lettem ím, öreg legény azóta,
bejárom érted én a mennyet és a mélyet,
öreg botommal egyre csak feléd kopogva.

Szerelmem fázik...

Szerelmem fázik
a téli éjszakában,
hozzád remegne.

Hevület

Ámor mintázta
aktodon hevül szemem
és tágra nyílik.

A hottentotta...

A hottentotta
úgy érzi, dadogásod
mosolyfakasztó.

Kínszenvedésről...

Kínszenvedésről
a burokbán született
ne prédikáljon.

Legyen szerencséd...

Legyen szerencséd,
bár nekem nem volt vele,
mily balszerencse.

Edward Lear - A Bagoly és a Macska

(THE OWL AND THE PUSSY-CAT)

A Bagoly és a Macska vízre szállt
egy gyönyörű zöld csónakon,
némi mézet és aprót vittek át
tekerve egy ötfontoson.
A Bagoly a Holdra nézve
egy gitárral így szavalt,
"Ó, szép Cica! Ó, szívem szerelme!
Milyen gyönyörű szép Cica vagy,
te vagy,
milyen gyönyörű szép Cica vagy!"

A Cica a Bagolyhoz így, "Te szép madár!
Mily édes az éneked!
Ó, házasodjunk, túl soká időztünk,
De hol találjuk gyűrűnket?"
Egy éve és egy napja, hogy hajóztak
a földre, hol a Bong-fa nő,
s a fánál állt egy malacka
az orra végén egy gyűrűvel,
gyűrűvel,
az orra végén egy gyűrűvel.

"Kedves Malacka add nekünk egy shillingért
a gyűrűd!" Szólt, "Legyen!"
Így vitték és másnap összeházasodtak
a pulykánál a domb felett,
darálthúst és birsszeletet ettek
háromágú salátás kanállal,
és kéz a kézben a homokpadon
a Hold fényénél táncra keltek,
keltek,
a Hold fényénél táncra keltek.

Illataid

A bánatommal ím, feléd futok,
az éjszakáimat vad és konok,
miérték árja fájva gyötri át,
de hajnalodnak érzem illatát.

A merszeimnek oly nagy ára lett,
azóta bár halott a régi tett,
azóta nélküled vagyok tovább,
de még hajadnak érzem illatát.

Viseltes álmaim porolgom,
de mára messze jár az alkalom,
a csókjaid hiánya járja át
a lelkem, ámde érzem illatát.

A múlt nem oly sokára elkever,
de bájodat sosem felejttem el,
akárha még szeretne, úgy fon át,
lehintve rám varázsod illatát.

Talán a föld alatt se változik,
leszáll velem, s lebegve andalít,
fülembé súgja, vége, nincs tovább,
s teríti rám szerelmed illatát.

Möbius-idők

(fiamhoz)

Mikor karod kinyújtva álltál,
emeltelek, s öleltelek,
hiába, negyven éve immár,
meleg nyarak, hideg telek.

Ha néha erre jársz, az ünnep,
olyankor újra az vagyok,
ki rád vigyázva úgy tekintett,
akárha volna angyalod.

Ma már az éltemet te féled,
de nincs időd, a sors kemény,
rohansz tovább az emberélet
vihár cibált fedélzetén.

De tudd, naponta visszavárlak,
karom feléd ma nyújtom én,
a gyors idő hiába vágat,
beléd kapaszkodom telén.

James Joyce - Kamarazene

(Chamber Music)

I.

Húrok alatt és fent,
édes zenék,
húrok a csermelyen,
fűzek hegyén.

Zene a víz felett,
szerelmi vágy,
virágok szirmain,
levélsorán.

Szelíden árad el,
felé kereng,
s az ujj meg is remeg
a hangszeren.

Parányi sóhaj

Szerelmed engem úgy hevít tűzével,
akárha volna megpakolva kályha,
ezernyi voltja izzva minden éjjel
belém hasít, miként szokott a rája.

A szívem is megáll belé dobogni,
aléltan ájulok reád, miközben
neved sikoltom, ám hiába, ennyi
marad neked csupán csak énbelőlem.

S ha így, torokszorultán eltemetnek,
talán a hant alól parányi sóhaj
felülkerül, netán dalol fülednek,
s elandalít megint szerelmi szóval.

Olyankor azt mohón szorítsd magadhoz,
felőlem az sajogva híreket hoz.

Elherdált jövő

Ha még parázslík annyi tűz a mában,
hogy újra felhevülve, lánggal égjen,
zsarátnokán az eszme kelne, bátran
fürödne még megint tekintetében.

De íme, szemlesütve álldogálunk
a bűneink mi tétován tetézve,
s e balgaságra nemsokára ráun,
utódainknak árva nemzedéke.

Hiszen mi mindenük mohón feléltük,
kifosztva, dúlva adjuk át a Földet,
amit galádul ellenükre tettünk,
nem érdemel bocsánatot, szemérmet.

Üres fohászaink az égig érnek,
alatta sír a bús halotti ének.

Olvadáspont alatt

Negédes arcodon csak álarc
jegén csiholt kedély a vágy,
erőfitogtatás e párharc,
neked kaland csupán az ágy.

A maskarád mögé belátok,
tudom, vadul remegsz belül,
de nem mutathatod világot,
takargatod kegyetlenül.

Kiadni félsz talán valódat,
ölelni is csak úgy ahogy
szeretsz, mi lesz veled, maholnap
beléd karolni mondd, ki fog?

De hát a jelmezednek éle
olyan kemény, akár a kő,
nem oldja azt le semmiféle
jeget melengető erő.

Szerelem híján...

Szerelem híján
talán a földgolyó is
szögletes lenne.

Egyre gyűlnek

Ámor mintázta
arcodon a csókjaim
csak egyre gyűlnek.

Apevát nem ír...

Apevát nem ír
a piperkőc poéta,
szonettre gyúrna.

Uralkodódat...

Uralkodódat
magasztalhatod, csupán
gyomor kell hozzá.

Kerítést húznak...

Kerítést húznak
a lebontottak helyett,
a balga vének.

Kidomborítja...

Kidomborítja
kíváncsú formáit
a hímzett pruszlík.

Koncertjei...

Koncertjei már
elfeledhetetlenek
az Omegának.

Öleljetek még...

Öleljetek még
makói hagymaföldek,
én rónaságom.

Tavaszi kereng

A kert felől madárkajok
csirip-csiripje pezsdül,
varázsos égi dallamot
a sok begyes miként szül,
lenyűgöződve hallgatom,
a lázám egyre feljebb
tüzelve, téli bánatom
nyomán azonnal enged.

A bokrokon tavaszi kereng,
rügyet fakaszt az ágon,
a bimbaján szerelmemet
ma este megtalálom,
nem engedem, nem én, soha
megint a télbe futni,
szemembe ég a foncsora,
nem is hagy ím aludni.

Körülrajong, belém harap,
hevíti egyre vérem,
a vágyaimnak enni ad
a mámorult, vad éjben,
midőn a hajnal érkezik,
csupán a pernye száll szét,
s szitál a bokrok ágain,
pirulja éji vétkét.

Bús jövőnk nyakán...

Bús jövőnk nyakán
lápi lidércek ülnek,
mi hívtuk őket.

Őszi sár

A fonnyadó virágaim között az őszben,
letűnt szerelmes álmaim bogoztam éppen,
s a barna-sárga lomb alatt a márga sárban
ölekezéseink kihűlt nyomát találtam.

Az ősz azóta vágyainkat elsöpörte,
hiába van neved kopott falába vésve,
lehűlt a láz, a kerti kispadunk üres már,
ma rajta jobbadán a nyirkos alkonyat vár.

Pedig, de szédülön öleltük át szerelmünk,
zsarátnokán megannyi láng kihunyva eltűnt,
a lépteink az őszi köd sarába gyűrte,
nyomát a sárguló avar takarja hűlve.

Mutáció

Elébb olyan fehér a tiszta éned,
akárha volna éji hólepel,
amint a pirkadatkor arra ébred,
mi búskomor világokat lep el.

Delén vakon hiszed, te más leszel majd,
megalkuvás nem oldja lelkedet,
amerre jársz, a boldog öntudat hajt,
remélve azt, hogy éltetik neved.

A napra nap, s az évre év jön egyre,
magad felé hajolva két kezed
bepiszkolod, s az álmaid törölve
az ingovány letépi jellemed.

Akart korod, s a messiása voltál,
de lám, igen sivár maradt a leltár.

Lázás éj

Szerelmem úgy csobog feléd ma,
akárha volna láza forrás,
amely szelíd folyódba futva
ölelne, mint ezernyi sodrás.

Akárha volna elfogódott,

kamasz diákja iskoládnak,
ki elpirul, mikor megoldod
övét a lenge pongyoládnak.

Szemedbe nézve szédülésem
repít a kozmoszod terébe,
forogva csillagok ködében,
hevén beléd karolva égne.

Ha majd az éj lebegve eljő,
s teríti ránk a kék palástját,
a Hold körött megannyi felhő
leselkedik le fátyolán át.

Celebimádat

Naponta megnyilatkozik,
hajolva jobbra-balra,
agyában egy celeb lakik,
de már le sem tagadja.

Kimondja ő a nagy tutit,
hogyan élj, hogyan szeretkezz,
imádod azt ahogy butít,
ahogy befalja lelked.

Hevülten üdvözítéd őt,
a lájkjaid nyomod csak,
hiába mondja felmenőd,
milyen sötét bolond vagy.

Torokszorultan álldogálsz,
ha látod őt az utcán,
a sóhajod felé fohász,
önérzeted, ha fogytán.

De hogyha unja őt a plebsz,
s kukába hull a jelmez,
ne félj, nyomán nyugodt lehetsz,
jön új, akár a természet.

Álomhatár

A végtelenbe néma alkonyok
vonulnak és velük magam vagyok,
kit átölelve elsodornak,
a régi képeikre révedek,
amint utószor égve fürdenek
lebukva fényködén a Napnak.

Terítve köntösét a félhomály
csupán a méla pillanatra vár,
s elandalítja végre lelkem,
csatáim egyre halkuló zaját
kiszűri és a langyos esten át

tücsökzenét terít szelíden.

Fölébe már a Hold karéja ül,
kikandikál a csillagok közül,
leszórva színezüst varázsát,
szemem nehéz, csukódik álmosan,
amint a lét alélva átzuhan
a még való, s a vélt határán.

Hóttalan télben...

Hóttalan télben
perzselő nyarunk felé
oktalankodunk.

Fernando Pessoa - XX. szonett (SONETT XX)

Amikor az újjászületésben
viseltes lelkem újra testet ölt
és próbálja a feledkezésben
a halhatatlan otthonát, midőn
felkeresve még belakja újra
a régi-új virágok illatán,
vajh emlékeit is újra gyúrja,
új napjaimnak ócska színpadán?
Majd bánom a sok feledett arcot,
mikről memóriám feledkezett,
miket még a félhomály felém hoz
az elme lezárt tengere felett?
Kivétel csupán az édes orcád,
melyről vakon is emlékszem majd rád!

Visszaváró

Be megragyoglak és talán megéglek,
ha majd gomolykodén e szürke télnek
a Nap megint felülkerülve ontja
a fényeit komor, fagyott borúmra.

Amint a szél szelíd, cirógató lesz,
s leül megint közénk a régi vátesz,
soványka kis kezéd kezembe adja,
virágokat fonok sötét hajadba.

Az esküvőnkön angyalok dalolnak,
negédes íze lesz megint a bornak,
kesernyesége illan el, tűzének
mi engedünk, ha vége majd e télnek.

Tavaszra vissza kell ezért találnod,
karomban ringatózva minden álmod
beteljesül, de hogyha mégse jönneél,

marad nekem tovább a jéghideg tél.

Balaton közepén

Tutajom Balaton közepén
lebeg és utazom vele én,
Badacsony hegye rám mosolyog
borain hamarost berugok.

De az én tutajom megakadt,
Balaton vize majd elapadt,
evezőm oda már, letörött,
tutajommal alá merülök.

Ma a víz csak a térdemig ér,
kijutok szaporán gyalog én,
mialatt vedelem boromat,
tutajom siratom, s magamat.

Hisz az én Karolám odavan,
a Jenő ölelé szorosan,
tutajom, s a babám feledem,
vigye hát el a víz sebesen.

Szerelmes évek...

Szerelmes évek
hevén keményedett meg,
s repedt a szívünk.

Kohók bezárva...

Kohók bezárva
nem kell a martinász már,
utcán kéreget.

Állattá züllött...

Állattá züllött
a nagy harácsolásban
az emberarcú.

Félkész

Ámor mintázta,
de aztán félretette,
arca torz maradt.

Tűzoltó leszek...

Tűzoltó leszek,
később mozdonyvezető,
végül csillagász.

Erzsébet hídon át...

Erzsébet hídon át, ha én Budára hajtok,
akárha tartanék bután a Gellért-hegynek,
de nagy szerencsém volt, az út csak elkanyarlott,
hiába hát, az angyalok nagyon szeretnek.

Nászéj után

A rezdüléseid figyeltem éjjel,
amint az álmaid fonódtak egyre,
az arcodon megannyi rebbenéssel,
aludtad át a pirkadást sietve.

Alig maradt pihenni röpke óra
ölelkezéseink miatt, a hajnal
madárdalával érkezett, s a tóra
leszállt ezernyi lúd vidám zsivajjal.

Szemed kinyílt, a szád mosolyra görbült,
tekintetem tekintetedbe olvadt,
a vágy megint üzent, hiszen ki sem hűlt,
hevítve még a két szerelmi tolvajt.

A kisszobánknak ajtaját bezártam,
s a vágy alig csitult a nászi ágyban.

Jön már az ördög...

Jön már az ördög,
részeg angyalok várják
vad orgiára.

Vérválasztó

Nagyon sokan mi Ábelek maradtunk,
a Káinok pedig mohón legyűrték,
nekünk ma Pesten áll a sátrunk,
miközben ők furán Budára gyűltek.

De így akartuk ezt, mi mindenünkkel
alávaló rebellisek vagyunk csak,
a kézfogás ma szemlesütve tűnt el,
az asztalunkra már kemény ököl csap.

Mi csak temetjük egyre árkaikat,
hisz ostobán a partjain rekedtünk,
üres zsebünkre mára senki sem kap,

amink maradt csupán csak annyit érünk.

Ha néha-néha mégis udvarolnak,
köszönd olyankor azt a voksaidnak.

Vérnarancs

Ha kell neked ma antioxidáns,
a vérnarancs, mi adhat azt neked,
egészséged nem éri semmi gáncs,
ha éltető gyümölcsseit eszed.

Lelkünkbe írva

A múlt ködén megannyi kép dereng át,
szorítva szívemet gomolykódéval,
a boldog éveim romantikáját,
megélem újra mind elém letérdel.

Szerelmeim között kutatva lágyan
előntenek megint az érzemények,
felülkerül buján a régi vágyban,
miként öleltelek remegve téged.

De lám, az évek egyre-másra teltek,
idő borítja fátylait szomorgva,
azóta csendesek nyomán a kertek,
a csókjaidnak ím se híre-hamva.

Hiába hát, ez így esett, akárha
beírva lenne lelkeink falába.

Hajójegyek

A lámpafényen átszivárg a teste,
kirajzolódva lenge fátyolán
az arcvonása vágyamat kereste,
s meg is találta végre, jobbadán
a torkom elszorult, amint a karja
fonódva átölelt, s ölembe ült,
a pongyolát, mi bár alig takarta,
lefejtve vágyam égve teljesült.

Napok, hetek csak egyre-másra teltek,
s mi átölelve minden éjszakán
kerestük éji mámorát a testnek,
lerészegedve csókjaink borán.

Levélperegve vége lett a nyárnak,
ölekezéseinkbe bú vegyült,
a sorsaink külön mezőkre vágytak,
mi több, külön-külön hajóra ült
kijózanodva lelked és a lelkem,

de mert jegyünk a távolokba szólt,
fogunk szorítva bár, de jólnevelten
mi elfogadtuk azt, hogy ennyi volt.

Ohm

Ohmi édes
ohmi jó
a cukrozott
zöld dió.

Ím jön a mámor...

Ím jön a mámor,
ajzza nyilát feszülőn,
lázasan Ámor.

Még és még

Hatalmi mámor
kutatja át zsebünket
fillérjeinkért.

Hóvirág

Tél szorítja még a tájat,
bár az enyhülése várat,
kandikál a hóvirág,
mintha testet öltve végre
szítna vágyat új reményre,
szórva szét az illatát.

Bimbaján tavasz közelgve
jó előre rád üzenne,
nyisd a szívedet hamar,
hófehér virága végre
ringatózva és igézve
új szerelmeket kavár.

És az esti félhomályban
nógat egyre, hogy te bátran
átkarold a kedvesed,
s ajkait ma ajkaiddal,
égető parázsaidal
jobb, ha megpecsételed.

A fűszerek királya...

A fűszerek királya lett a krókusz,
hatása ősidőkbe nyúlt találmány,
bibéje gurmanok kereste ópusz,

közismertebb nevén nevezve sáfrány.

Csillapultan

Amíg a láz feszíti tette tested,
ne tékozold el ostobán a múltra,
a fellegek felett jövőd kerested,
dacolj, hiába vág a hámja húsba!

Ne tétovázz, ha ellenedre kelnek,
a kardodat ne hagyd bután hüvelyben,
emeld, mutatva azt az égieknek,
veled maradt, ha kell a harci szellem!

S ha véget ér tusád a marconákkal,
a láz marad csupán ezer sebednek,
az is lehet, neved magasba szárnyal,
utódaid ma még reád köszönnék.

S amint rakódnak évre majd az évek,
el is felednek, elkeverve téged.

Megoldás híján...

Megoldás híján
a problémáim nőttek,
majd betemettek.

Henry Van Dyke - Egy déli dal

(A NOON SONG)

Vannak dalok reggelre és éjszakára,
napkeltére, nyugtára, csillagra, holdra.
De ki az, aki déli nap szakára
szórja szét a dicséretét dalolva?
Ó, magas és tiszta dél,
dél aranytaréjjal,
mikor zeniten áll és ég a kék ég,
s fordulva épp nyugat felé nyargal!

Mily gyorsan emelkedett fel reggelén,
milyen lassan kúszott tovább utána.
Ah, meredek volt az a mászás delén,
amelyen át végre feljutott trónjára.
Ó, hosszú út, lassú út,
a fáradhatatlan,
amíg a Nap zenitjére eljut
és onnan lenéz nyugatnak!

Utána csend borul rétre és dombra,
a szél a szárnyait a fákra hajtja,
madár se szól, a folyó halk alatta,
a munkások pihennek mind miatta.

Ó, békés, kedves óra,
a keblet nyugtató,
kies megálló félútván a Napnak,
mely nyugat felé kanyargó!

Bőséges lakoma a juharfák alatt,
egy nóta ritmusa, régi dalunk,
egy baráti szó, egy lány csókot ad,
megédesítve déli italunk.
Ó, a mély dél, teljes dél,
a nap legjobb szaka,
mikor zeniten áll és ég a kék ég,
s nyugatra tart, útján haza!

Ruhák a szélben

Hová siettek el rohanva mind a boldog évek,
lebegve madzagán a hófehér ruhák keringtek,
ahol még súlya volt a mondatokba szótt szavaknak,
ha tán tudod, derék barát, no mondd, hová szaladtak?

Minő konok vihar cserezte ily keményre arcunk,
az álmainkra mily komor világ keserve áradt,
talán hatalmas Istenünk a bűneinkre ráunt,
apasztva víg erőnk, lohasztva tengerén a vágyat?

Szerelmi vallomásaink csupán hamiskodások,
hazug varázsuk íme, hull az őszülő fejünkre,
vagy ez csupán a régi vétkeink csiholta átok,
amely kivédhetetlenül nyakunkba ült örökre?

De még talán a balga lelkeink kimenthetőek,
tavaszra égi langy esők megint fehérre mossák,
s a lét zsinórzatán, miként fehér ruhák, keringnek,
szerelmeink a május éjszakákra visszakapják.

Ökörnyál

Csupán a pókok őszi lasztminutja,
amelyre szállva száz határon át,
a téli fagy miatt kalandos útra
emelkedőn találunk új hazát.

Jövőbe látók...

Jövőbe látók,
bédekkert vásárolnék
jutányos áron.

Erőfölény

Kétharmadommal

nem tudsz olyat mondani,
mit át ne írnék.

Néma ragály

Félelem árad a gőgje nyomában,
nincs hova futni előle tova,
féktelenül kaszabolva, pofátlan
ömlik eléd agyafúrt vigyora.

Nincs se szabály, se paragrafus immár,
nem köti semmi kezét, letarol,
vetkezi régen adott szava gátját,
megszegi mind, mit előbb szavatolt.

Terve csak egy van, a trón, ami vágya,
játszani fontos okost, amidőn
hajtja a bölcseket is rabigába,
nem marad egy se szabad levegőn.

És ez a csürhe ma kullog utána,
nincs, aki szólna; elég uram, állj!
Omlik a földre előtte a gyáva,
s terjed a kényben a néma ragály.

Mindenek felett

Be messze jár ma már ködén a régi trojka
uszálya Gorbacsovval elszelelt a múltba,
hiába volt megannyi látomása, terve,
az új vezért csupán revansa érdekelte.

De mert a nagy világ körötte tétovázott,
kiült agyára újra mind a régi átok,
uralni mindenek felett szerette volna
dicső honát, mi mára össze volt omolva.

Ezért vadul tüzet rakott a Don-kanyarban,
a gőgje lelkeket tiporva, mámorultan
rohant le lelkeket, temetve mélyre békét,
halálba küldve benne újra nemzedékét.

Akárha volna mindenek felett a cárja,
jogot, szelíd szerelmeket tiporva sárba,
akár a gólemek között az egy, magaslott,
s hörögve, dúlva nemzetekre rontott.

A nagy szerelmet...

A nagy szerelmet
nem lehet sértetlenül
megúszni úgysem.

Istenek

Ámor mintázta,
Hádész meg összetörte
szerelmi álmom.

Nejétől retteg...

Nejétől retteg,
csak messziről skubizza
a kocsmajót.

Azóta sem jött...

Azóta sem jött,
lehet, hogy elértette
csak a dátumot?

Az agybaj olykor...

Az agybaj olykor,
ha elnökökre támad,
igen veszélyes.

Szelek

Fehér porát a februári szél
szemembe szórja még sietve,
hiába múlt ilyen korán a tél,
maradna, hogyha még lehetne.

De már amott közelg a március,
melengető, szelíd szelével,
övé a tér, az égi pulpitus,
s szaval megannyi kellemével.

Teríti langyulón a kertemet
ezernyi csábos illatával,
varázsa táncolón telet temet,
amint csapongva légbe szárnyal.

Uszálya boldog álmokat sodor
a csillagok mesés porából,
kicsit talán kacéran udvarol,
de bája szebb a februártól.

Ha létezik...

Ha létezik sztornó, sztogramm,
sztotyinka, sztrókos,

miért ne lenne arra szó,
ha bárki sztottyos?

Ciklus

Kövek között a gyors patak
minő varázsosan szalad,
vizén az ébredő tavasz,
akár a szertelen kamasz,
ezerfelé csapongva kap,
alatta surranó halak
vadul cikázva játszanak.

Szelíd folyóba fut tova,
de már erő a hömpölye,
felette még be tétova
a hajnalok gomolyköde,
ömlőve rá takarja bár,
de felszakadva pöndölye,
amint a napsugárra vár,
madárzsivajt kever bele.

Mikorra tengeréhez ér,
hatalmas árja szétterül,
no lám, a fürge vékony ér
minő vizek közé kerül,
kavarja szét a tengerár,
belőle fellegekbe száll,
miből lehullva újra már
megint a gyors patakba áll.

Kihagyhatatlan

Ámor mintázta
az ajkait a csókra,
kihagyhatatlan.

A kombájnoslányt...

A kombájnoslányt
azóta is keresik
dühös kaszások.

Mikorra végül...

Mikorra végül
hattyúdalát megírta,
el is feledték.

Kopott a penna...

Kopott a penna,
nem azt a verset írja,
mit én szeretnék.

Kedvük is elment...

Kedvük is elment
ma már tanárainknak
az oktatástól.

Mazsolák

Mazsolát eszem és boromat
iszom én, a borús napokat
ezalatt hamarost feledem,
ilyen ím, az igaz szerelem.

Csupa csók, csupa báj, csupa kéj,
nem is ér utol így a fekély,
remegőn ölelem derekad,
mialatt figyelem szavadat.

Mit akarsz, lerakom teeléd,
gyönyörű alakod tüze ég,
kipirul mire hajnalodik,
ajakad bele mámorodik.

Mire felkel a Nap, pihegünk,
ropogó mazsolát szemezőnk,
fut a lét, tenyerén utazunk,
ölelünk, vigadunk, borozunk.

John Keats - Óda egy görög vázához

(ODE ON A GRECIAN URN) (részlet)

Még most is némaság menyasszonya vagy,
neveltjeként a csendnek és időnek,
Sylvan, a történész ekképpen írta,
így mesélte édes rímeinket:
Minő ősi legenda kísért rólad,
isten vagy halandó, vagy mindkettő ez,
Tempe-ben vagy épp Arcady völgyén?
Mily emberek vagy istenek? Mily szüzek?
Mily örült hajsza? Minő menekvés?
Mily sípok, dobok? Minő vad érzés?

E dallamok mily édesek, de némák,
ezért hát zengjetelek tilinkók;
Ne a fülnek, hanem léleknek inkább,
szóljanak csupán a kedves hangok:
Szép ifjúság, a fák alatt ne hagyd el
a dalt, e fák nem lehetnek kopárak;

A csókjaiddal őtet el nem éred,
habár a cél közel, ne érjen bánat;
Nem hervad ő, hiszen te hűn epedsz,
nagyon szeretsz, s a tisztasága árad!

A lelkeinkből...

A lelkeinkből
egekbe száll a sóhaj,
testünk pokolra.

Alfrédnek...

Alfrédnek összetört ezernyi álma,
azóta is forog szegény sírjában,
a Nobel-díját adja minden évre,
ha végleges maradna itt a béke.

Függönyén az éjszakának

A függönyén az éjszakának
leselkedik buján a vágy,
kacsintva bár magára várat,
de hívogatja már az ágy.

A sóhajod remegve, lágyan
ölelkezik kalandozón,
az éj mögötti kisházban
megannyi álmodat összefon.

A pirkadatra már a vérem
pirosra kente lepledet,
sebesre horzsolódva térdem
szünetre várva reszketett.

Mivel kegyelmedet nem adtad,
következett a végzet el,
ki függönyén az éjszakának
leselkedik, az így felel.

Paul Laurence Dunbar - Patakparton

(BY THE STREAM)

A patakparton álmodón a víztükörben nézem,
a felhők, mint fehér ruhás lányok futnak felettem,
és lent a víz hullámmá törve csillan és elárad,
mint fején ezüst sisakkal egy sereg páncélos had.
És úgy gondolom, a patak folyása akár a lét,
mert bár az elme szikrázhat, mégis oly sekély,
ám a lélek megannyi fénybe fonva felragyoghat,
amit nekünk csupán egy szunnyadó tükör mutathat.

Megannyi harcnak...

Megannyi harcnak és csatának
ezernyi súlya volt a kánon,
de mégse ette őt a bánat,
ha estre kelve szólt a kánon.

Éji katlan

Megannyi éjszakámon át forogtam,
idézve arcvonásaid remegve,
karomba visszavártalak, titokban
szerelmem égető öled kereste.

De mert csupán a vágyam űzte éned,
kacagva elfutott valód előlem,
nem ér e rémes éj azóta véget,
a színpadán a vágyam ég erősen.

Mikorra hajnalodna, újra indul,
repeszti szívemet sötét uszálya,
amint teríti rám konok bolondul,
s takarja arcvonásaid homálya.

Azóta ím, örök rabod maradtam,
bolyongok egyre éji katlanodban.

Szelíd idők

Vasárnapon, midőn megállt az élet,
unatkozón nyafogtam én anyámnak,
be messze járnak, ó a boldog évek,
esélye sincs a nagy panaszkodásnak.

Hová szelelt a béke íze innen,
mivé fakult, a csöndje merre jár ma?
Rohan velünk a gyorsuló időben,
remegve, félve háborúra várva.

Mi lett a régi, bölcs vasárnapokkal,
miken ma is nyafogni volna jó még?
Mohó korunk a végzetébe nyargal,
fölötte oly sötétedő a kék ég.

De hát mi adtuk át az ördögöknek
a lágyan olvadó, szelíd időket.

Kürtszóra várva

A vánkosomra ősz fejem lehajtom,
kifáradón a rengeteg gonosztól,
be nem jöhet ma senki már az ajtón,

hol angyalom reám vigyázva posztol.

A nagy csatáknak íme, mára vége,
a kardjaink hüvelybe dugva hűlnek,
ma egy kicsit reánk köszönt a béke,
akárha lenne bármiféle ünnep.

Pedig csupán a lelkeink halódnak,
a bárdolatlan énjeinkre fájva,
remegve, meggyötörve ráomoltak,
temetve mindenünk alatt a sárba.

De hajnalodva újra harci kürt szól,
s megindulunk a balga vágyainktól.

Szemem homályos...

Szemem homályos,
vénülő kezem remeg,
de fogja kezed.

Rezzenetlenül

Az út porán magányosan barangolsz,
kutatva mérgeid mohón kiittad,
de mind, amit reád emelt a rút sors,
a kőszíved miatt lazán kibírtad.

Nem is puhult az éveid során meg,
dacolva vert tovább ezer viszályal,
nem engedett szirének énekének,
kitartva akkor is, ha dőlt a támfal.

A rezzenetlen arcodon vad évek
megannyi girbegurba árkot ástak,
nem égtek arra holmi szenvedélyek,
nem is puhult bohó szelén a vágynak.

De lám, szülőfaludba visszatérve,
szemed homályosan tekint szülédre.

Őrizem neked...

Őrizem neked
világok pusztulásán
hűlt szerelmemet.

Érted nem

Az álmain reménykedő vagyok csupán,
ki égni mert pokol tűzén hitéért,

akit sötétedő jövője hajnalán
kemény bakója vérpadára kísért.

Kinek hiába szólt a harci harsonád,
a fegyverét a földre dobta arra,
nem ontva vért, a frontodon nyugodtan állt,
üres kezét emelve fel magasra.

Tudom, talán nem is temetsz el engemet,
hanem halomba gyűjtenek, magasba,
alá csiholva mérhetetlen, nagy tüzet
rakatsz, amelyben testem ég lobogva.

De hát a lelkemet nem éred el soha,
pipiskedel, hiába, mégsem érsz fel,
fejedre ócska háborúd komor jaja
vad üszkeket teríti bűz hevével.

James T. Fields - A kapitány lánya
(THE CAPTAIN'S DAUGHTER)

A kajütbe zsúfolódtunk,
aludni senki nem mert,
vad éjfél borult az égre,
alatta vad vihar kelt.

Félelmetes volt a télben,
mint recseg-ropog hajónk,
s hallottuk fent a kürtöt,
meg azt, „Törött az árbóc!”

Így lent csendesen remegtünk,
lélegzetünk harapva,
miközben a tenger zúgott
halált hozó viharra.

Amint a sötétben ültünk,
imáinkat rebegve,
„Eltévedtünk!” - a kapitány
kiált a lépcsőn lejőve.

De kisleánya suttogón
jeges kezét megfogta,
„Hát nem Istenünk e vízen,
ki lelkeinket tartja?”

Megsimogattuk a kislányt.
és jókedvünk előjött,
s hajónk a dokkba érkezett
a másnap délelőttön.

Matthew Arnold - Vágyakozás
(LONGING)

Jöjj hozzám álmaimba el,
a nappal újra feltüzel!
Mert így az éj fizet talán
a mérhetetlen vágy után.

Jöjj újra, mint ezerszer el,
fénylő világok hírivel,
s mosolyogj le rá szerelmesen
oly kedvesen, amint nekem!

Mivel nem jöttél eddig el,
jöjj most, az álomom oly közel,
túrd hajam, csókolj homlokon,
kérded: Mért szenvedsz ily nagyon?

Jöjj hozzám álmaimba el,
a nappal újra feltüzel!
Mert így az éj fizet talán
a mérhetetlen vágy után.

Kétes hagyaték

Keserveink ma gombamódra nőnek,
tanúiként a felborult időnek
okoskodásainkra ráfizetve,
nem is jutunk apánk után a mennybe.
Vagyunk csupán letűnt, silány mutánsuk,
nem érdemeljük őseink nevét meg,
az ördögöt bután vigadni hagytuk,
de érte majd utódaink fizetnek.

Felélve mindenünk, amit csak értünk,
mulyán, tanácstalan tekingetünk csak,
hiába, hogyha már a vágy is eltűnt,
maradhatunk örökre átkozottak.

Ha sárgolyód fiad kezébe kapja,
hamar felejtí majd, ki volt az apja.

Őszi éjszakán

Tanúm az ég, nagyon szerettelek,
de mert nekem nagyon kemény szíved,
keress te mást, ki azt puhítsa meg,
amúgy sem én vagyok való neked!

Miért legyek megunt, kivert kutyád?
Kinek, ha kényed olykor enni ád,
csaholni kell kegyes szerelmedért,
de csalfa lelken kemény a vért.

Miért lihegjek én nyomodba, mondd?
Hiszen veled nekem megannyi gond
az életem, merő reménykedés,

tudom, neked babám ez oly kevés.

Viszont a sors kemény, örök talány,
miként szokott, a csábos utcalány
feléli teste bájos íveit,
varázsa múlik és nem andalít.

De tudd, hogy újra ott leszek neked,
ölembe majd lehajthatod fejed,
s a könnyed is törölgetem talán,
ha átölelsz az őszi éjszakán.

2023. március 12.

Ingovány

A
létem
oldja már
a kéneső
és menthetetlen.

Míg
belül
remény kel,
lebontja azt
kívül a kétség.

Majd
a sár
dagadva
ingovánnyá
szélesül, s lehúz.

De
rólad
álmodom
továbbra is
magányom mélyén.

Karvalyok

Ma este fáj a minden és a semmi,
a lelken lyukat szakít a csend,
de nincs erőm sebére gézt tekerni,
felette karvalyoknak árnya leng.

Kavargva húsomért verekszenek meg,
a csőreik kemények, élesek,
esélyt sem adva már a földi létnek,
vadul visongja mind a végzetet.

Cibálva százezer darabra tépnek,
a véremet magukba szürcsölik,
mutatva tüntetőn pokolnak, égnek,

ma ők a rend, a kény, a vágy, s a hit.

Utána mind a fészkeikbe térnek,
hol egyre zeng a győzedelmi ének.

Szünnap

Az életem sorát világom írja,
a szélsodorta, elszakadt papírra
a rímeit sorolja egyre-másra,
akárha lenne bármi ráhatása.

A sorsomért az angyalok felelnek,
csak ők, kik önthetik belém a lelket,
jövőmet ők terelgetik sűrögve,
nem engedik henyén az ördögökre.

Pedig topognak ám a mord patások,
foguk csikorgva, bárha mind a vásott
világaimnak ócska széltolói,
de mégse tudnak ím, pokolra vinni.
Viszont az angyalok nagyon szeretnek,
nem oly sokára majd az égbe visznek,
eladdig álmodozva kissozóamban
hagyom beteljesülni régi vágyam.

De mert a mennyben épp a szerda szünnap,
ezért csupán az ördögök maradtak,
akik magukkal engem elcipelnek,
pedig be más, ha volna máma péntek.

Vajh

Ámor mintázta,
csábos íveid mögött
meg is találalak?

Hiába...

Hiába minden,
hisz csak én szerettelek,
te rám se néztél.

Már mindent szabad...

Már mindent szabad,
szembe köpheted magad,
szemük se rebben.

Van ki verset ír...

Van ki verset ír,
és van ki öklét rázva
hörög miatta.

Szobrát avatták...

Szobrát avatták,
végül jeltelen sírba
temették csupán.

Levin-sors

Ízesen mesélt
nekik finom kajákról,
úgyhogy elásták.

Át

Hol áradó a szív, s a józan ész
felülkerül szövétnekén a gőgnek,
hol él a vágy, ölelni tettere kész
kezek fonódva engem átölelnék,
elérhető csak ott vagyok csupán,
nyitott a büszke, ámde tiszta szóra,
ahol nevelgetett anyám, s apám,
tanítva mindenkinek felett a jóra.

Szirének énekére nem hajol
gerincem és nem olvadok meg arra,
hajóm sosem kötöm ki ott, ahol
viszályt feszítnek ostobán, dacolva,
hol átkozódva fúrja át magát
a kény, tiporva kerteken keresztül,
ahol reményeinkre balgaság
sötét homálya oly kevélykedőn ül.

De százszor is megállok ott, ahol
az éhezők kezük kinyújtva állnak,
ahol megannyi védtelen honol,
ahol sajog, s vigaszra vár a bánat,
közjük ülve ételem velük
megosztom és a könnyeik letörölöm,
s ha majd a vég fokán az óra üt,
keresztem is maradjon itt, e földön.

Parázs

Nem álmodom ma már a nagy csatákról,
elültek elcsitulva mind a múltban,
a vérttem eltörött, a sok kalandtól
sisakja horpadott darabra hulltan.

A kéz remeg, mi kardomat szegezte
az ellenekre rég a harci vártán,
a láb se bírja már, hiába, renyhe,
erőtlenül, berogyva, fájva járkál.

Az arcomon megannyi széles árok
mutatja ősi, harcos éveim csak,
parázsra hűlve mind a lángolások
csupán lecsendesülve hamvadoznak.

De hogyha úgy adódna mégis újra,
talán e tűz belül megint lobogna.

Attak

Fonja haját puha szél, szabadon
szárnyal a lelke az égis,
gondolatát remegőn kutatom,
félve, kerengve fehérlik
mind a remény, amit önt le reám,
rezzen az ég dőrejére,
angyalom ő, ölelő mosolyán
szenderül éjre a béke.

Ámde amott konokul katonák
lábai döngnek az úton,
angyalomat keresik, ködön át
hallom, amint belekurjong
részeg-üvöltve a gyűlöletük
mordan a hajnali égbe,
vetve a lelkem a part feketült,
pernyetakart fövényére.

Alfred Tennyson - A bagoly (THE OWL)

Midőn érkezik a hajnal,
és a földre harmat terül,
s a víz folyása néma,
vitorlavászna megfeszül,
vitorlavászna megfeszül,
bölcs fehér bagoly magában
ül, s melegszik egy toronyban.

Midőn kofák éledeznek,
s ontja illatát a széna,
kakas rikolt a fészeren
kétszer, netán harmadjára,
kétszer, netán harmadjára,
bölcs fehér bagoly magában
ül, s melegszik egy toronyban.

Haláltánc

Felettem éj sötétje,
alant pokol, mi vár,
e balga nemzedékre
csupán a zord halál
borul fakón lebegve,
de hisz megérdemelt,
a sors a tetteinkre
arányosan felelt.

Vagyunk kerékkötői
bolondul, ostobán
a sorsainknak és mi
vad orgiánk okán
a földgolyónk emésztjük,
apasztjuk áérét,
jövők kezünkben eltűnt
vajúdvá mindezért.

Nem is közelg a holnap,
csupán az üszkös éj
borítja álmainkat,
egónk ma is kevély,
duhaj fogadkozással
szorítja torkaink,
frigyük a zord halállal
kedélyesen kering.

Nyitótánc

Kavarg a kertem illata,
tavasz közelg felőle ma,
jelére lelkem éled,
ezernyi gyenge szirmon át,
teríti szét a hímporát
a győzhetetlen élet.

Varázsa engem elragad,
a vágyaimnak enni ad,
hevíti és fokozza,
bizserg az ér alatt a vér,
a tél után megint remél
miatta szívem újra.

Körülvesz és fülembe zsong,
susogja, jöjj öreg bolond,
e tánc legyen tiéd ma,
feledve vén korom, legott
a lábam új zenére rop,
sűrögve és forogva.

Időkarám

Letette sárga köntösét a Nap,
aludni tért a láthatár mögött,
lefogta mára már a szárnyamat

az éj, amint az égre költözött.

A tájra méla némaság feszült,
csupán az álmaink neszelnék ím,
miként aludni tért a harci kürt,
a volt csaták kihűlt parázsain.

A lelkeink köré fonódva már
fejét lehajtja álmodón a csend,
a pillanatra kozmoszunk megáll,
ezernyi fénye álmosan dereng.

Minő varázs, kegyelmi állapot
takarja végre bűneink nyomát?
Mögötte hajnalunk hasadni fog,
s beléhasítnak újra harsonák.

A zsúr

Az ég a földre költözött,
terítve szét a kánaánt,
nyomán a fellegek mögött,
nem is figyelt le senki ránk.
Neszelve ezt az ördögök,
tömött sorokba jöttek el,
ezért az ég, s pokol között,
hamar kemény tivornya kelt,
s tiport reményeink fölött.

Az angyalok ledér hadát
vad ördögök kerülgetik,
sötét pokol tüzére szánt
komor parázna lelkeik,
vidulnak ím az éj alatt,
taposva szét a kerteket,
miként a tébolyult vadak,
akárha volna fergeteg.

Hiába, hát, na, kútba fúlt,
bocsássatok meg istenek,
de már nem adhatunk mi zsúrt
ezért azóta senkinek.

John Keats - Tündérdal

(FAIRY SONG)

Ne könnyezz! Ó, ne könnyezz!
A virág jövőre feléled.
Ne sírj ezért ma többet!
Az új rügyek alatt pihennek.
Szárítsd meg ó, a szemed!
Nekem a menny mutatta meg
dalát hogyan felejtsem el,
ne könnyezz!

Nézz fel a fejed fölé!
Vörös-fehér virág közé,
nézd azt, hogy miként szárnyalok
e gránátalma ágra most,
nézz meg! Ez egy ezüstharang,
a hangja gyógyulásra van.
Ne könnyezz! Ó, ne könnyezz!
A virág jövőre feléled.
Agyó, agyó, megyek, agyó,
a kék égen most eltűnők,
agyó, agyó!

Thomas Campbell - A szivárvány

(THE RAINBOW)

Te ív, amely kitölt eget,
ha múlik, a vihar,
nem bölcselőként kérdezem,
mondd el nekem, mi vagy.
Gyermekkoromból úgy tűnik,
félúton állomás,
min át a lélek felszökik
a mennybe, rajtad át.

Oliver Wendell Holmes – Vén vasbordájúak

(OLD IRONSIDES)

Ah, tépd le rongyos zászlaját!
Régóta leng ott fenn,
sok szemet gyönyörködtetett
a zászló az égen.
Alatta rég a harci kürt,
és ágyú hangja szólt,
az óceánnak csillaga
felhőt már nem sodor.

Fedélzete vértől vörös,
térdelt az ellen ott,
amint a szél dagály után
hullámot fodrozott.
Nem érzi hősök lépteit,
s legyőzött térdeket
halászsasok keringenek
a vén hajónk felett.

Ó, jer te hullám és öleld,
merítsd a víz alá,
robajjal húzd a mélybe le,
takard el a sírját.
Szegezd fel újra zászlaját,
vitorláit dagaszd,
és add az istenének őt,
mi villám, s szélvihar!

Végső remény

A szél a fák között bolyong,
alant üvöltve fáj a gond,
taposva mindenünkön át
a háború a mámorát
teríti ránk kegyetlenül,
mögötte vérszagún hevül,
megittasodva két öreg,
darabra tépve lelkeket.

Dühét nem adja már alább
a két bigott, idült galád,
karámba hajtva népeket
vad álmaik tovább pereg,
a görcseik nem oldja fel,
akárha volna végzőrej,
a Don felett az alkonyat,
amint füttyülve húsba csap.

Vajon ki az, ki két kezét,
lefogja átkarolva még
a két bolond nagyúrnak ott,
hol él a gőg, az ész halott,
talán leküzdve undorát
az Istenünk az égen át
lenyúlva végre csendre int,
amint megint reánk tekint.

Részeg istenek

Az ég alól vihar közelg,
vöröslik ím haragja,
remegve néz az égre fel,
s amerre lát, szaladna,
ki most alatta rostokol,
de lába béna, kába
agyára rettegés omol,
s csak áll sorára várva.

Fölötte részeg istenek
vad orgiát kavarnak,
e háború, ha eltemet,
utána szürke varjak
szedik szilánkra csontodat,
s mikorra elrepülnek
belőled annyi sem marad,
mi még idézne téged.

De hát csupán magadra vess,
te hagytad így a sorsod,
hiába mondta: Védekezz!
Feledve mind a gondot,
felélted egyre mindened,
kiszipolyozva Földed

tunyán a részeg istenek
sötét ölébe lökted.

Tavas szele

A tó fölött cikázva jár a szél,
kalandozón kereng a napsugárral,
ölekezése égi táncra kél
buján az új tavasznak illatával.

Megáll, reménykedők közé vegyül,
fülkébe boldogabb jövőt susogva,
utána felszökellve, fák közül
kacsint megint bolondozón a Napra.

Kibontja sáladat, kacérkodón
a nagykabátodat levetni készül,
de lám, hiába is csodálkozol,
te felderülsz, magad megadva végül.

Vigyázz, hogy ezt a randevút ne késd el
öleld az új tavaszt vidám szelével!

Tavasznak illata

Az új tavasznak illata
kereng a kertek alján,
akárha lenne balzsama
fagyos telünk takarván,
a lelkeinkbe langyulón
szerelmeket sodorva
hatol be, s íze bájos
igézetét leszórja.

Sűrögve, forgva átkarol,
repíti vágyainkat,
mosolyg, amint reánk omol,
s megint reménybe ringat,
kerengve szirmokat szítál
a március fagyára,
amint buján az égre száll
az illatának árja.

Ma végre boldogok vagyunk,
feledve zord telünket,
szalad fakó lován a múlt,
akárha lenne ünnep,
az új tavasznak illatát
tüdőnkbe lélegezzük,
rügyet fakasztva orgonák
melengenek köröttünk.

Elűztél...

Elűztél, ámde
tudd, hogy én azóta is
szeretlek téged.

Csábos fodrok

Ámor mintázta
szétnyíló köntösödnek
csábos fodrait.

Egy banyatankkal...

Egy banyatankkal
küzdött épp a lábfejem,
fel se szisszentem.

Ha meghasonlasz...

Ha meghasonlasz,
majd én is meghasonlak,
így különbözünk.

Ladikra várva

Vad éjszakák ezernyi mámorát
idézi arca éle vissza,
miken lerészegedve rágtá át
saját magát mohón facsarva,
megannyi szenvedélyes éj után,
midőn felébe tört a pálca,
fehérre vált, nem álmodott tovább,
leült az ördögére várva.

Üres tekintetében ott zilált
a léha múlt kódének árja,
bigott latornak énje mért is állt,
nem is maradt, ki szánja-bánja,
a lelke bárha rút pokolra tart,
szerelmes angyalok siratják,
de mindhiába, mert amott a part,
s szelíden ellökik ladikját.

Aggály

A hajnal oly közel, derengve jó,
akárha új időt terítne szét,
akárha lenne éledő erő,
borítva pirkadón ezer nesztét.

Nyomán az éji csend fel is lazul,
kakas feszíti szét a holnapot,
taréja megremeg, midőn vadul
kiáltva kelti rád az udvarod.

Amint a messzi rónaság mögül,
kapaszkodón kikandikál a Nap,
a lelkeinkre víg remény derül,
kihűlt parázsa újra lángra kap.

Uram, vajon megérdemeljük-e,
hogymeleng az éltető tüze?

Rossz napomra

Ma összedőlt a fél világ,
a túlfelén se tart tovább,
a lelken tucatnyi seb
bolond hitem sajogja meg.

Ma megvezettek engemet,
konok, kegyetlen emberek,
belém kötöttek ostobán,
ma délelőtt, ma délután.

E nap kitépte szívemet,
lehet, talán el is temet,
eléget és pokolra űz,
e balga éjszakán a tűz.

De holnap újraéledek,
fogam szorítva felkelek,
ragasztgatom világomat,
mi még belőle megmarad.

A kútnál

A kútba fúltak álmaink,
velük merülve lelkek,
a láncra kötve vödrein
a mélybe kényszerültek,
nem is maradt a föld felett,
csupán a hordaléka,
amint világokat temet
az örület bomolva.

A kút fölött az angyala
hiába húzta nyögve,
a józan ész alul ragadt,
üres maradt a vödre,
reménye fájva mind oda,
egét homály takarja,
merítené, de nincs hova,
erőtlen ím, a karja.

Alant viszont az ördöge
vidulva egyre táncol,
ölelve mind pokolra le,
mi jött a felvilágból,
sötétje lassan elnyeli
torán a földgolyónkat,
temetve mind, mi emberi,
jövőt, jelent, s a múltat.

Marad utánunk...

Marad utánunk
legalább egy csattanás
az idő falán?

Nagyharang

Talán a sors akarta azt,
mi szárnyainkra súlyt akaszt,
s nem is hagy elrepülni,
e kő nyakunk lehúzza már,
alant üvölt a borzadály,
dühét nem ússza senki.

Hiába volt a jó sorunk
akárha volna életunt,
rideg magány a trendi,
hamar lehűlt a régi vágy,
üres-rideg maradt az ágy,
nem ébred abba' senki.

A lelkeink terítve mind,
ki arra jár, csupán legyint;
Elátkozott bolondok!
Csupán a nagyharang, mi szól,
s az ezredév, amint foszol,
magányosan kolompol.

Én kevély királyom

Midőn dacolva tűzbe mentem érted,
sisak se védte testemet, se vérték,
csupán a két mezítelen karom volt,
mi megfeszülve, inszakadva harcolt.

De mára vége lett a bösz csatáknak,
azóta új idők szabálya áltat,
te fent a várban elkerítve éled,
mit én alant vadul, remegve félek.

Neked csiszolt kupádba' jó borod van,
de ibrikem csupán fanyar noán pang,

dalunk sem egy ma már, hiába, látod,
a gőgös éned új zenére váltott.

Nekem, ne mondd, hogy így van ez megírva,
kinek-kinek saját kovácsa sorsa,
a két karom, ha még emelni bírom,
leránt a földre, én kevély királyom.

William Shakespeare - Hálátlanság (INGRATITUDE)

Fújj, fújj, te téli szél,
de nem vagy oly kevély,
miként, ha ember volnál,
nem oly éles fogad,
mert láthatatlan vagy,
szeled, ha száll gorombán.

Fagyj meg, keserves ég,
az mégsem oly kemény,
miként a rút felejtés,
bár fagy nyomán a víz,
nem úgy szorít a szív,
midőn barátod ellép.

Vissza az éjbe

Álmaimat puha fényeivel lebegőn szövi széjjel
ím ez a reggel, amint közeleg peremén az időnek,
futva előle az éjszaka elköszön, égi tüzével
illan a kék, tovalibben, a hamvai már feketéllnek.

Lázad a lázamon égve-szomorgva lopózik az ágyból,
köntösödön sugarát kivetítve a Nap legelészik,
dolgaimat pakolom, noha még bizseregve a vágtyól,
bőrömön érzem, amint ölelése öledbe leszédít.

Így maradunk remegőn mi továbbra az éji varázsban,
függönyeinken a déli Nap is kirekesztve világol,
ajkaid ajkaimon puhatolva, gyönyörre találtan
suttog, amint elalélva a kék tüze még vele táncol.

Henry Francis Lyte - Maradj velem (ABIDE WITH ME)

Maradj velem e múltó alkonyon,
Uram maradj, sötéte összenyom,
mikorra mások összeomlanak,
segíts nekem viselni súlyomat!

Hamar felélem létem napjait,
öröme és dicsősége múlik,

a változását látom mindenütt,
maradj velem, nekem te vagy az üdv!

Kellessz nekem minden egyes órán,
ki gyúrná le kísértőm hatalmát?
Ki lehetne az erős vezérem?
maradj velem borún, napsütésen.

Nem félek én csak kezeld megáldjon,
bár bajunknak súlya egyre fájóbb.
Hol a halál, a sír hová visz el?
Legyőzöm én, amíg velem leszel.

Szavad szemem lecsukva hallgatom.
Fényed átdereng a félhomályon.
Az ég hasad, az árnyra fény ragyog,
maradj velem, akár élek, s halok.

Bolond balog

Külhonba távozott bolond balog,
de néha-néha visszasompolyog,
hazát, gatyát cserélve, lelke bőszt,
mutatva, bárhogya is van, ő a hős.

Pedig csupán a gyáva mása lett,
ki önmagára vetve most követ,
baját sziszegve visszaköpködi,
s kesernyeségeit, mi van neki.

Erényeit sorolja balgatag,
bigott borúja alkoholba csap,
dühöngve szórja átkait haza,
sötét a lelke, bár az ő baja.

Pedig, ha lenne mersze, itt hazát
is építhetne, persze, hát, nahát,
ugyan nehogya te mondd meg azt neki,
mi őt, a szolgalelket élteti.

Idegeneknek mossza szennyesét,
hajol gerince érte szerteszét,
de már hiába, megmarad balog,
csupán a szája jár, te tudhatod.

Bájaid

Ámor mintázta
mámorító küllemét
a bájaidnak.

Öledre vágyva...

Öledre vágyva
mindenem feléd lebeg,
s tüzedbe hullik.

Ha összezsapnak...

Ha összezsapnak
drasztikus világaink,
jövők elmarad.

Háborúpárti...

Háborúpárti,
bősz ördögök feszülnek
a józan észnek.

Revans

Mit kezdjek én veled, te szörnyeteg,
hasítva lelkem összetépheted,
taposva egyre rajtam élveteg
legelteted gonosz tekinteted,
maradt-e még erőm felelni rá,
szemem, s az öklömet szorítva még,
vagy éltemet halálra váltaná,
e balga förtelem csiholta vég?

Hiába állsz fölöttem és tapodsz
a szívemen te bősz, konok balog,
hiszen csupán a jó fölött a rossz
mi szédelegve viaszompolyog,
maradt-e annyi szó az ajkamon,
amely kimondaná galád neved,
mitől mögéd nem állna oltalom,
derítve fényre balga tettedet?

De egyszer újra felkelek, tudom,
felállok és utána torkodon
feszülni fog keményedő karom,
midőn konok grabancodat fogom,
sötét odúdba visszaduglak én,
föléd magas, nehéz hegyet tolok,
utána már ne is kerülj eléem,
maradj te mindörökre, végleg ott.

George Macdonald - Kis fehér liljom (LITTLE WHITE LILY)

Kis fehér liljom
egy kő mögött,
csak szomorkodott,
a nap süttött.

Kis fehér liljom
napfényt evett,
kis fehér liljom
rá emelt fejet.

Kis fehér liljom
azt mondta: "Jó,
kis fehér liljom
neked való."
Kis fehér liljom
nászra öltözött,
fehéren ragyog,
a kő fölött.

Kis fehér liljom
oly kókadó,
csak vágyakozott
vízre szomjazón.
Kis fehér liljom
kelyhét tartva
esőt fogón
tölti már újra.

Kis fehér liljom
szól: "Megint jó,
mikor szomjamon
lágyszőke olt.
Most erős vagyok,
most hús a lét,
el nem száradok,
beszívtam vizét."

Kis fehér liljom
jó illatún,
felül a napon,
esőn alul.
Köszönd világom
Napnak, esőnek,
kis fehér liljom
ma újraéledt.

Vonzalom

Veled vagyok, ha fúj a téli szél,
veled vagyok havat, ha görget,
hiába néma szád, szemed beszél,
amint kezemre hull a könnyed.

Veled vagyok tavasznak illatán,
virágaid nekem, ha nyílnak,
beporzom én bibéidet buján,
mikor rügyet fakaszt a holnap.

Veled vagyok, ha nyár hevén a Nap
lesütve rád, szikáran éget,
terítve rád kopott kabátomat,

takarlak óvva-féltve téged.

Veled leszek, ha jó felénk az ősz,
levélseperre, hűlt szelével,
mikor szelíd varázsa megfűröszt,
s keresztjeink elé letérdel.

Tavaszi kétely

Tavasznak illatát sodorja libbenőn a szél,
körözve jár a rügyfakadta, barna ágakon,
reményt terítve, lelkeinkbe bújva rábeszél,
feledjük el telünk, susogja egyre, bájolón.

Kabátjaink levetve táncolunk mi mind megint,
szerelmeink fonódnak újra vágyaink tüzén,
a fagy fogát veszítve végre nem harap, legyint,
repedt jegét a langy eső feloldja könnyedén.

De vajh, a bűneinkre hoz feloldozást e szél,
goromba háborúnk nyomát lehet feledni, mondd,
mikorra elfogyott, s talán halott a józan ész,
cudar kezünkben ott ragadt a balgatag dorong?

Tavasznak illatát sodorja libbenőn a szél,
körözve jár a rügyfakadta, barna ágakon,
vajon megérdemeljük új reményeink kegyét,
vagy ez csalóka látomás csupán, nem is tudom?

Leigh Hunt - Abu Ben Adhem

(ABOU BEN ADHEM)

Abou Ben Adhem (örökké éljen!)
egy éjjelen álmából felébredt,
és látta ám a Holdnak fényén át,
a termékenységnek liliomát,
egy angyalt, ki egy aranykönyvbe ír.
Ben Adhem arcán megjelent a pír,
és a szobában lévőnek így szólt:
„Mit írsz te most e könyvbe, mondd?”
Az ráemelte, szép tekintetét
„Ki Őt imádja, írom én nevét.”
„És az enyém?” - így Abou. „Nincs közte.”
- felelt az angyal. Abou meg erre,
még vidáman mondta „Imádkozom,
írd, hogy segítek embertársamon.”

Az angyal írt, és eltűnt. Másnap ím,
aláereszkedett a fényeim,
nevét sorolta, kit Isten áldott,
és Ben Adhemé a legelső volt.

Elfeledett varázsigék

A múlt ezernyi szálon át kötődik
jelenkorunkhoz, ám hiába mind,
ha elfeledtük azt, midőn apáink
vezettek át az ingoványain.

Hiszen tanácsaikra nem figyeltünk,
tradíciónk feladtuk oly hamar,
varázsigénk e vágatásban eltűnt,
hiánya bárha lelkeinkbe mar.

A szó a messzeségbe szállt; szeretlek,
nem áll a szánkra újra tán sosem,
szavunk után a kézfogás hideg lett,
minek nyomán lesütve néz a szem.

Gerinceink a görbülő idővel
hajolnak egyre, bárha telve göggel.

Három sor csupán...

Három sor csupán,
de belefér a kozmosz
és marad még hely.

Habzó ég

Ma délután a fények oly sivarak,
kelet felől a szürke fellegek
lekókadó virágaimra szálltak,
kerékbe törve déli kedvemet.

Habár a délelőtt szelíd, s vidám volt,
ezernyi langy varázst sodort felém,
de most e szürke, szél bolyongta égbolt
kavarg csupán a napsütés helyén.

A kisszobámba térve enyhülök csak,
pipámra töltve múltba révedek,
s amint a hintaszék nyikorgva ringat,
kezem lapozza újra versedet.

Ma délután valódi lett világod,
szabódva bár, de hörpölöm, ha látod.

Előzetesben ülve

Előzetesben ülve
találgatom,
mi történt tegnap este
a partimon.

Mint kiveret kutyák...

Mint kiveret kutyák
vonyítanak az éjben
árva lelkeink.

Didergve állnak...

Didergve állnak
az áprilisi hóban,
csereznyefáim.

Az óceánon át

Hazát, miként gatyát cserélni nem lehet,
de hogyha kényszeredve, ámde megteszed,
a szívedet szorítja vasmarokkal át,
s a lelken sajogja vissza bánatát.

Hiába száll a sorsod árja gondtalan,
agyadba égve mindörökre benne van
szülőfalud varázsa, szénaillata,
megélt szerelmeid parázsa hív haza.

Csupor tej édes íze nyelveden maradt,
az altatódalod, mi súgta álmodat,
füledbe visszacsengve búgja dallamát,
elér utánad ím, az óceánon át.

Magyar maradsz e földtekén te bárhol is,
a büszkeség a távolokba, bárha visz,
a lelken sajogja vissza bánatát,
s a szívedet szorítja vasmarokkal át.

A levesedbe...

A levesedbe
vegeta kell,
ha nincsen íze,
nem eledel.

Tojásomért

Kabátzsebembe téve
a kölnim (francia),
adod tojásom érte,
ma énnekem, Zita?
De hogyha mégsem adnád,
locsollak akkor is,
vödör vizemre szoknyád
kapod fel álladig.

Képzelt vihar

A kert alatt az ördögök
topogva rostokolnak,
az ég cikázva mennydörög,
ki tudja, lesz-e holnap,
terítve szürke fellegét,
a vég közelg ez órán,
előle balga büszkeség
remegve futna, gyáván.

Lecsap reá a bőszi vihar
kevély hitét legyűrve,
az ördögök viszik hamar
a síri, mély gödörbe,
az ellopott forintjait
a szélvihar sodorja,
üres kezébe kapja mind,
ki szenvedett alatta.

Be kár, csupáncsak álom ez,
ma már ilyen vihar nincs,
mi volt, örökre elveszett,
magánra vált a közkincs,
szavad, ha néha hallatod,
megostoroznak érte,
vezére-félte perbe fog
maroknyi söpredéke.

Charles Tennyson Turner - Letty földgömbje

(LETTY'S GLOBE)

Mikor épp hároméves volt Letty,
s egyszerű szavakkal szólni kezdett,
egy nap egy gömböt adtunk át neki,
hogy tapintsa, s lássa így a Földet,
színeit, a tengerét, a partot.
Birodalmakat ölelt kezével,
miket puha ujjakkal átfogott,
fogadták őt mindenütt szívéllyel,
és nevetett, csacsogott boldogan.
De mikor nem figyeltünk rá éppen,
szigetünkhöz érve felkiáltott,
„Óh, látom, ott van Letty otthona!”
a csókja eltakarta Angliát,
s Európára hullt aranyhaja.

A hajnal újra összerak

A véghetetlen ég alatt
minő gonosz viszály fakad,
amely szorítva torkunk
jeges szelével egyre int,

halálba küldve lelkeink,
hörögve, rángva mordul.

Okádva szét a háború
gonosz tűzét e borszagú,
elátkozott világon,
hol át a tar vetéseken,
a tank taposta kertemen
török le gyöngyvirágom.

Hiába mondanám, hogy állj,
ha nincs idő, ha nincs szabály,
maradt a torz erőszak
csupán az úr az ész felett,
legyőz e balga rettenet,
ha áradatja elkap.

De én sosem hagyom magam,
tudom, jövőnknek ára van,
hiába törnek össze,
a hajnal újra összerak,
s elűzi háborúdat
szelíd szavamnak ökle.

Éji láz

Uram, segíts ez éjszakát kibírni,
szorítja szürke fátyolát a számra,
a torkomat, miként a durva smirgli,
kaparja, fojtja, vérvörösre marja.

Sötét homálya ordas árnyakat szül,
kerengenek felém vadul, huhogva.
Uram, te már tudod, hogy itt mi készül,
mi hozhat írt az én beteg bajomra?

Zihál tudóm, a láz keserve éget,
köhögve vért köpök, ha súlya rám tör.
Uram, talán ez éj nem ér ma véget?
Könyörgök újra, ments pribékjeidtől!

S amint a hajnal átdereng szobámon,
megenyhülőn borul reám az álom.

Visszaloptam

Ámor mintázta
ajkadról a csókomat,
ma visszaloptam.

Szerelmem fölött...

Szerelmem fölött

eljárt a perc, az óra
épp éjfél ütött.

Neked zsenánt volt...

Neked zsenánt volt,
és én sem égtem érted,
így hát lehűltünk.

Túl finom szó rá...

Túl finom szó rá
nekem, hogy etikátlan,
jobb az elvtelen.

Pöcegödörben...

Pöcegödörben
érzi csupán jól magát
a mocskos szájú.

Trendi illatok...

Trendi illatok
kanyagnak át a pesti
éjszakák ködén.

Jeltelen gödör

Ma balgasága újra rám üvöltött,
akárha volna éji gyilkosom,
miként gonosz lidérc, ha értem eljön,
s szökik sötét szobámba, úgy oson.

Fröcsögve, két pofára falja létem,
alázva zúzza szét a lelkemet,
ha lázadok, meg is tapos keményen,
s e jeltelen gödörbe eltemet.

Vigyorgva ül cudar torán felettem,
acsarkodása híveket szerez,
kacagva versemen, mit én szereztem,
öreg kalapmajomnak elnevez.

Mivel nem áll elébe sajna senki,
e dölyf világokat fog eltemetni.

Az új tavaszhoz

Az új tavasznak édes ízét,

sodorja langyulón a szél,
a kertemen terítve mind szét,
rügyet fakaszt, alig beszél,
pedig ki lenne más, ha ő nem,
ki tél hideg fagyára ma,
a dermedt tekintetekben,
a válaszával oldana?

Ki lenne más, ki balga sorsunk,
emelve most magasra fel,
elérje, hátha jobbra fordul,
s a bűneink feledje el,
ki lenne más, ki bús fejünkre
bocsánatot derítene,
ki reszkető, üres kezünkbe
kies jövőt felejtene?

Vajon maradt-e annyi sanszunk,
hogy új tavasznak illatán
ma végre újra lábadozzunk,
s az Úrnak égi asztalán
megint terítsenek minékünk,
miként elődeink elé,
vagy álom ez, mi végleg eltűnt,
e látomás az ördögé?

Terheim

Be délcegen cipeltelek,
legénykorom, mi lett veled,
vajon hová pakoltalak,
ha mára semmi sem maradt?

Kolonca bár a vállamon,
de már csupáncsak aggkorom
maradt belőle sajna meg,
ínam bicegve megremeg.

A lábam oly rogyadva jár,
akárha volna terhe sár,
amint lehet, felülkerül,
s lezár kimenthetetlenül.

Hiába hát, gyalog vagyok,
nem integetnek angyalok,
csupán az ördögöm remél
halálsikolyt a lelkemér'.

John B. Tabb - Duett

(A DUETT)

Egy sárga kismadárka fent,
egy sárga kisvirág alatt,
madár dala szerelmesen

csipogja, mintha volna lant;
A virág néma, nem repül,
de illatára szív hevül.

John B. Tabb - A seregély
(THE BOBOLINK)

Kottád csekély,
de szép dalod,
akár a méz;
egész napon
csak hallgatom az éneked,
nem fáradok bele veled.

EI

A végtelen sötét alól
a fénysugár az űrbe tart,
hiába fogja száz pokol,
szorítja sziklapart,
utat hasítva vágtat ő
sietve már az ég felé,
hol éledő remény, s jövő
megittasodva tér elé.

Hiába húzza rút viszály
mohón a mélybe vissza ma,
robog tovább, de persze fáj
az itt hagyott szülőháza,
a nincse mára mit sem ér,
üres hasán a lét korog,
a vágya egyre többet ér,
ha már a múltja elfogyott.

Szalad tovább az égen át,
ha néha-néha visszanéz,
felejtí ezt az éjszakát,
hol érte alkudott a félsz,
levetve mindenét, rohan
a puszta végtelen felé,
esélye bár fikarcnyi van,
de végre bátran áll elé.

John B. Tabb - A kék madár
(THE BLUEBIRD)

Midőn Isten teremtet,
egy virágnak szára nem lett,
mi tartsa kék szirmát,
így hát egy dalt lehelt belé,
és az repülve felfelé

egy kék madárrá vált.

Én Honvéd szurkoló vagyok...

Én Honvéd szurkoló vagyok,
de persze vannak ott bajok,
ha élne még a Bicskei,
nem rúgna senki gólt neki,
ha élne még Kocsis Lajos,
szabadrúgása volna sok,
de hát, hiába mind a múlt,
belőle senki sem tanult,
de hátha jönnek szebb napok,
addig is Honvéd fan vagyok.

Lehunyhatatlan

Ámor mintázta
arcodon mereng szemem
lehunyhatatlan.

Messzi szerelmed...

Messzi szerelmed
néha visszainteget,
de már nem éget.

Emesét álma...

Emesét álma
nem hagyta megnyugodni,
ám szertefoszlott.

Az éhes borja...

Az éhes borja
addig-addig döfködte,
mígnem engedett.

Szabadságszobor

A karja fárad
értelmetlen tartani
a pálmaágot.

Saját bűnei...

Saját bűnei

mikor visszaköszöntek,
megrökönyödött.

Árulás

Saját magad tapostad el galádul,
mikor gerinced esdekelve hajlott
vad ördögöd szavára, ráadásul
te is tudod, milyen felesleges volt.

Hiába kértelek, ne bánts, ne adj el,
kacagva lépted át a lelket csak,
tovább libegve balga kellemiddel
furán magukra hagytad álmainkat.

Kapaszkodásainknak árulója
maradt csupán a gyáva, satnya léted,
kiküldve engemet lazán a hóra,
fülembé harsogott a büszkeséged.

Habár a sorsodat megérdemelted,
gyakorta még imádkozom teérted.

Túl az Óperencián

Ha túl az Óperencián, magad maradsz majd,
ne is filózz tovább okán, ha bánatod hajt,
fogadd a sorsodat, miként megélted egykor,
ha tetteid miatt az úr gyakorta korhol.

Hiszen te élted úgy, ahogy csak épp akartad,
te tékozoltad el vad éjszakákra múltad,
nem érdekelt, mi lesz balog jövőd zenéje,
mohó garattal öntve alkoholt a kérére.

A balga, bűnös éjjelek halomra gyűltek,
lihegve kétes illatuk magadba gyűrted,
a poklod üstjeit saját magad kavartad,
köszönheted csupán a kínjait magadnak.

De lám, a lelketden maradt megannyi ránc,
azóta bánat ült az élvezet románcra,
ma már találgatod, vajon mi lenne, hogyha
az ily botornak is lehetne dupla sorsa?

Farkasok között

Ha farkasok közé kevert a sorsod,
maradj kemény, s csak élesítsd fogad,
a kis keresztet hiába hordod,
vonyítanod muszáj a Hold alatt.

Ha gyenge lelketet nem érdesíted,

maradsz csupán a farka konca csak,
mohón a húsdot cibálni gyűlnek,
de hát ne is csodáld, hiszen vadak.

Erőd feszül megannyi éjszakán át,
loholsz lihegve ínszakadtodig,
sosem tudod, vajon miként köszön rád,
a hajnalod, de még kitart a hit.

Rohansz előlük át a létezésen,
s mikorra véget ér a vágatás,
derül ki sajdulón a véres éjben,
ki üldözött, megannyi honfitárs.

Lidércnyomás

Az álmaim be messze kóborolnak
fakó, deres lován a vén időnek,
ki tudja, mit sodor felém a holnap,
fejem fölé, ha fellegek verődnek?

Vajon csupán a langy esője mosdat,
vagy épp hideg jegét okádja dúlva,
a szélmalom továbbra is foroghat,
vagy azt a vad vihar darabra zúzza?

Mi lesz, ha majd mögötte durva ár dúl,
s ledönti otthonom falát dühöngve,
talán az árva lelkem is beléfúl,
alámerülve elbolyong örökre?

Amint elönt a jéghideg veríték,
felébredek, a Nap süt és az ég kék.

Behódolás

Én mást akartam és nem ezt
a végtelen sivár világot,
nem bőrön átütő repeszt,
de már hiába is kiáltok,
a tört palack a szellemet
aligha tartja vissza többé,
gorombasága eltemet,
s borús jövőnk foszolja köddé.

Fölénk kerülve tornyosul,
derűs napunkat eltakarja,
ropogva torkomon szorul
halált hozón a böszme karja,
üvöltve tépi szerteszét
alig megálmodott reményem,
hiába szól a szentbeszéd,
mocsokba fojtja kőkeményen.

Az Istenét elűzte rég,

csupán a gőgje és a mérge,
hasítja félbe jellemét,
a torzuló, beteg dühére
bigott világom elcsitul,
kegyét remegve, félve lép el,
s e borzadályra válaszul
csupán imát rebegve térdel.

John B. Tabb - Köd

(FOG)

A szelleme,
halál szele,
földön vagy tengeren
a csend mélye
vagyok vele
komor emlékeken.

Megújhódás

Lágy-puha fényeivel beköszönt tavaszunkra az új nap,
tétova áprilisán a rügyek fakadozva kinyílnak
és ezer illata árad az ébredező ligeteknek,
bőröm alatt bizseregve, fonódva a lelkemig érnek.

Nyitva a kertkapu, új magot ültet a földbe a háznép,
öntözi langy-vize permete lágyan a friss veteményét,
orgonabokrain éled a vágyam, amint rügyeket bont
és tovaűzi a tél hidegét, vele múlik a bú, s gond.

Boldog időket idézve rigók csivitelnek az égen,
füttyük a szívemig ér, amidőn a daluk meseszépen
bújik az ingem alá, be is olt szerelemmel ez órán,
ó, mi csodás buja éjek, amik tüze vár ezután rám.

Olvasás után

A hegytető mögött a nyár kacsint,
de még fehér kalapja tiszta hó,
s amint alant az új tavasz kering,
be szép, be jó, varázsa biztató.

Alighogy elszelelt lován a tél,
mögötte végre enyhe éjszakák
szelíd ölen pihen tovább a lét,
terítve szét reménye foncsorát.

E víg tavasz kegyelmi állapot,
csodát ígéz a lenge nyár elé,
nyomán a lélek újra dalba fog
sűrögve, repdesőn ezerfelé.

S amint a szíved is felengedett,

dobogja áradó szerelmedet.

A némaság felé

Harácsolói béna, balgatag világomat
felélve, végzetébe döntve gyötrik egyre csak,
hiába szürkül el, melegszik és borong okán,
emelkedik nyomán a tenger és az óceán,
e sáskahad dühöng tovább, kiolthatatlanul,
az égre encián helyett örök sötét borul,
a kérge közt csupán a kénszagú pokol tör át,
előntve létezéseinknek árva otthonát.

A telhetetlen ösztönén a birtokolni vágy
kerül felül, s a tengelyét a vénülő csapággy
feladja és hevülve végül úgy ereszti el,
hogy az sután pörögve-zúgva végleg elszelel,
utána nem marad se jel, se bármi gyenge nyom,
csupán az űr sötét, komor szövétnekén bolyong,
sivár magánya búsan átölelve fogja át
a létezés örökre néma, árva otthonát.

Még visszalebben...

Még visszalebben
ringó szoknyád szegélye,
még megdobogtat.

Elönt a vágy

Ámor mintázta
íveken bolyong kezem
és elönt a vágy.

Idézem arcod...

Idézem arcod,
de folyton elkeverem
egy angyaléval.

Belép a bankba...

Belép a bankba,
sötét szándékot sejtet
fején a kámzsa.

Visszatérhettél...

Visszatérhettél,

köszönd meg angyalodnak,
s az orvosoknak.

Hadovált pár szót...

Hadovált pár szót,
leült és megszavazta
tiszteletdíját.

John B. Tabb - Az adószedő (THE TAX-GATHERER)

„És ki vagy te, mondd?”
- a viola szólt
a méhhez zavartan,
szirmával takartan
a hús harmatárból.

Amaz így - „Asszonyom,
vámszedő méh vagyok,
én adót szedek,
viaszt és mézet,
mit adsz nekem te most?”

John B. Tabb - A harkály (THE WOODPECKER)

Az erdő varázslója ő,
hiszen amint forog
hol korhadás kerül elő,
jótékonyan kopog.

John B. Tabb - Pillangó (BUTTERFLY)

Te lepke, mért a partot szürcsölöd,
mért nem repülsz a virágok között?
Vagy édes harmatukkal telve vagy,
jobb tán neked, mit e homokpad ad?

John B. Tabb - A mézelő méh (THE HONEY-BEE)

Ó, méh, viszlát!
A tűd oda,
halálodat
most éled át;
De látod, épp ezért
nincs új csípés.

Dafke

Hová szaladt el annyi év,
nyomán a régi büszkeség
talán meg is kopott kicsit,
fülembe súgja egyre: csitt,
ma már öreg vagy és demens,
világodat te meg ne mentsd,
pipázz a hintaszékeden,
ha jót akarsz, elég legyen!

Ne szíts te új, komoly tüzet,
a régit oltsd, az is lehet
a zubbonyod kirakva vár,
hiába lenne még akár
tucatnyi jótanácsod is,
ma már a hangod is hamis,
remegsz, ha alkoholt iszol,
a láz amúgy se néz ki jól.

De nem hagyom legyűrni még
az énem égető tüzét,
ahol tudok, lobot vetek,
követ reám ne vessetek,
a lelkeért vad angyalok,
vad ördögök vitázzatok,
s ha könnyen el nem éritek,
remélem azt megértitek.

Új tavasz köszönt

Ma újra rám köszönt a béke végre,
megannyi láz facsarta éj után,
felülkerült az encián az égre,
meg is marad ma délelőttre tán.

Az éji árnyak árja messze tűnt el,
ma új tavasz kereng a fák között,
rügyet fakasztva, illatos szelekkel
virágaimra langy idő szökött.

Vidám madársereg sűrögve kószál,
magot keresve bokraim tövén,
s e délelőtti, lenge, boldog órán
daluk ma lelkeim oldja könnyedén.

Nekem csak ennyi kell, nekem megérte,
hogy új tavasz köszönt a szürke télre.

Kordonok

Ma kordonok közé szorult az elme,

ki most a másik oldalára áll,
az is lehet, hogy elfogyott türelme,
s a régi önmagára nem talál.

Hiába, változik kódén a nézet,
ha ráadásul olykor elborul,
saját hitét szemétre dobva, félve
hatalmi mámorán vacog vadul.

De hát ilyen megalkuvó az elme,
ha úgy találja olykor érdeke,
amíg kitart az istenek kegyelme,
s nem éri át a józanok dühe.

A kordonok csak egyre-másra állnak,
igézetén a balgaság korának.

Alkony a rónán

Az alkonyat leszállt a rónaságra,
üres tanyák között szítál a csend,
körötte leng a mélabú magánya,
megannyi régi kép fakón dereng.

A kút göcsörtös ágására varjak
telepszenek pihenni egy kicsit,
a nádtető imitt-amott beroskadt,
de hát alatta senki sem lakik.

A csillagok sorolva egyre gyúlnak,
az éj uszálya lassan elterül,
s bogozza ódon illatát a múltnak,
miként sok éve rendületlenül.

A Holdra vén, öreg gerenda roppan,
amint lenéz a rónaságra búsan.

Cérnaszálon

A lét ezüstoffonálon át
a rút pokol fölött ring,
legyűrve angyalok hadát
az ördög ujja csettint,
a cérna elszakad belé,
pörögve hull a lélek,
te meg remegve állsz elé,
nos ennyi volt az élet.

E függelemnek ára volt,
de hát meg is fizetted,
a sorsodon maradt a folt,
eladtad árva lelked
az ördögödnek, ám dalát
hiába zengted egyre,
a hajnal árja zúzmarát

hozott botor fejedre.

Szemét kinyitva kél az ár
sodorja félre tested,
az alkuidnak annyi már,
szavát hiába lested,
e kéz kezét mos éra ím,
veled pokolra száll ma,
kiebrudalva, bűnein
kavarg le katlanába.

Szalmaszál

Ha volna még elég erő
elűzni balga vétkeink,
da arra sincs ma már idő,
hogyan elsoroljuk azt mi mind.

Maradt-e annyi józan ész
a féktelen csaták után,
amely sebünk takarni kész
e gyász takarta éjszakán.

Ma éjre mindenünk oda,
csupán sötét jövőnk dereng,
de hát miénk ez ostoba,
kevély idők szülötte rend.

A vállaink mi még sosem
vetettük össze, mondd, miért
nem érdemelte nemzetem,
hogyan egy legyünk e bús honért?

Ha nemsokára felkelünk,
csupán a gyűlölet marad,
s tetézzük izzva mind e bűnt
a szürke fellegünk alatt?

Vagy újra lesz talán, aki
kijózanodva élre áll,
felőle bárha hallani,
csupán maródi szalmaszál.

Április szeszélye

A délutáni, lanyha szürkületre
melengve-fázva rásütött a Nap,
megannyi tócsa közt mohón kereste
a délelőtti élni-vágyamat.

Hiába tette, mert az égbe kószált,
magasra szállva, fellegek fölött
kutatta egyre égi pártfogóját,
vajon hová, mi tájra költözött.

Hiszen tavaszt idézve bíbelődött
előbb az orgonáknak ágain,
de arra délre áztató eső jött,
el is sodorta messze álmaim.

Ha pártfogód az április szeszélye,
fogadd el így, ne féld, ne fuss előle!

A sarki kútnál

A boldog évek ó, be messze járnak,
a nagy szerelmek édes illata,
ha visszalengedezve szítja vágyad,
ma lélegezd be és ne űzd tova.

Ne hessegeds a régi szép időket,
karolj beléjük, éld remegve át
a Kurca-parti randevúk szelének
tavasz-kerengető fuvalatát.

Hiába, lelked ott maradt örökre,
miként a fűz, merengve lengedez,
a könnyedet ne bánd, ne is töröld le,
ha ócska lantod újra dalba kezd.

Ne fuss előle, mert az is te voltál,
mesékre szomjazó a sarki kútnál.

Aktodon

Ámor mintázta
aktodon kalandozik
a képzeletem.

Nélküled fázom...

Nélküled fázom,
az éjjelek hidege
repszti szívem.

Emberi ésszel...

Emberi ésszel
a kozmosz léptékei
fel nem foghatók.

Nagyon felfűjtad...

Nagyon felfűjtad
a szakításunk okát,
csak ennyi, vége.

Ma mindahányszor...

Ma mindahányszor
csak át akartam menni,
pirosra váltott.

Ma átjutottam...

Ma átjutottam
a túloldalra végre,
miért is jöttem?

Májuséji dal

Az arcodon parányi könny
gurul le árkait keresve,
akárha volna fénye gyöngy
a májuséji szürkületre.

Amint kezemre csöppen épp,
ölelkezéseink idézve,
szemed szelíd ígézetét
teríti szét a csendes éjre.

Parányi ékkövecske, mondd,
miért e szív-repedte bánat,
mi az, mi ellenedre ront,
s szorítja némaságra szádat?

Mi az, mi lelkedet töri,
görögve könnyedet kicsalja,
vajon mi lenne mondd, ami
mosolyt derít e fájdalomra?

Vagy épp e boldog óra, mi
szerelmedet beteljesedve
citálta könnyedet ma ki
e holdsütötte május estre?

Talán a karjaimba majd
elandalít az édes álom,
amint füledbe ezt a dalt
meséli halkulón a lantom.

Egy királyról

Mit ér a büszkeség, ha torz ígéje
jövőt orozva hull alá a várból,
hiába szól a bőszi király, ha népe
megundorodva fordul el szavától.

Csupán az udvaronc gerinchajolva,
ki még el is fogadja híg dumáját,
de mára megvetett alattvalója
a blőd, üres szaván kacagva átlát.

Megannyi jó vitéze ebrudalva,
kesergve nézi szélütötte gőgjét,
a megmaradt maroknyi talpnyalója,
ki még hajol tovább előtte hétrét.

Minő szerencse, hogy nyakunkra már
nem ülhet újra ily bigott király.

Mi végre álmodunk...

Mi végre álmodunk, ha el nem érjük
reményeink, ha félve ébredünk,
ha hajnalodva megkopó a fényük,
ha elhalón maradnak egyre künn?

Naponta lám, amint a reggel eljő,
feledjük éjeink varázsait,
takarja gond, barázda, szürke felhő
a homlokunk, mögötte fél a hit.

Velünk csupán a görcseink maradnak,
amint felénk a hajnalóra int,
feladva, elfeledve álmainkat,
tapossuk egyre balga malmaink.

Mi végre álmodunk, ha mégsem éltet,
ha reggelén agyunk ködére ébred?

Szellem a várban

Mint aki végzete ellen akarna kikelni a sírból,
úgy tör a szellem a rátapadó, gügye, zsarnok alól fel,
szégyene bárha sarokba szorítja, a láza e kórtól
ég, hevületbe kerülve, ha eljön az óra, a reggel.

Nincs maradása lefojtva tovább ama balga homályban,
mit csak a félsz remegése, ha fogcsikorogva, de táplál,
lelke ocsúdva feléled az új kikeletre ma bátran,
bódulatára kijózanodón feszül ellen a gátnál.

Lám csak, a szellem az ócska palackba hiába bezárva,
mert dugaját kifeszíti, ha túl sok a kín, s megalázás,
felmegy elontva haraggal a hegyre, berontva a várba
kergeti szét az urak seregét, neki nincs magyarázás.

Ladikon

Még veled élem a lét kuszaságát,

mit kibogozni segít üde lényed,
bárha a lelked a lelkemen átlát,
nincs mese, lassan eléri a véget.

Lent a folyón ladikom kikötötték,
loccsan a víz lebegő derekára,
Kháron, amint odaint, a sötét ég
rám borul és visz az éji homályba.

Még kezedet fogom, ám a szorítás
gyengül, a part kifakult fövenyére
tétova léptem ígézi a múlás,
onnan a végtelen út visz a mélybe.

Ám oda lágy, remegő ölelésed
ringat, amint a folyón ladikom fut,
mert az a tűz, ami mindig is égett,
már elaludni talán sohasem tud.

Egy csepűrágó mögé

A délutáni méla bánat
berágta génjeinkbe önmagát,
szorít, alóla nincs bocsánat,
cserébe balga lelkeinkbe lát.

Hiszen mi elhalón lihegtük
a délelőtti bonviván szavát,
de alkonyatra minden eltűnt,
üres nihil karolt csupáncsak át.

Hiába, mert a nagy beszédek
az estre közhelyekbe haltak el,
megalkuvása már nem éget,
de hát a hős csak egyre énekel.

A hangja éjre oly hamis lett,
akárha volna megkenetlenül
nyikorduló kerékagy és ez
fülünkbe vájva lelkeinkre ül.

De mert a rendező az élet,
az énekes leintve, balra el,
minek nyomán az ész felébred,
s talán feléri, jobbat érdemel.

Szürke varjak

Nem érdekelnek engem új szerelmek,
a régiekre sem maradt erőm,
miközben egyre hull az égi permet,
hiába int a múlt, a keszkenőn
virágaid kopott-fakón jeleznek,
a régi nyár a messzeségbe már,

mögötte sárgulón az őszi kertek
sziromszorongató magánya vár.

A fények egyre sápadóbb sugárban
csorognak át a fellegek között,
elimbolyogva lám, kihúlt a vágyam,
ki csak tehette, délre költözött,
egemre szürke varjaim maradtak,
zeném a károgásaik csupán,
megértem ősi ritmusát daluknak,
e bú takarta, szürke délután.

Repülj madár...

Repülj madár, a messzeségbe
repítsd a híremet tova,
repülj a kedvesem kezére,
kit nem felejték el soha.

Csipogd szavam fülébe lágyan,
mióta érte égek én,
nyugalmamat nem is találtam
e girbe-gurba földtekén.

Fülébe súgd, hogy úgy szerettem,
akárha érte meghalok
e szív facsarta ütközetben,
nem érem én a holnapot.

De hogyha újra visszajönne,
a bánatom felejteném,
nem így, bezárva börtönömbe
vezeklenék szerelmemért.

Suttogó gyönyör

Ámor mintázta
ajkadon a suttogás
gyönyörbe fullad.

Ölelkezésünk...

Ölelkezésünk
hiába lett a múlté,
ma is melenget.

Éhbérért...

Éhbérért vívom
értelmetlen csatáid,
felmondok neked.

Csupán kincstári...

Csupán kincstári
hurraoptimizmus az,
mi ömlik egyre.

Csukás szerint...

Csukás szerint a
sárkánygyümölcs nem más
mint a vadkörte.

Jurij Gagarin

Jurij Gagarin
űrháborúknak lett az
első bakája.

Születésnapomra

(József Attila után szabadon)

Hatvanhét éves lettem én,
ez új tavasznak éjjelén,
se ki,
se be

nem jár a kardom oly hamar,
mit évek óta rozsdá mar,
csupán
bután,

fityegve lóg, az oldalam
lilára verve untalan,
gyalog
vagyok,

szekérre, lóra így se telt,
hiába volt megannyi terv,
tömény
remény,

maradtam együgyű balog,
ki néha-néha dalba fog,
kemény
telén,

hatvanhét évem elszelelt,
fonott kalácsra mégse lelt,
fehér
kenyér

fokozza egyre cukromat,

ma már az alkohol se hat,
vizem
nyelem,

de megmaradtak álmaim,
s az őszi fáknak ágain
megül
felül

a fáradó, csekélyke hit,
akárha volna bölcs kuvik,
huhog,
lefog,

nem enged engem innen el,
utószor újra átölel
gyanút-
lanul.

A suszter álma

A május ontja illatát,
körötte mind az orgonák
kibontva lengenek,
a szél a parti fák között
a tó vizére tükrözött
bogár rajon nevet.

Ma végre minden oly vidám,
a suszterünk a kaptafán
kopogja dallamát
a lány tavaszra egyre csak,
s amint a görbe szegre csap,
agyán remény fut át.

Idénre kell a jó cipő,
virul megint a szép jövő,
kenyérre telni fog,
a májuséji orgonák
alatt csak álmodik tovább,
s kezére nyál csorog.

Repülni kék

Ma fellegek vonulnak át az égen,
alant borongva csordogál a lét,
felette hív az enciánja kéken,
hiába, érzem én, repülni kék.

Repülni át a Csendes-óceánon,
Américába lenni volna jó,
mer' ott epedve vár a kánaánom,
s kikötve egy kicsinyke kis hajó.

Azon megyek be majd a dzsungelekbe,

keresve boldog indián vezért,
meginvitálom őt a vadkeletre
cserébe majd a drága kincsekért.

De ő nevetve int a toll alól csak,
köszönve hogyha mégis ott maradhat.

Mámorult idő

Virágaimra rásütött delén a nap,
s az átmelengető kegyelmi pillanat
remegve, áthatón ölelt ma engem át,
a szívemen talált a kerti fák alatt.

Amint ölelte télben elfagyott hitem,
felengedett az egyre olvadón, hiszen
megérkezett a várva várt feloldozás,
akárha volna lelkeinkre csontkovács.

Ma fellegek közé repülni volna jó,
belátni kerteket, mit elfedett a hó,
a bokrokon susogni, mint a játszi szél,
ha ága közt az új tavasz felől mesél.

Ma vággyal átítatva átadom magam
az új reményeimnek és ma gondtalan
emelkedek goromba ördögöm fölé,
e mámorult idő enyém, s az angyalé.

Jégverés után

Borongató idő terült a tájra,
a délelőtti víg kedély oda,
cseresznyefám a napsütésre várva
reménykedik, de sorsa mostoha.

Hiszen kinyílt virágait nem oly rég
a fagy keserve úgy orozta el,
hogy ágait tarolva verte zord jég,
idén gyümölcsre rajta semmi jel.

Csak áll tovább a szélre hajladozva,
a múlt tavaszt idézi réveteg,
mikor megannyi ága roskadozta
a roppanó cseresznyefürtöket.

Csak áll, kívárja boldogabb jövőjét,
ha lesz ki őrzi majd a jégesőt szét.

Pálfordulás

A fák fölött a fellegek,
amint az égi permetet

terítik egyre szét a tájra,
Napot takarva omlanak
a mérhetetlen ég alatt
borongva lelkeinkre fájva.

A kedv ilyenkor oly sivár,
hiszen kies tavaszra vár,
nem arcot áztató esőre,
kicsit mogorva és rideg,
de hát a szél ma oly hideg,
hogyan elszaladna majd előle.

Viszont a föld alatt a mag,
ma végre boldogan dagad,
mohón kinyújtja zsenge zöldjét,
nyomán a kedv megenyhülőn,
szemét törölve visszajön,
s a kertemen mosolygva néz szét.

A gondolat magánya

Hiába hát a gondolat, ha béna
karoknak adja át magát a jel,
e bárdolatlanul kegyetlen éra
lehúzza és a pamlagán hever.

Ha táltosoknak induló zsványok
vigadnak éjjelente peckesen,
hiába, hogyha rajta minden átok
fogást találva folyton ott-terem.

A híg agyak között sosem fogan meg,
csupán kiebrudalva lőddörög,
s e gyűlölet gyötörte rettenetnek
magát eladva fojtja szürke köd.

De vajh, maradt-e mára boldog elme,
ki érte mámorodva öltre kelne?

Kitörés

Tompa a fény, dideregve bokázok a szél karolásán,
várom a lét gyönyörét, de varázsa ma messzire táncol,
nincs maradásom e gyáva, gonosz televény meg is öl tán,
vagy legalábbis a börtöne mélyire vetve leláncol.

Indulok így, nekivetve magam viharán a szeleknek,
arcom az ég fele néz, keresem szigorában a vágyam,
vajh, ki talál-e vajúdva kies ligetére a lelkem,
vagy veszik el, vicsorogva a rettenetén zabolátlan?

Zúg a vihar, dacolok vele fogcsikorogva, de bátran,
enyhe nem adja magát, dörög és heve mennyköveket szór,
bárha a lét gyönyörét valahogy sehogyan se találtam,
ámde szelén furamód kiszakadtam a balga magányból.

John B. Tabb - Rózsák közt

(AMID THE ROSES)

Mosoly derült a rózsák közt,
születésük napja volt,
a szív, mint gyermekek a kertben,
oly könnyeden dalolt.

Sóhaj suhant a rózsák közt,
közelgett az éjszaka,
és a gyermekek kifáradón
elindultak haza.

Könnnyek hullnak a rózsák közt,
a gyermekek alszanak,
és e csend miatt a virágok
siratják sorsukat.

Májusi eső

Az éltető eső csak egyre hull
terítve permetét a kertemen,
alatta télgyötörte mag lapul,
belőle újra majd virág terem.

A földek is tavaszra szomjazón
nyelik be éltetőn a cseppjeit,
aranyra váltva csendes, áztató
vizét a porladó göröngyeik.

A májuséj varázslatot hozott,
itatja ébredő növényeit,
a téli fagy hiába volt konok,
e langy eső világokat vidít.

Habár az ég borult, a kedvedet
ne rontsa, áldd ez égi permetet!

John B. Tabb - A méh és a virágok

(THE BEE AND THE BLOSSOMS)

„Virágok, miért pihegve
álltok csak e nyári nap?”
„Éjjel pótoljuk sietve,
amit nappal elragadsz.”

John B. Tabb - Töklámpás

(JACK-O'-LANTERN)

„Mondd töklámpás, mondd töklámpás

hol rejtőzöl el nappal?"
„Bölcsőben álmodom át
a napsütötte órákat.”

„Mondd töklámpás, mondd töklámpás,
ki ébreszt fel éjszaka?”
„Bármelyik szentjánosbogár,
ki meggyújtja lángomat.”

Lázás éjjelen

Fölém került a rettenet,
mohón a vérem itta,
pokol tüzére görgetett,
vajon mi volt a titka?

Miért zuhant e védtelen
lapályra ily sietve,
vadul hörögve, véresen
egóm miért követte?

Mi volt a bűnöm énnekem,
hogy áradatja rám tört,
kavargva, zúgva, kéjesen
a lelkeért dühöngött?

Sodort a mélybe egyre csak,
szorítva béna testem,
miközben én az ár alatt
kapaszkodót kerestem.

De mindhiába, válaszok
tusámra nem születtek,
e borzadalmas állapot
nem is marad ma veszteg.

Csupán a hajnal oldja fel
a rettegést belőlem,
csuromvizes valómra lel
a lázból ébredésem.

Jégeső után

A bús esőre jégverés
következett, a lelke,
akárha volna benne kés,
nyűszítve sírt leverten,
cseresznyefám virágait
kevélyen elsodorta,
amit talált, pokolra vitt,
s tarolta szét orozva.

A jégeső hamar szaladt
tovább a szürkületben,

alig szemernyi pillanat
mögött elült, a kertem
sajogva fájja tetteit
e vad vihar szelének,
de már felülkerült a hit,
miként e csendes ének.

Hiába futsal

Az éj leszállt, a sarki lámpa fénye
teríti rám magánya félhomályát,
hiába vártalak remegve, félve,
nem érkezel, hiányod íze jár át.

Pedig ma délelőtt fülembe súgtad
sietve randevúnk helyét, s a percét,
azóta egyre lángolok miattad,
belül találkozónk varázsa vet szét.

Torokszorulva álldogálok egyre,
de lám, az ég világosodva virrad,
te persze balgaságomon nevetve
ma már nem adsz esélyt a csókjainknak.

De hát hiszen tudod, hogy egyszer eljössz,
karomba bújva mindezért lakolsz még,
hiába futsal előlem ördögödhöz,
ha társamul jelölt a végtelenség.

Gazdátlan kert

Amíg a józan ész csak áll,
remeg, gyerekseregre vár,
s a gyávaság reményt öl el,
a változás nem is jön el.

Virág helyett a gaz kihajt,
ki lesz, ki azt kitepi majd,
ki fáradozva fát nevel,
tanítva érte égni mer?

Ki metszi kajla ágait,
hideg telén, ha szél süvít,
takarja, védi, óvja majd,
repesve nézi, mint kihajt?

Gyümölcsein, ha ráharapsz,
aligha vásik el fogad,
s fakad belőle új remény
e kert mogorva szegletén.

De hát a józan ész csak áll,
mögötte nem marad tanár,
kinek, habár szelíd szava,
de bátrakat tanítana.

John B. Tabb - Selyem

(SILK)

A férgek által szőtt, finom fonál
motringjából kinőve,
mi nagy királyokon feszülve állt,
kik férgeikhez tértek.

Holddal álmodón

A sárga Hold elandalít amint kel,
varázsa lágy románcokat terít,
a május esti lenge-lágy szelével
bebalzsamozza arcom árkait.

Virágaimnak illatát bogozza,
az orgonával elvegyíti és
ezüst ködét terítve álmaimra,
tudatja, messze még az ébredés.

Visz engem éj ölén a távolokba,
megannyi óceánon átrepít,
vigyázva arra, hogyha hajnalodna,
ne fusson el, maradjon egy kicsit.

Remegve oly hiába jár a vágy át,
olyankor int, s elengedem ruháját.

Be más ez így

Gyermekeként annyi minden ó, be más volt,
csodák kerengtek ős mesék ködén,
közelre hozta két szülém a távot,
lubickolhattam szellemükben én.

De mára sajna messzeségbe tűntek,
csupán a sárguló fotók között
kutathatom nyomát tekintetüknek,
amely velük fakulva költözött.

Jó lenne újra átölelni őket,
kerek szemekkel, rácsodálkozón,
tudom, figyel reám a két tekintet,
pedig ma már nem is rosszalkodom.

Be más ez így, azóta már belátom,
mesék kódébe tűnt a gyermekálom.

Szarkalábak

Ámor mintázta

arcodon az elmúlás
szarkalábait.

Ki disznók közé...

Ki disznók közé
feküdt az éjjel, annak
moslék a reggel.

Szálka voltam...

Szálka voltam csak
szemednek szegletében,
törölgetheted.

Csatornapatkány...

Csatornapatkány
uralja médiánkat,
s mi jóllakatjuk.

Vakhitünk nyarán...

Vakhitünk nyarán
elmulatjuk könnyedén
telünk reményét.

Kohézió

Szerelem nélkül
a kozmosz is szétesik
atomjaira.

John B. Tabb - Vetésidő (SEED-TIME)

Ha trombitavirág nyílik,
s bogáncs helyet száll,
akkor ők tudják, hogy illik
magot vetni már.

John B. Tabb - Fény és árnyék (LIGHT AND SHADOW)

„Szeretlek, kedves árny,”
így szólt a fény és az árny,
amint szokott, el is fogyott előtte,

de mielőtt eltűnt, lám,
még mellette sírdogált,
s a fény érezte, megérinti a lány fürtje.

Hiába fáj, hiába szúr...

Hiába fáj, hiába szúr,
amíg csupán a gög az úr,
saját nyakunk mi vágjuk el,
utána senki sem felel
az elveszett reményekért,
bolond egónkba ennyi fért,
az ár fejünk fölé borul,
hörögve, zúgva egyre dúl,
elontja vágyaink nyomát,
amint tarolva vágat át.

A Föld velünk tovább forog,
de már mogorva burkusok
a lelkeink begyűjtik ím,
marad nekünk a pusztta kín,
fogunk vicsorgja ütlegét,
előle futva szerteszét
dobál a sors, a rettenet,
mi egyre-másra csak követ,
legyőzi megmaradt hitünk,
ha volt, de mára messze tűnt.

Hiába fáj, hiába szúr,
tüdőnkbe szürke por szorul,
az óceán pezsegve forr,
miénk csupán e balga kor,
magas maradt nekünk a tét,
a perdülő rulettkerék
orozva vitte mindenünk,
azóta nincs se benn, se künn,
az égre gombafej borul,
hiába fáj, hiába szúr.

Esti talány

A barna este csendesen közelgett,
hamar lehűlt a szél, a táj fölött
gomolygva gyűlt megannyi szürke felleg,
a Hold mögöttük éjre öltözött.

Ezüst palástja néha átszivárgott
a fellegek között a réseken,
behintve véle majd a fél világot
leselkedett alig türelmesen.

A régi kedves ablakát kereste,
ki néha-néha énekelt neki,
ki átölelte volna minden este,

ha őt remegve karja közt leli.
De hát az ablakon lepel sötétlett,
mögé ki tudja mit takart a végzet.

Apátia

Mert letörölt igazát kiabálva a hegy fele tartott,
ráveti zsoldosait szigorodva az ördögi elme,
mégse lehet, hogy erővel akárki az úri világot,
felkerekedve, a várba jövet, fenemód fenyegetse.

Forrva a balga dühében aligha figyel ma a szóra,
összeszorítja fogát, konokul menetelve előre,
ballag a hegyre csak egyre a vélt igazát zakatolva,
kordonokat letapodva, galádul, orozva a dőre.

Ámde alatt a tömeg belebújva a démoni csöndbe
hallgat, eszébe se jutna a bűsz balogát lekövetni,
rágja a létminimum küszöbét, kimosott agya gyöngé,
nem meri rég igazát kicsikarni e honba' ma senki.

Légypiszok

Keservesen vajúdva nézek át
a légypiszok között az ablakon,
keresve ó idők sugallatát,
talán a múlt megint ölébe von,
lebegve benne újra kezdek
az ócska, elcseszett reménykedést,
megértem azt ölen türelmesen,
ki vékonyamba mártogatna kést.

Megérteném, ki fojtva torkomat
a versem borongva háborul,
miért kerül fölé az indulat,
magát feledve, bárdolatlanul,
miért akarja vesztemet, mohón
a lelkemet miért tiporja el,
merengve nézek át az ablakon,
s szemem csupán a légypiszokra lel.

John B. Tabb - Szentjánosbogár (THE FIRE-FLY)

„Repülsz az éjszakán át,
kutatsz, hol lehetek?”
„Nem, utat a fényem ad
a sok követőnek.”

John B. Tabb - A szitakötő (THE DRAGON-FLY)

„Csak szitálsz a tócsa szélén,
elfoglaltságod ennyi?”
„Nem, e nyári egyetemen
fogok lediplomázni.”

Örök sötét

A nyughatatlan éj ölén
világok alszanak,
nem érti senki más csak én,
hová került a Nap.

A bűneinkre válaszul
merült az égen el,
azóta ránk sötétje hull,
sugára nem tüzel.
A baj csak az, hogy övele
a hajnal álnokul
szövetkezett, nem is jön el
nyomán a kék azúr.

Fejünk felett örök sötét
terül csak egyre el,
habár remegve vár a lét,
vigaszra mégse lel.

Nos, így esett, a versemet
tovább nem is tudom
leírni és ez eltemet,
a súlya összenyom.

Marad csupán a képzelet
az éjsötéten át,
repíti messze lelkemet,
keresve új honát.

Csak kérdezem

Azóta mennyi május elszaladt,
mióta bájos arcod elfoszlott,
ködébe fúlt a perc, a pillanat
szemem csalóka látomása volt.

A szél vajon milyen vidékre fújt,
van ott ki átölel szerelmesen,
ahol kies jövőre vált a múlt,
s ölelve tart a május éveken?

Maradt-e mondd, belül szemernyi vágy
megannyi lázas éjszakánk után,
az ébredés vajon maradt-e lágy,
miként ölelkezéseink nyarán?
Vagy ott az árva lelked úgy sajog,
amint emitt az én szívem szokott?

Vihogjatok csak!

Temessetek ma élve el,
de hogyha nem temettek,
kiáltozásom égre kel,
lerántja majd a leplet
a bűnötökről és nyomán
sötét pokolra juttok,
vihogjatok csak ostobán,
megalkuvó svihákok!

Nem érdemeltek új esélyt,
a régi összetörve
hever kidobva, verve szét,
söpörve mély gödörbe,
eladva lelketek vidul
az ördögök torában,
vihogjatok csak álnokul
e balgaságra bátran!

De nemsokára új idő
következik, vajúdva
az elvetett mag újra nő,
akárha gomba volna,
elontja ócska mételyét
a praktikáitoknak,
habár a lelketek sötét,
de végre nem vihoghat.

Faktum

Mivé foszolt megannyi édes álom,
a régi kertek éden illatát
hiába, már keresve sem találom,
csupán a mord, konok világ fog át.

Mivé fakult a szép mesék csodája,
csupán a szörnyeik maradtak ím,
a volt reményeink ködökbe szállva
tovább osontak árulásain.

Eladtuk árva lelkeink a mának
hamis karátokért, ügyetlenül,
a gyermekéveink homokra váltak,
omolva rá megannyi bánat ül.

Hiába nagybetűs kaland az élet,
ha jéghideg falán szorong a lélek.

Napsirató

Ma éjszakára eltemette vágyam
a végtelen, fagyott, hideg valód,

tekinteted semerre sem találtam,
hiába süt le rám fakón a Hold.

E parttalan, reménytelen homályban,
ha néha-néha sejteted magad,
remegve nyúlok érted és a lázam,
emésztve testemet, magasra csap.

Hiába érzem illatod, csalóka
kifordulás csupán a pillanat,
a lelkem árva koldulód azóta,
mióta vágyom új világot.
Ha pirkadón a hajnal egyszer eljő,
az arcod újra láthatom megint,
lehet, hogy eltakarja majd a felhő,
de fényeidre tág szemem tekint.

Passzív idők

Kerékbe törve fáj a szenvedélyünk,
tüzét lefojtja burkusok hada,
az értelem borongva-félve eltűnt,
de egyhamar nem is talál haza.

Kifosztva áll tudásra lángolásunk,
hitetlenül bolyong keservein,
parázna lázadásainkra ráunt
a gőg, s nekünk maradt csupán a kín.

Reményeink konok szabályba fogva
osznak egyre és enyésznek el,
saját magunk vagyunk a balga foglya
a voksolásainknak erre fel.

Ha így akartuk, ím megérdemeltük,
hogy önmagunkat is falók legyünk,
hisz eltagadni ennyiféle ősbűnt
nem enged újra már az Istenünk.

Maroknyi gyermekünk maradt dacolva,
ki még a vár fokára állni mer,
szemünk lesütve és gerinchajolva,
nekik csupán imánk rebegjük el.

John B. Tabb - Páfrány-dal

(FERN SONG)

Táncolj a hús esőre páfrány
és tárd ki széles ága
és mondd, „Ó, te Nap,
bontsd ruháimat,
hiszen hiába fárad,
az árnyakért,
mint a fellegén

a harmatos esője árad.”
Nevetve fordítsd
felfelé az ágad
és örülj varázslatának.

John B. Tabb - A patak
(THE BROOK)

A hegytől az óceánig
viszem tovább a híeid,
és nehogy csak álldogáljak,
s elveszítsem, mit rám bízta,
ábrándozásaim helyett
ím, egész nap énekeltet.
Agyó, mert lassuló az ár
és rám megannyi mérföld vár.

Következménye...

Következménye
úgyse lesz, savazd tovább
embertársaid.

Vérszívó lettél...

Vérszívó lettél,
pedig lágyan zümmögött
felém a szárnyad.

Ihlet és érzés...

Ihlet és érzés,
csupáncsak ez hiányzott
a verseimből.

Végzetem lettél...

Végzetem lettél,
választhattam volna jobb
halálnemet is.

Ám ő nem fázott...

Ám ő nem fázott,
fűtötte belső, kétes
önimádata.

Elveszett mesék

A gyermekévek ó, de messze járnak,
meséi közt bolyonganék ma el,
megannyi bú következett, s a bánat
azóta fojtogatva átölel.

Pedig midőn a csillanó remények
között a gondtalan világ szaladt,
örült a lelkem áradón, hogy élek,
de vajh, mivé foszolt e pillanat.

Azóta gondok árja nyomja vállam,
nyitott valómra csak pofont kapok,
komor valóm kemény, ridegre váltan
kutatja azt a messzi tegnapot.

Kutatja mind az elveszett meséket,
de már hiába, elszökött ködén,
a régen álmodott, varázsos évek
tovább osontak ó, de könnyedén.

A méh és a vihar

Vajon miért haragszol énreám,
- imádkozott a méh a vad viharhoz -
csupán a zümmögésem az mi tán,
ilyen goromba, áztató esőt hoz?

A szárnyaim dörögve áztatod,
virágom is kevély szeledre szédül,
levél alá vacogva bújhatok,
kivárva míg lecsöndesedve, végül

a fellegek között a nyári Nap
kisüt, s nyomán a szárnyam is repülhet,
sűrögve gyűjthetem tovább alant
megint az éltető nedűt, a mézet.

Ezért, ha néha látsz eső után
a Napra várakozni gyenge méhet,
ne bánts, ne is taposd el őt bután,
s a zümmögése majd sokáig éltet.

Hajnal hasad

A hajnal új reményeket terít
a búskomor, szeszélyes éjszakára,
elűzi végre balga szörnyeit
az ég alól hasadva, egycsapásra.

A pirkadása újra átítat,
bogozva szét a boldog ébredésem,
a rút, gonosz, goromba álmokat

feloldozón, puhán kitörli szépen.

Vidám szelén a lelke úgy repes,
akárha végtelen varázsa volna,
kitörve végre elfutó, sebes,
megáradó, szelíd-szabad folyamba.

Kimossa lepleit vad éjszakámnak,
teríti fűre-fára, hátha szárad.

Vadlovak

A délutáni méla lebbenetben,
a csend ölelte gondolat között,
eszembe jutva, lelked átöleltem,
s rideg valómra béke költözött.

Felülkerülve rajta boldog órák
pirongató szeretkezése dúlt,
azóta is remegve gondolok rád,
hiába tűnt deres lován a múlt.

Ma délután akárha kanca volnál,
sörénylobogva vágatok feléd,
de vágyam égve mindhiába kószál,
a múlt kódébe nem talállak én.
Talán, ha egyszer újra megszületve,
akár a nyugtalan csikók mi majd
kicsapva bár a végtelen mezőkre,
de vágyaink varázsa újra hajt.

Borús napunkra...

Borús napunkra hallgatag terül
a kétkedés mogorva, bús kedélye,
szorongat és nem enged el belül,
lehúz kegyetlen-ostobán a mélybe.

Emészti egyre megmaradt hitünk,
kemény, konok fejünk lenyomva tartja,
reményeink sugára messze tűnt,
amint nyakunk szorítja durva karja.

A lázadásainkra válaszul
a lelkeink alázza, zúzza, gyötri,
kesernyesége fojtva, álnokul
szeretne szolgamód gödörbe lökni.

De már az alkonyatra jó az éj,
az álmaink kiosztja végre sorban,
keverve benne éledő remény
remeg lehunyt szemünk mögött valósan.

S a reggelünk bohón elúzi majd
borús napunk megannyi balga nyűgét,

hitünk halott porában újra hajt
velünk megújhodon a régi hűség.

John B. Tabb - Egy beszélgetés
(AN INTERVIEW)

A fagyos decemberrel
ültem a tűz mellett.
„És mondd, mire emlékszel,”
a kérdés érdekelt,
„az elmúlt évszakokról?”
Meglepve válaszolt,
„Tévedsz az én koromról,
harminc napos vagyok.”

John B. Tabb - A baba csillaga
(THE BABY'S STAR)

A csillag figyelte álmod
épp most oltja fényét.
„E földgolyón Isten hozott,
itt a mennyben jó éjt.

Mondd a babának, ha ébred,
nézze visszatértem,
lámpám majd kigyúl az égen,
hogyan érette égjen.

Konok zsványok

Vad orgiára gyűlnek élvezeg,
torokszorongató, konok zsványok,
hörögve, koncafélte hempereg,
vigad torán kezelhetetlen árjak.

Hiába, lány, szelíd szavakra már
nem intonál a balga szolgálkük,
nekik csupán a gőg, mi imponál,
s uralkodik megalkuvón felettük.

A kéz kezét mos áldomásaik
a létedet csapolva megszületnek,
ha átadod, legott meg is veszik
a félelem gyötörte, gyáva lelked.

Ma ők az alfa és az ómega,
ha nem hajolsz, vadul derékba törnek,
mi adtuk át a kertjeinket a
kajánul élvezeg, maroknyi szörnynek.

Májuséji, fürtös orgonák

Van úgy, hogy ellenemre összejátszik
az ég, s a föld megannyi szelleme,
bizonygatom magamnak egyre, váltig,
hogy innen elszaladni illene,

Találni kéne más hazát magamnak,
tanulni nyelvemet törő szavát,
feledni kertemet, hol illatoznak
a májuséji, fürtös orgonák.

Anyám sütötte új kenyérnek ízét
aligha érzem én, ha elmegyek,
e bús dilemma majdnem úgy szakít szét,
akárha volna égi rettenet.

Komor viharja dül belül csak egyre,
torokszorulva tépelődök ím,
talán azért maradjak itt örökre,
emésszenek mogorva kínjaim?
Vagy innen át, a messzeségbe futva,
keressek álmaimnak új valót,
amelyre változás csikarta jussa
bizonytalan, merész jövőt sorolt?

Hiába, lám az évek egyre múlnak,
fogadkozom, de mégsem indulok,
a májuséji, fürtös orgonáknak
szerelmes illatárja visszafog.

Zárójelentés

Mit mondjak, jól vagyok,
csupán a zord napok
kikezdtek ostobán
a létezés falán.

Mit mondjak, ennyi csak,
mi mára megmaradt
a lánghalál után
szerelmem színpadán.

Ha volna még erőm,
amott, a hegytetőn
kiáltanám tova
az átkaim, noha

megéltem száz varázst,
sosem takart palást,
a meztelen valóm
dacolt e sárgolyón.

Meg is fagyott szívem,
dobogni képtelen,
javíthatatlanul

velem gödörbe hull.
Takarja száz göröngy,
de csillogása gyöngy,
amint szerelmeden
parázsa feldereng.

Polifónia

Felülkerült a büszkeség az észen,
vadul fröcsögve szórja szerteszét
a rút gorombaságait merészen,
feloldva benne gyáva jellemét.

Ki nem lakáj gyanánt lihegve nyelvel,
legott tapossa nercsujogta talp,
gyalázza átkozón, gonosz merénnyel
lefogja, kéjesen kacagva rajt'.

Hiába volna még ezernyi szólam,
a harci dalban egy marad csupán,
üvölti senkitől se nem zavartan
a csorda futva egy bolond után.

Ha majd a jégre érve észre térne,
vajon marad, ki vissza is vezesse?

John B. Tabb - Szendergő-dal

(SLUMBER-SONG)

Nyugat ölén,
mint fellegén,
egy bébi anyja emlőjén
éppen alszik.

Fölötte épp
egy csillag ég,
a homlokára szent fényét
ráteríti.

Egyik se fér,
ma közelébb,
babám, a mennyhez föl nem ér,
miként te, ím.

John B. Tabb - Bálványozó

(AN IDOLATER)

Babának nincs ege,
anyja szeme
védi, szeretete
óvja féltve.

Az angyala az Úrra néz,
ám az anya a mindenség
és hatásköre mennybéli,
vagy ilyesmi.

Kimondanád-e?

Ha volna szó, mi balgaságainkra
borítna fátylat és elűzve innét,
mi gyáva torkaink vadul szorítja,
talán megalkuvásaink gerincét
is újra délcegen kitartaná még,
nem ily borongva hajladozna sorra
a góg alatt, puhán ropogva így szét.
Vajon, ha lenne rá ma szó, ki szólna?

Vajon kimondanád-e, hogyha volna,
maradna bátor egy, ki zúgva zengne,
e szót a várfokát megostromolva
ma végre már kiejtené üvöltve,
avagy csupán a némaság maradt, mi
utókorunknak álmait felélve,
behódolásaink nyomát kiönti,
s begyúrja lelkeink a megvetésbe?

Régi csókjaid...

Régi csókjaid
egy filmben összefűzöm,
s lejátsszom újra.

Népes családja...

Népes családja
sosem látogatta meg
őt a híd alatt.

Tengeri képek...

Tengeri képek
között üldögélt a vén
hajóskapitány.

Csepűrágás

Ihlet és érzés
egymást kioltva szüli
a gyenge verset.

Lassan nem marad...

Lassan nem marad,
ki szóba áll velünk még
e kontinensen.

Szubkultúránk...

Szubkultúránk már
a béka sejhajánál
alázkodik csak.

Volt örömöm...

Volt örömöm megadón tovaúszik a démoni ködben,
bánata kergeti, nincs mire játszani boldogat immár,
fojtogató dühe égeti, marja titokban erősen,
szíve szakadva rohan, vele már csak a bú, s a magány jár.

Nem marad itt, minek is totojázna e szürke mocsárban,
álmait űzte a rend a fogát fenemód csikorogva,
voltak idők, mikoron nekiment, de ma már leszédáltan
hagyja merülni a múltat örökre a balga pokolra.

Mert igazán kinek is mutogatna jövőt eme tájon,
nincs ki előtte szavát befogadva magát ma kinyitná,
birkahadak toporognak a lelkeiket megalázón,
gőgösen új urak osztanak új lapot asztalaiknál.

Messzi mesék...

Messzi mesék köde hull a világ fövényére,
tengerek éneke loccsan a parti kövön,
hallgat a mély, nehezedeve a Föld tenyerére,
álmait őrzi merengve a vézna jövőn.

Lesz vajon új tavaszunk, s hitelünk vele annyi,
hogy fiainkra maradjon e táj örököül,
nem pedig élvezetegen, konokul bitorolni,
kincset orozva előle ma végtelenül?

Eljön-e balga vitánk örökébe a béke,
fogjuk-e még megölelni az elleneink,
vagy mivelünk kerül égve pokol fenekére,
tűnik e lét tova elmebeteg ködein?

Égi létra

Ne hidd, hogy oly hamar kedélyes üdvre lelsz,
a jázminillatok csupán varázslatok,
nem úgy akarja most az óra és a perc,
a torkodat tovább szorítja bánatod.

Hiába, fent csupán a délceg istenek
bigottan évelődnek egyre-másra csak,
goromba sorsodon derülnek és veled,
ha kedvük is kitart, kacagva játszanak.

De balga lelked új kapaszkodót keres,
nem érti meg, hogy ő milyen kicsinyke, lám,
bután egekbe törni sem maradna rest,
ha volna arra döntve néki létra tán.

Gyenge vers

Ihlet és érzés
hiánya fellelhető
a gyenge versben.

Van úgy, hogy égek...

Van úgy, hogy égek,
máskor majdnem megfagyok,
szerelmes vagyok?

Csupán délibáb...

Csupán délibáb
maradt a nagy szerelmünk
a pusztaságban.

A túrós tészta...

A túrós tészta
bableves nélkül csupán
az élmény fele.

Utókorunknak...

Utókorunknak
a vasfüggöny immáron
csak határeset.

Oviban régen...

Oviban régen
homoklapátjainkkal
osztottuk az észet.

Pokolra tartva

Nehéz idők boronganak felettünk,
göröngyös útra tért a társzekér,
baráti szó e vágatásban eltűnt,
maradt csupán a gög, s a dzsentri vér.

Hiába, hogyha már nem arra tartunk,
amerre szállna bár a gondolat,
ez út során az Úr kegyelme ránk unt,
azóta lám, csalárd imánk se hat.

Fogadkozásaink felé legyint csak,
becsaptuk őt profán megannyiszor,
nem érti színeváltozásainkat,
nem oldoz ím, a vétkeink alól.

Habár az út a rút pokolra tart,
de csak megyünk tovább vakon mi rajt'.

Ablakod alatt

Hiába száll a sóhaj és a bánat,
nem ér fel ablakodhoz, ó, uram,
kiáltanék feléd, de béna számat
lezárja durva kényed untalan.

Kimondanám a szót, ha tán megérted,
meg akkor is sikoltanám, ha nem,
de hát süket füledre fel nem érek,
ma már nem érdekellek, azt hiszem.

Pedig te másik arcodat mutattad,
midőn a voksomért remegve nyúlt
kezed, de mára össze is kosztoltad
önözve, visszavonhatatlanul.

Hiába száll a sóhaj és a bánat,
az ablakod felé, ha zárva van,
diákkezek, ha rá követ dobálnak,
üvegje vajh kibírja, jó uram?

Na most elég!

Kiállsz a várfokára még, öreg barátom,
hiába fáj a térded, egyre csak dagad,
velődbe váj a balga hallgatás ma fájón,
vagy átkozódva éldegélsz, s hagyod magad?

Meg is lehet, van ötven éve mára annak,
hogy ott a téren integetni láttalak,
beléveselkedőn a lét ezer bajának,
feszültek izmaink az ingeink alatt.

Hiába, mert a tér el is fogyott azóta,
velünk csupán a régi büszkeség maradt,
habár fülünkbe visszacseng a régi nóta,
de halk az elveszett reményeink miatt.

Hiszem, hogy ott a várfokán, öreg barátom,
találkozunk nem oly sokára újra még,
tudom, veled kapaszkodón megint kiáltom
komisz bitangjaink felé, na most elég!

John B. Tabb - Az újszülött, s az év (THE NEW-YEAR BABE)

Együtt, az újszülött, s az év
harangozáskor
az éjen át e partot ért
az óceánról.

Együtt, az újszülött, s az év
éjjel és nappal,
átkelve tél sivár jegén,
májusra toppant.

Együtt, az újszülött, s az év
nyárral költözött.
„Pihenj le, kedves testvér!”
szólt az újszülött.

„Nem, tovább,” felelt az év,
s loholt sietve,
„át, az őszi völgy mögé,
a hó hegyére.”

Mászott az újszülött, s az év
fagyott magasba.
„Itt pihenhetünk, te, s én
ma éjszakára.”

Aludt az újszülött, s az év
az éj amint szűnt,
talán nem is tudom meg én,
vajon hová tűnt!

Mi, statiszták

A nyár teríti abroszát a zöld mezőkre,
telünk felejtve piknikezni indulunk,
ez itt az újszülött remények égi földje,
hová nem is követhet az, ki életunt.

A fűben elfeküdve álmodunk mi lágyan,
magunknak elmerengve boldogabb jövőt,
s e szélölelte langyuló kirándulásban
csak elvagyunk megalkuvásaink között.

De snitt! Hisz ez csupán silány promóciója
a vágyainknak, ébredünk belőle, bár
a film forog tovább, s a verkje nemsokára
megint a burkusok zsebét dagasztja már.

Nos, így vagyunk ma el mi, jó öreg statiszták,
ha néha-néha látjuk épp a rendezőt,
maroknyi gyöngyökért cserébe hajladozván,
bohón egész az égig istenítjük őt.

Merre vagy, Zorro?

Merre vagy, Zorro?
Lenne nálunk is némi
tennivalód még.

Nem ti kértétek?

Nem ti kértétek?
Itt a demokrácia
másik oldala.

Tahóság éli...

Tahóság éli
könyörtelen világát,
s mi bátorítjuk.

Képtelen regényt...

Képtelen regényt
diktál képtelen korunk,
s mi írjuk egyre.

Balga induló

Bolond erők konok korát remegjük,
ma eltaposható bogár a lét,
hisz ellenekre törve-zúzva együtt
feledjük el reményeink hitét.

Mi boldogan megyünk a háborúba,
az ajkainkra béna dal dagad,
lerészegedve, kéjre mámorodva
megyünk, csupán a végzetünk miatt.

De így vagyunk mi sajnos összerakva,
ha ránk erőszakolva dúl a gőg,
mi balgamód lerántjuk önmagunkra
a végtelen, gonosz, sötét erőt.

Mi lesz, ha majd kijózanodva másnap
sodorja üszkeink felett a szél
a pernyeillatát a volt világnak,
de nem marad, ki róla majd mesél?

Vándorút

A parti nád között a szél
susogva lengedez, beszél
a régi-régi vágyról,
amelyben úgy öleltem át
szerelmed édes illatát
akárha volna fátyol.

Akárha volna lebbenet,
mi rám hajolva elmenet
utószor adja csókját,
utána gyorsan illan el,
a hegytetőre felszökell,
s a messzeségre lát át.

A messzeségre, hol neved
nem ismerik, s a lelkeket
vad ördögök cibálják,
szelünk hiába suttogott,
hiszen, ha nem maradtam ott,
viseljem annak átkát.

De mert, ha menni kell, tudod,
hiába volna bármi ok,
mi mégis ott marasztal,
a távolok merész utak,
világaikba vonzanak
az éledő tavasszal.

Kis nyári allűr

Ma itt a nyár, ma végre elfoszoltak
a szürke fellegek fejem fölül,
a tágas égre kékülő varázslat,
amint a Nap sugára rávetül.
A lelkem andalogva békül újra,
szemernyi búja, gondja sem maradt,
repesve száll a kedvem is, dalolva
teríti mámorát a fák alatt.

De délutánra elborong a tájék,
vihar közelg az ég alól hamar,
a délelőtti tündeszép ajándék
megittasodva vad vihart kavar.

Hiába, lám, a nyár a szenvedélyek
megújuló, örök körébe lépett.

Álomóra

A tájra csendes óra ül,
a Nap lebukva elmerül,
hegyek ködébe fúl a fény,
s amint a bágyadó remény
borongva bújik egyre csak,
az este átölel, becsap,
lepelt borítva lengedez,
veled hitetve, jól van ez.

Kicsalja álmaid sorát,
a lágy szelével úgy fon át,
akárha volna angyalod,
feledve mát, s a holnapot,
elandalítva altat el,
uszálya arcodon seper,
puhítva ráncait hamar
elaltat és be is takar.

John B. Tabb - Biciklik! Triciklik!

(BICYCLES! TRICYCLES!)

Biciklik! Triciklik! Hogy el ne ess,
próbáld ki először és légy ügyes,
a vevő minőséget érdemel,
hát ne vedd, ha úgy érzed, mégse kell.

John B. Tabb - Precizitás

(PAINS-TAKING)

„Vigyázz!” így a fog az orvosának.
„Te is.” szólt néki vissza az,
„Kétségtelen, te vagy,
amíg kihúzlak,
kettőnk közül fájdalmasabb.”

Vála(s)sz!

Mit ér a kar, ha földre hull
a gőg előtt hunyázkodón,
ha térdepelve félsz alul,
mikor reád dörögve szól?

Mit ér a száj, ha megremeg
a véleményt kimondani,
ha éle torkodon rekedt
csomó, suták a hangjai?

Mit ér az ész, ha bágyatag
keresni arra érveket,

miként derítsd világodat,
miként legyen megint tied?

Mit ér a lelkiismeret,
ha mélyen eltakarva ül,
ha új utakra nem vezet,
csupán sajogva mar belül?

Mit ér az én, ha más szava
mutatja, mit tehetsz ma meg?
Ha mást akarsz, ma csapj oda,
ne csak megalkuvón remegj!

Egy felvetés

A tó fölött a nyári fellegekre
a fények árja von fehér ruhát,
a lenge szél szelíden átöelve
a fodrait sodorja mind tovább.

Oly átható e pillanatnyi béke,
miként a tájra csendesen terül,
akárha volna angyalok reménye,
a lelkeink puhítva legbelül.

A zord telünk a messzeségbe tűnve,
valószerűtlenül foszol tova,
a Nap sugára gyógyuló sebünkre,
akárha volna táltosok pora.

Ilyenkor oly csodás kaland, hogy élek,
mi lenne, hogyha így maradna végleg?

Hajnali féltés

Még idevárlak a hajnali fények után felocsúdva,
csókjaidat kutatom kezeimmal a lelked öelve,
lány öledet keresem pirulón, remegő ajakamra
ráfagy a szó, mire nincs, aki szólana, visszafelelne.

Bárha az est lobogó tüze szítva a vágyam elizzott,
pernye szitálja csupán kavarogva a pirkadatot már,
mégis a lelkemig ér lebegő, üde lényed, amíg ott
cseng a szavad fülemen, s a nyomán epedő szerelem vár.

Mert hiszem azt, hogy ez éjszaka, bárha csupán a miénk volt,
nem szalad el balogul, szaporán keveredve a múltba,
nem marad elfeledett, kifakult, becsapós szerelemfolt,
mintha csupáncsak a vágy lebegő, fura szelleme volna.

Balsorsainkra

Kihűlt reményeinkre hull a pernye,

a tűz felette mindenünk mohón,
az Istenünk se félt, akárha verne,
vihart terít a szürke dombokon.

Mögötte jött az áradás, dübörgve
ragadta mélybe falvaink, nyomát
csupán a fagy csikarta tél kereste,
hogy újra dermeteg karolja át.

De mindezekre, balga mód királyunk
adót kivetve hirtelenkedett,
hiába, mert a szolganépe ráunt,
emelve rá a nincstelen kezét.

A tűz után, az ár mögött a kény is
szerette volna törni lelkeink,
de lám recsegve ráomolt e fétis,
talán Urunknak ujja rendet int.

Földindulás elé

Világom egyre-másra, tétován
borong fiának ócska trükkjein,
haragja bárha néma még talán,
de fellegében Isten óva int,
eleddig és ne tékozzolj tovább,
hiszen felélve gyermeked javát
lopod meg és ez így gonosz, s galád,
ne játszd bután e sárgolyó urát.

A kapzsiságodat, bolond balog,
tudod, nem éli túl a hegy, s a völgy,
a kincseik mohón kiáshatod,
nyomán a markolód sebezte föld
nem oly sokára mordulón hörög,
elindul és temetni fogja majd
gonosz merényeid, s az ördögöd
alóla feljön és pokolra hajt.

Időkaland

A délelőtti fények ostromolják
a hajnal itt maradt *lehelletét*,
ölelgetéseik varázsa jár át,
a vérerem megannyi szegletén.

Ilyenkor éledő reményeimmel,
miként a kiskamasz, szeles vagyok,
a grund magannyi új csodája hív el,
midőn repes, hogy újra játszhatok.
A nyári délelőttök egyre fogynak,
az én időm közelg a tél felé,
de kellemét e víg, vidám napoknak
öreg szívem sosem felejtené.

Ha majd az est leszáll deres hajamra,
emlékeikkel alszom átkarolva.

John B. Tabb - Gondoskodás (HOSPITALITY)

Szólt a kígyó a ráncos békának;
„Eső veri a vékony ruhádat,
épp ezért most én gyorsan bekaplak.”

A herceg dala

A nappalokkal elvagyok, csupán
a holdas éjszakák kegyetlenek,
hunyorogva százezernyi csillagán
keresgetem merengve lényedet.

Hová repült az éledő románc,
mivé foszoltak esküvéseink,
a szombat esti lenge báli tánc,
vajon hová szelelt a léptein?

Mi űzte csókjainkat innen el,
lehűlve mind a láz hová fogyott?
Maradt csupán a dermeteg lepel,
s az éjszakát ropogtató fagyok.

De megtalállak én, ha kél a Nap,
hiszen piciny topánod itt maradt.

Piciny topánkád...

Piciny topánkád
megtaláltam a lépcsőn,
szerelmem hevül.

Nyárfalevélről...

Nyárfalevélről
susog az őszi szellő,
halomba gyűjti.

Fejünkre húzzuk...

Fejünkre húzzuk
az Istennek csapását,
majd csodálkozunk.

Ez is Európa

Majd fogja magát
és csapatot verbuvál
gonosztevőkből.

Legyint a Múza

Ihlet és érzés
hiába volt a csókban,
legyint a Múza.

Göncölszekerét...

Göncölszekerét
a nyári éj rajzolja
szerelmeseknek.

Ördöglakat

Világomon pofátlan ördögök
mohón pörölnek egyre-másra, zordan,
vigadva földi koncaik fölött,
vadul tiporva lelkeink a porban.

Hiába szólna bárki is nekik
agyuk nem adja meg magát az észnek,
harácsoló, zsvány tekintetük
vetik buján vigyorgva mind az égnek.

Övök ma mindenünk, velünk csupán
a bús reményeink zokognak egyre,
üres tekintetünket ostobán
lesütjük ím, a föld felé szegezve.

A holnapunk fölött a fellegek
balul dörögve-morgva tornyosulnak,
amíg megalkuvón az ütleget
viseljük el, marad nekünk a tegnap.

Szenvtelenül

Holnapután, ha a mérlegen állva
súlytalanul viseled, mit az Úr
rád kiszabott, behullsz a homályba
és tovatűnsz puha-nyomtalanul,
fájod-e majd, hogy a gyáva gerinced
bárha recsegve, de hajladozott,
védted alázva a semmid a nincsed,
túrva a balgatag állapotod?

Érted-e majd, hova tűnt tunya léted,

szürke nyomát netalán kutatod,
vagy belemúlsz a világ közönyébe,
téve reá magasan kamatot,
vetve fiad, s unokádat a gőgnek,
balga jövőt szavatolsz örökül,
s nem szegi kedved az árja a könnynek,
nézel a semmibe szenvtelenül?

Démoni köd

Elhal a szó is e démoni ködben,
nincs hova futni az ördög elől,
zsarnoki kénye, ha zúgva ledörren,
csicskahadával az ég fele tör.

Isten akarna ma lenni, de lelke
törpe magasra betörni, csupán
balgatag, ostoba csorda emelte
vár magasába, berúgva, bután.

Elhal alatta hörögve az élet,
fojtja mi hajtana még konokul,
nincs kegyelem, ha a vágya felébred,
elveszi tőled, a marka szorul.

Rántja magával a gőg mocsarába
mind, aki még e hajón evezett,
megy vele mélybe a bátor, a gyáva,
démoni köd lepi már az eget.

Ha visszahúz

A szív, ha visszahúz, erős ok az
feledni mind a messzeséget,
kibuggyanón a könnyed is fakad,
ha hív szülőfaludba téged.

Az arcodon megannyi ránc sorol,
kemény csaták nyomát mutatva,
de árka majd felenged ott, ahol
szüléd az álmokat mutatta.

Ne félj te visszatérni, épp ezért
rohanj, ha vágyad arra hívna,
ne bánd, hisz érzeménye bárhol ért,
s a torkodat vadul szorítja!

Siess hamar szülőfalud felé,
ahol karok kitárva várnak,
ölelve térj öreg szüléd elé,
mutass fityiszt a mord világnak!

Kétes éjek

Megannyi kétes éj között
az édes egy tovább szökött,
nem adja vissza senki már,
gorombamód kemény, sivár
a pirkadat, ha érkezik,
hiába hozza fényeit,
fakón elúszik és hamar
az egy hiánya égve mar.

Hová foszolt valója és
miért hasítja, mint a kés
cafatra vágva lelket,
s utána mélyen eltemet,
utol ne érjem és amint
kacagva még felém kacsint,
az arca ködbe vész sután,
megannyi kétes éj után.

John B. Tabb - Békaszülés (FROG-MAKING)

A béka szólt a párjához,
„Kicsi lányunk merre jár?”
Felelt amaz „Hát nem látod,
a víz alatt úszik már.”

Az aggódó apa lement,
s tényleg ott találta őt
fürgén ficáncolódva lent,
az ebihalak között.

John B. Tabb – Békatörzskönyv (THE TREE-FROG PEDIGREE)

Nagyszerű ősünk, Polly Wog
és kuzinja Thaddeus Pole
egy ír mocsárból messze kóborolt,
az óceánon áttutajozott,
testet, s lelket kockára tett,
és nőül vett egy békalányt,
és íme, itt az új családfa, lám,
amelynek ága így Fabéka lett.

Neveddel ajkamon

A messzeségre béna bánat ül,
de néha-néha feldobog belül
a régi csókok édes íze,
midőn kitárt karomba fontalak,
s hevén belénk botolt a pillanat,

amint a szám neved betűzte.

De mára már a távolokba vagy,
konok nyakamba hull a dér, s a fagy,
virágaink taposva sárba,
a láthatár homályosan dereng,
a régi csókjaink fölött a rend
uralkodik halálra válva.

Azóta foltozott szerelmemen
bicegve bár, de híredet viszem
a nádasok között susogva,
akár az őszi szél, ha télbe fúl,
feléd futok sután, gyanútlanul,
amint a szám neved dadogja.

Angyalok, ha jönnek

Habár az évek elszeleltek egyre,
az ördögünk belül komisz maradt,
a sorsaink továbbra is kövezte
pokol felé reményeink miatt.

Hiszen fogunk a másikéra vágyott,
haraptuk és gyakorta eltörött
belé megannyi becstelen gerinc ott,
ahol kajánul állt az üst fölött.

Miközben arca kéjesen vigyorgott,
mi raktuk egyre csak bolond tűzét,
kezébe adtuk ezt az egy világot,
fizetve balga módra mindenért.

Mi lesz, ha majd az angyalok lejönnek,
vajon segítenek nekünk a könnyek?

A láthatár felé

Hisz érzem én, hiába is kiáltott
a múlt ködén felénk a tiszta szó,
e görbülő, konok, gonosz világot
hiába feddte, nem javítható.

Hiába, mert a lelkeink eladva
az ördögünknek élvezeteg mohón
csalattuk önmagunk csupán miatta,
lerészegedve mind e sárgolyón.

Mi túrtuk és unottan ignoráltuk,
a ránk leselkedők tekintetét,
adat maradt velünk szerelmes álmunk,
amint foszolt kihunyva szerteszét.
Habár a rend uralkodott felettünk,
hihettük ostobán, hogy így a jó,
mit olykor adhatott, a vámon eltűnt,

de ringatott a süllyedő hajó.

Fedélzetén kapaszkodó kezünket,
ma még lefogja bár a rémület,
de már ezernyi ébredő tekintet
szívárog át a rettenet felett.

Különbség

Ihlet és érzés
között a nagy különbség
a Múza csókja.

Őszülő haját...

Őszülő haját
a gesztenyék siratták
a földre hullva.

Lábszárát...

Lábszárát csalán,
lelkét hűtlen szerelme
mardosta egyre.

Attól messze még...

Attól messze még,
hogy önmagát legyőzze,
de jó úton jár.

Modern világunk...

Modern világunk
egyszer letérdepel még
a múlt kövére.

Szomjúság

Tombol a nyár, melegét leterítve ma bőszen a tájra,
tikkatag állnak a fák, levelüknek a tánca se lebben,
szomjas a föld, repedezve a kérge ezerfele várja
ég fele nézve a hús özönét az esőnek erősen.

Kókad a kertben a rózsza, lehajlik a földig az ága,
szél uraság se vitézkedik errefelé, nagyon álmos,
lusta ma fújni az enyhet a tikkadozó gabonára,
árad a Nap tüze, éget, a nyelve a föld fele nyaldos.

Ámde amarra az ég besötétlik, a fellegeken már

cikkan a fény, azután beledörren a csendbe a villám,
és a világ kebelét kitakarva az égre, mohón vár,
s hullani kezd az eső szaporázva, a szomjait oltván.

Nyári reggelek

A napsütötte, nyári reggelek
megostromolva méla lelkeket,
ölelnék át, karolva egyre mind
a színeik, s az illatuk szerint.

Bebújva újra homlokom mögé,
akárha hajnalonta sejtené,
nagy útra indulok megint vele,
repít reményeim szelíd szele.

Ma verset írok és a nagy hegyek
felé veszem parányi léptemet,
a csúcsra érve érzem azt, hogy ott
csupán kicsinyke, kósza lény vagyok.

De mindenem kitárva ráborul
a nagy világra félve-jámborul,
alant a földem is remeg bele,
amint a szívem egyre ver vele.

Az álmokért

Van úgy, hogy álmaid hiába is szövődnek,
leomlanak varázsaik, ha kél a Nap,
rohannak egyre-másra csak csupán az évek,
nyomukban életed virága elszalad.

Csalatkozol, galád gazemberek becsapnak,
olyankor összetörten állsz, kegyetlenül
hasítja hátadon hevén a lét a szíjat,
s te csak szabadkozol bután, ügyetlenül.

Mikorra már a vad vihar letépi inged,
s körötted összedőlt megannyi kártyavár,
ne félj, figyel reád egy éledő tekintet,
az istenek kegyelme újra megtalál!

Ne add fel álmaid sosem, hiszen tiéd,
meríts belőlük új erőt a harc elé,
fogadd a sorsodat, hiszen vigyázva féltik
az angyalok, ne is kesergj tovább belé!

John B. Tabb – A randevú

(THE TRYST)

A krumplici sötétben élt a föld alatt,
a paradicsom fent virult,

a kis paradicsom egyre pirosabb,
a krumpli kis fehérke volt.

És fent egyre csak irult-pirult a lány,
alant a srác maradt fehér,
szerelmük végül is nem csupán talány,
Brunswick pörköltben összeért.

Keljfeljancsi

Megannyi század elvonult peregve,
viharjaik között reményeink
bohó szelük kalandorul kikezdte,
hiába, mert a józan ész amint
felülkerült a balga pusztuláson,
erőt mutatva megkapaszkodott,
hitetve, nemhiába volt az álom
velünk, ezer tanácsa végig ott
emelkedett szemünk elé okulni,
nem engedett a rettenet kódén
alámerülni és ha szólt a verkli,
dalunk megint kicsalta könnyedén.

Jelek

A nyár elontja fényeit, bogozva
az éjszakákon át szerelmeket,
hunyorogva küldi szét a csillagokba
a földi léttel áradó jelet.

Üzenve száz parányi lüktetését
a szíveinknek így az ég felé,
mutatva készakarva, semmi kétség,
e kék golyón a tér az életé.

Jelünk az űrlakók veszik, s megértik,
milyen csodás varázs a lét maga,
azóta vissza is ragyogja váltig
a kozmoszunk megannyi csillaga.

Ha űrhajóik erre járnak éppen,
marad nyomunk a nyár után a télben?

Gyáván

Ős meséi lengedeznek
boldogabb időknek,
lelkeink kivérezettek
és kerékbe törtek.

Hőseink a múltba bújva
új időkre vágynak,
lantjaik szakadva, húrja

megfakult varázs csak.

Fél kegyelme elveszett a
béna angyaloknak,
fals a hangjuk egyre, hogyha
néha dalba fognak.

Fenn a hegytetőn vigadnak
martalóc zsványok,
már megannyi éve annak,
hogy nem is kiáltok.

Némaságom eltakarja
bűneiknek árját,
lám ilyen, ha zsák, s a feltja
megtalálja párját.

Kéz a kézben éldegél ma
gyávaság, s a kétség,
és titokban átkarolja
mindenünk az ínség.

William Wordsworth - Lucy (LUCY)

Egy ismeretlen tájon élt,
a galambok mellett,
cseléd, kit senki sem dicsért
és sosem szerettek.

Egy viola kövek között,
félig-meddig rejtve,
oly tisztán, mintha mind fölött
csak egy csillag égne.

Ő élt csak ismeretlenül,
megtudva, hogy halott,
sírjában is erénye hűn
a különbsége volt.

A lét balgaságain

Ugyan mivé foszolt a régi vágy,
szerelmeink hová peregtek el,
vajon miért nem él velünk tovább,
nyomát takarja hamvadó lepel?

Sötét ködén tekintetünk megáll,
jövőbe látni félve sikkad el,
de lám, hiába kérdezünk mi már,
mióta arra senki sem felel.

Kihullt kezünk közül sután a sors,
lebegve száz szeszély között bolyong,

verődve zátonyon, folyása gyors,
ütése hátakon kemény dorong.

Eladva ördögünknek ég a lét,
falán a katlanának olvad ím,
mi egyre isszuk égető levét,
lerészegedve balgaságain.

Thomas Hood - Emlékszem még...

(I REMEMBER, I REMEMBER)

Emlékszem még, emlékszem még,
a ház, hol születtem,
a kis ablak, ahol a Nap
bekacsintott reggel.
Soha nem tette túl korán,
nem is nyúlt hosszan el,
de már vágyom az éjszakát,
nehéz lélegzetem.

Emlékszem még, emlékszem még,
rózsák piros-fehér,
az ibolyák, s a liljomok
fénye szememben ég.
Ahol a vörösbegy fészkel,
s mit bátyám ültetett,
az aranyesőre akkor
és még él, meglehet!

Emlékszem még, emlékszem még,
hol hintáztam régen,
a levegő olyan friss volt,
mint örvény az égen.
A lelkem szárnyakon repült,
ez most olyan nehéz,
a medencék sem hűtenek,
csupán a lázam ég.

Emlékszem még, emlékszem még,
magas, sötét fenyők
nőttek és azt hittem én, hogy
az égig érnek ők.
Csak gyermeki naivság volt,
de most szomorkodom,
a mennytől távolabb vagyok
ma már, mint akkoron.

A kény meg én

Nagy úr a kény e balga földtekén,
de hát hiába, mert vagy ő vagy én
veszünk e harc során balul csak el,
a többi senki mást nem érdekel.

Tusánk mögé beállva nagy tömeg
nevem kiáltva néha felnevet,
de tétjeik nem is reám teszik,
veszett e fejszenyé, akár a hit.

De mert a kény konok, kemény nagyúr,
lehúz a mély felé, gyanútlanul
hagyom magam, s utána bátran én
ragadhatom meg őt az üstökén.

Fogásaink a másik ismeri,
hiába domborulnak izmai,
előnyt csikarni nem tudunk, habár
megannyi gyáva drukker arra vár.

Viszont, amíg csak én pofázok itt,
s csupán a húsom érzi karmait,
a kény nagy élvezettel átölel,
de hát e kín ugyan kit érdekel?

Kései martalócok

Nincs maradásom e tájon, a bérem e hora az éhség,
földemet új uraság bitorolja enyém csak a nincsem,
messze megyek, szaladok szaporán, takaróm a sötét ég,
nem fogok én veletek veszekedni, vigécek a kincsen.

Új szeleket vet az ég e vidékre, kegyetlen erősek,
hajlik a fák koronája, akárha a földig is ér már,
más a szabály, csak a kény ma az úr, keretén a legények
dölyfősek és a szemük csupa ördögi láz, csuda sóvár.

Nincsen esélyem, az öklök erősek, a gyomromig érnek,
hull a fejemre a mocskuk, amit fröcsögőn kiabálnak,
persze tudom, hogy eközben orozva a hegy fele néznek,
tetszik-e tébolyodásuk, avagy sem a lelük urának?

Ha jó az új tavasz

Hiába törsz reám vad-álnokul,
kemény vagyok, miként a gránit én,
sötét a felleged, ha rám borul,
de emberedre lelsz e földtekén.

Harácsolásaid galád, mohó
reményeid, habár ma éltetik,
de tudd, elolvad egyszer ám a hó,
s az új tavasz lesöpri kincseid.

Ma még a gög uralja arcodat,
a szíveink szakadnak is belé,
de lelkeink neked kemény falat,
tudod, hiába tornyosulsz fölé.

Ha majd az óra üt, ne félj, tudom,

te újra partizán leszel megint,
hiába, mert a gyáva arcodon
reám csupán a zsarnokom tekint.

De addig is, ha tudsz, vigyázz nagyon,
alattvalódra úgy emelj kezet,
nem oly sokára majd deresre von
az új tavasz, mikor megérkezett.

Egyszer volt tánc

Gyakorta visszagondolok ma is rád,
amint az esti fény igézte arcod,
suhogva penderült körém a szoknyád,
velem forogtad azt a báli táncot.

A lány zenére összeért a lelkünk,
a torkom elszorult, sután, remegve
csak álltam ott, amint az árnyad eltűnt,
a sarki lámpafény alatt örökre.

Csupán az illatod maradt az éjben,
hiába is kerestem azt a rózsát,
remélve, hátha visszaadja nékem
legénykoromnak azt a régi táncát.

Ha majd találkozunk az égi bálon,
az illatod tudom, meg is találom.

George Pope Morris - Favágó, kíméld meg ezt a fát!

(WOODMAN, SPARE THAT TREE!)

Ne vágd ki ezt a fát!
Ne hulljon ága sem!
Értem ifjan kiállt,
ezért most megvédem.
Ősapám ültette
saját kezével itt,
ne vágd ki, hagyd nekem,
ereszd le fejszéid.

Öreg fa, ismerős,
megannyi hírneve
azóta oly erős,
le tudnád vágni te?
Ne tégy csapásokat,
gyökerét el ne vágd,
hagyd nőni boldogan
az égre ezt a fát!

Midőn fiúcskaként
az árnyát kerestem,
nővéreim meg én
játsztunk önfeledten.

Anyám itt megcsókolt,
apám kezem fogta,
könnyem kicsordul, ó,
hadd álljon hát e fa.

Szívem kapaszkodik
kérgedbe, jó öreg!
Madár daloljon itt,
az ága között fenn.
Öreg fa, élj, csak élj,
favágó, menj tova,
amíg vagyok, ne félj
nem árt neked soha!

Nyári ború

Borús az ég, a nyár vajon hová bújt,
esőt hozott a július hava,
a napsütés ma egy csapásra elmúlt,
talán haragszik istenasszonya?

Dörögve-bongva elborult az ég is,
villám cikázik át a fátyolán,
szívem repesve várja egyre mégis,
kisüt talán a Nap ma délután.

Szomorkodón az ablakomban állok,
reményeim között latolgatom,
e bús időn a tegnap esti álmok,
vajon kitartanak, nem is tudom?

De lám, a napsugár, megint előtűnt,
akárha volna békülő iránytűnk.

Hannah Flagg Gould - Egy név a homokban

(A NAME IN THE SAND)

A tengerparton sétáltam
kezemben gyöngykagylót fogtam,
mellyel homokba írtam
nevem, s a dátumot.
Majd tovább haladva onnan,
szemem vissza-vissza pillant,
írásomra hullám rohant,
és mindent elmosott.

És ez egyre-másra így lőn,
minden jelemre e földön
a feledés hulláma jön,
lesöpri azt hamar.
Ahol a partot tapostam,
az idő lemosta gyorsan,
és nevem törölte onnan,
nyomot se hagyva rajt'.

És ki a homokot szórja,
és rá a vizet locsolja,
tudom, nevem mellé írva
meghagyja majd jelem.
A halandóság porába,
a lélek gondolatára,
jelet hagy utókoromra,
dicsem vagy szégyenem.

Szombat esti báj

Ha volna még időm veled
ligetbe menni, meglehet,
kezem szorítaná kezéd,
szemem merítené szemed.

De nincs időm, a nyár tova
suhant bután, az ostoba
nem érti meg, hogy én oda
veled csak elmegyek, noha

nyakamba hull sután az ősz,
hajam fehér, nem is csak ősz.
De még szerelmem ott időz,
ahol remegve, mint az őz

először adtad édesen
a szűzi csókodat nekem,
talán tizenhat évesen,
akár a régi filmekben.

De már az én időm lejár,
talán a hús liget se vár,
ha néha-néha visszafáj
a régi szombat esti báj.

Sztárügyvéd...

Sztárügyvéd védte,
mikor pénze elfogyott,
csak elmeszelték.

Grönlandi sármőr...

Grönlandi sármőr
csak fókazsírral főzött,
no meg rizsával.

Stilizált érzés...

Stilizált érzés

csak steril szerelemmel
képes szeretni.

A csepűrágót...

A csepűrágót
addig magasztalták, míg
Kossuthot kapott.

Sidney Lanier - Kagylók (BARNACLES)

A lelkem száll a tengeren,
de a múlt nehéz, visszahúz engem.
A múltnak terhes kagylói
hideg hússal elnyelik
ölelve lelkem.
Magas hullámok görgenek,
kagylók szorítanak engemet,
a vitorláim lenyesve!

Régi múlt, merülj el a tengerben,
míg nagy vizek nem borítanak be!
Mert én élek, te viszont halott vagy,
te elmerülsz, én szárnyalok csak
jövőt keresve.
Nyíljanak meg héjaid!
Sietnem kell, a szél segít
most vitorlázni engem.

Az istenek legyintenek

Hiába hát, a rettenet
jeges magánya eltemet,
a jeltelen, sötét napok
között halálra sorvadok,
nem ád az éj sem enyhét, ím
marad tovább a puszta kín,
amely nyomán az ördögök
parázna füstje hömpölyög.

Lecsalva lelkemet, törik
darabra volt reményeit,
sikoltanék, de nincs kinek,
hiába, mert az ég kivet,
marad csupán a rút pokol,
hol imbolyogva rostokol
a volt, a van, s a bús jövő
saját levében egyre fő.

Az oktalan világ viszont
fekélyesen tovább visong,
lerészegedve háborúz,

amit lehet halálra zúz,
s utána rácsodálkozik,
vajon hová vészett a hit,
ugyan ki adta, vette meg...
... az istenek legyintenek.

Eugene Field - Wynken, Blynken és Nod
(WYNKEN, BLYNKEN, AND NOD)

Wynken, Blynken és Nod egy
klumpán vitorlázott el,
hogy hogy nem, már az egyre megy
a harmattengeren.
„Hová hajóztok és miért?”
kérte Hold a harmat.
„Jöttünk mi friss heringekért,
kik úsznak itt a víz alatt
ezüst, s arany hálónkba majd,”
szólt Wynken,
Blynken,
és Nod.

A Hold nevetett és dalolt,
ahogy ringott a facipő,
mit a szél az éjen át sodort,
a harmatot borzolva ő.
A csillagok, mint heringhalak
lebegtek vissza őnekik.
„Most vedd ki bárhová hálódodat,
mi nem félünk, ne hidd!”
kiáltva ezt a hármasnak, akik
Wynken,
Blynken,
és Nod.

Hálót dobáltak éjen át
a csillagokra a habon,
aztán a klumpa földre szállt,
halászokat hozón.
Oly szép vitorla volt, úgy tűnt,
mese, nem is lehet,
azt gondolták az emberek belül,
álmok csupán e tengerek.
De én tudom a három nevet:
Wynken,
Blynken,
és Nod.

Wynken és Blynken két kis szem,
Nod egy kis fej csupán
s a facipő az égbe fenn
egy gyermekágy talán.
Hunyd le hát szemed, míg dalol
világ csodáiról anyád
és látni fogod azt a csónakot,

mit ringatott a tengerár,
a klumpát, melyen az a három állt;
    Wynken,
    Blynken,
    és Nod.

A tónál

E nyári reggel oly csodás ma,
a láthatár fölött a Nap
varázslatos, meleg sugára
bohón a tó vizén matat.
Kicsalva arra mind a gácsért,
nem áll le holmi jó tanácsért,
kalandra hívja őket ím,
a víz ezernyi fodrain.
Eveznek is sietve sorban,
elől lapátol ő maga,
utána mind a hat fia
lubickolón a tiszta tóban.
A Nap mosolygva nézi, mint
sietnek által egyre mind.

Fellegek

Bár hadaknak ostromát a vár sokáig állta,
mégse hidd, hogy itt a vége, jött ezernyi átka,
mert saját magára balga népe nem vigyázott,
lelt közötté nemzedéke mérhetetlen árkot.

Ellenekre törve ősi kardja járta táncát,
már e penge csorba éle egy csomót se vág át,
bús alázatot mutatva hull a kéz alá csak,
nincs ököl, mi új uraknak asztalára rácsap,

Szállanak tovább az évek, egyre elröpülnek,
sóhajokra vált a régi győzedelmi ének,
mert gerince hajladozva él a nép e tájon,
nem maradt ki mára érte bátoran kiálljon.

Fenn a várban új zenére új urak mulatnak,
rozsdá rágta, tompa fénye már az ősi kardnak,
és a völgy fölébe fellegek vonulnak egyre,
vajh mi lesz, ha ráborulnak onnan ők a hegyre?

Bál utáni anzix

Csendes az óra, folyása lehajlik a lét peremére,
úszik az égen a Hold, régi szerelmeket olt,
Fázik a táj, takarózik a fellegeit megölelve,
már eleget zakatolt, múlik az éjben a volt.

Lányok alusznak, a homlokukon puha ráncok időznek,

báli ruhájuk, amint flittere visszakacsint,
omlik elontva a széken, a fodrai szerte redőztek
réveteg ág-bogain, táncot idézve megint.

Messzi mesék gyülekeznek az álmok alá furakodva,
vajh hamarost jön-e még, ő, ki az este kezét
oly sutamód remegő, de erős tenyerébe szorítva
súgta szerelme hevét, ó, vajon eljön-e még?

Susan Coolidge - Hogy hullnak a levelek

(HOW THE LEAVES CAME DOWN)

„Hogy hullanak a levelek,
elmondom hát” a fa így szólt,
„Ti, Sárga, s Barna menjetek,
s te nagyon álmos, kis Piros.
ideje ágyba bújnotok.”

„Ah!” duzzogtak a levelek,
„Ugyan maradjunk még kicsit,
ugye atyánk megengeded!
E kellemes napon mi itt
hadd élvezzük a fényeit.”

Így hát még egy vidám napon,
kapaszkodtak a levelek,
táncolva jártak mind nagyon,
az őszi szélre önfeledt
susogva, mint a lebbenet.

„Talán a nagy fa itt felejt
és maradhatunk tavaszig,
ha mind könyörgünk, meglehet.”
De a Fa nem tett ilyesmit,
mosolygva hallgatta őket.

„Gyertek, feküdjetek le” szólt,
s mielőtt azok elkezdték,
megrázta ágait nagyon,
beléremegte mindenét,
s azok hullottak szerteszét.

Láttam én a földön őket,
Arany és Piros összeállt,
úgy várva a téli csöndet
fehér ágyneművel karján,
takarja őket jó puhán.

A Fa lenézett, mosolygott,
s szólt „Jó éjszakát, levélkék!”
Lentről a félig álmodók
azt válaszolták, hogy: „Jó éjt!”
És mindahány aludni tért.

Világom

Ha egyszer egy bolond világ
eszét veszítve megvadul,
feléli régi önmagát,
ha visszavonhatatlanul
pokol tüzére vettetik,
vajon bakói érzik-e,
csupán a balga bűneik
miatt jutott a lét ide?

Vagy átkozódva újra mást
okolnak álnokul megint,
s takarja tetteik palást,
amelyre népe rálegyint,
hiszen, ha perbe fogni nem
lehet mohó hatalmukat,
nyomát csupán a förtelem,
a meghunyászkodás marad.

Ha jönnek új idők hamar,
s mögötte új vitézek is,
vajon kitart-e majd a kar,
vajon kitart-e majd a hit?
Veszett világom újra fent
ragyogja csillagát le ránk,
mi boldogabb jövőt jelent,
talán egy élhetőbb hazát.

Botor hitünk

Kihunyt reményeink temetve mind,
kezünk között a sors csak elpereg,
nem is maradt ki, néha ránk tekint
beteg hitünk ki látogatja meg?

Az oktalan veselkedéseink
megannyi balga háborút hozott,
de hát az angyalunk hiába int,
idült egónk hatalmas és konok.

Hiába andalít a békevágy,
ha közben egyre fegyverünk ropog,
ha éjjelén forog velünk az ágy,
de már a lelkiismeret halott.

Ha másikunk alig fogadva el,
galád karunk csupáncsak ölni kész,
botor hitünk komor világra lel,
s veszik belé velünk a józan ész.

Mezők

A távolokra bánat ül,
csavarja oly kegyetlenül,
marokra fogva szívem,
hiányodon kesergve fúl
az óceánba álnokul
a szenvedély belőlem.

Kihalt, kopár mező a lét,
felélte mára mindenét,
a tér unottan ásít,
kihűlt, akár a szalmaláng,
habár előtte oly falánk,
utána bánja váltig.

Elillanó szerelmedet,
ha így esett, sebaj, vigyed,
terítsd le más mezőkre,
marad csupán a pillanat
a Kurca-parti fák alatt,
örökre megkövülve.

Jég verte horgászat

Ma elborult a nyári ég, sötét lett,
lehűlt a lég, a tó vizén a szél jár,
a vadkacsák a sás tövébe gyűltek,
a csónakom kikötve, szebb időt vár.

A parti fák esetlenül hajolnak
e hirtelen megérkezett viharra,
akárha mégse lenne újra holnap,
susognak ágaik között bomolva.

Diónyi jégeső kopogtat egyre
a deszkastégre hullva vad morajjal,
elindulok tanyám felé sietve,
ne érjen ott e szél siratta hajnal.

Csupán a sok ficáncoló hal áldja,
a horgaim hegyét megúsza mára.

Legényriasztó

Volt szeretőm, nem is egy, de barátom, a vége csak az lett,
hogy szerelembe csak egy, ki velem behullt ama zsákba,
mit bekötözve az ördög inalva a vállain átvét
és viszi máris a házasodók fenemély bugyorába.

Onnan, amint ez az ábra neked csudajól bemutatja,
nem menekülsz, te komám, belesüpped arasznýt a lábad,
és jön eléd az anyós sebesen, nevedet kiabálva,
nyelve szigony, kese körme hasítja, kicserzi a hátad.

Boldog arád hamarost bepipul, ha a kocsma felé jársz,

rakja a szűrőd a grádics elé, amikor hazaszédülsz,
reggel aligha tudod te megúszni a végtelen áldást,
mint szava hull pöröln a fejedre, amíg belekékülsz.

Hát igyekezz, ha tehedd, elodázni a házasulásod,
mert azután sohasem tömőd ott a pipád, ahol éred,
gangra kerülsz szaporán, hol is egyre dohogva, de bánod,
hogyminek is követelt az a balga eszed feleséget.

Gorombaságaink

Maradt-e még nekünk a szép szavakból,
vagy ajkainkra bárdolatlanul
csupán a durvaság igéje tódul,
s makacskodásainknak átka hull.

Kevély szavunk kimondva vágja, szúrja
megunt szerelmeink, alázva szét,
de elfelejtjük és megint csak újra,
tapossuk egyre földi égiszét.

Vadak vagyunk, a génjeink örökre
bekódolódtak és a változás
nem is jön egyhamar, hiszen törölte
agyunk, ezért, hogy is lehetne más?

A tetteink brutálisan kemények,
vajon kitart-e zord falán a lélek?

Félhomály

Elillanó tavaszban is kerestelek, hiába,
a parti fák között bolyongtam egyre untalan,
az érkező hajók között az ajkaidra várva
a szél cserezte arcomon hiányod árka van.

A nyárban is kerestelek, de illatod sehol sincs,
a fátyolán a fellegeknek ó, be messze jár,
hiszen kezemben egykoron, miként az elveszett kincs,
nyomot hagyott varázsod, ámde nem lelem ma már.

Az őszben is kerestelek, magányosan merengve,
a zizzenő avar között utat sepegt a szél,
a sárga, hervadó virágokat figyeltem egyre,
talán susogva halk szavuk felőled is mesél.

De látod, ím a gyors idő lován a tél üget már,
deresre vált amerre nézek én e lanka táj,
a parti fák alatt a sírom is kiásva rám vár,
bocsásd meg azt, ha nem kereslek, itt a félhomály.

Ült a sarokban...

Ült a sarokban,
csak várt egy jobb világra,
s nem nyitott ajtót.

Jópofaságod...

Jópofaságod
olykor elmebajt takar,
de hát ilyen vagy.

Kitart a gonosz...

Kitart a gonosz,
a lelken tiporva
járja a táncát.

Hiába kertelsz...

Hiába kertelsz,
tudom, hogy a lelkemre
fáj csak a fogad.

Betegem

Fojtja a láz a tüdőmet,
nyúlik az éji világ,
bámulom egyre csak őket,
rémei, mint ütik át
álmaimat sokasodva,
törve reám gonoszul,
roppan a lelkem alatta,
mért vagyok így legalul?

Szállni szerettem az égen,
fellegeken lovagolt
révedezőn tova lényem,
csak netalán mese volt?
Álom a lét peremén át,
s most a halál riogat,
és fura rémeket is lát,
mégsem adom magamat.

Harclok addig erővel,
míg melegít mosolyod,
mert a hozsanna, ha jó el,
vén kezemet te fogod,
homlokomat te letörlöd
majd, ha a láz üti át,
és te keversz poharamba
éjszaka gyógyipulát.

Ajánlás

Ha néha versemen kutat szemed,
s felette révedőn időzől el,
az is lehet, nyugalmadat leled,
no persze, hogyha nem hajítod el.

Naiv szavak között kalandozol,
hiszen mocsokra rég nem áll a szám,
tudom, reád ma új tiráda szól,
ne nézd a béna rímeim sorát.

Tolongva, dallamot veszítve lám,
megannyi költemény zuhog feléd,
akárha vércse volna mind, csupán
a lelkedet szakítja szerteszét.

De hogyha néha engem olvasol,
a versem árja szívesen karol.

Lent a parton

Néha-néha visszaneztek
járt utamra végül
és a régi messzeségek
áradatja szépül,
nincs közöttte egy se oly, mit
mára eltagadnék,
bár sosem takarta végig
csak csupán a kék ég.

Voltak ott veszett csaták is
és megalkuvások,
ámde lelkem egyre mégis
új utakra vágyott,
összegyűjtve hát erőmet
jártam én a táncát,
jobbadán a vakmerőnek
balgasága járt át.

És a nagy folyóhoz érve
csónakom kikötve
ring, a parti sás mögöttes
azt susogja egyre,
véget ért a harc, hiába
szól tovább az ének,
indulunk Hadész honába
bátoran, mi vének.

Utolsó nyári est

A fának ága még be zöld a nyárban,
a napsugár ölelgetőn meleng,
de már az este húlni kezd, korábban
sötétedik, hamar leszáll a csend.

A barna égre csillagok tolulnak,
a fényeik remegve hullanak
a tó vizére, táncolón a Holdnak
mutatva egyre égi bájukat.

Szerelmes este bondorul, negédes
ölelkezések illatán kereng
a langyos esti szél lebegve, képes
lezárni víg nyarunk, ez itt a rend...

Amott, a hegy mögött az ősz közelg már,
de még e nyári éj varázsa ránk vár.

Charles Kingsley - Búcsú

(A FAREWELL)

Gyermekem, nincs dalom, mit adjak néked,
e szürke égre egy madár se zeng,
de búcsúzóul tanácsomat fogadd meg,
s naponta tedd.

Megmondom, hogy kell tisztán énekelni,
mint pacsirta, ki hajnalt udvarol,
hogy kell olyan babérokat szerezni,
mit Shakespeare birtokol.

Légy jó, leányom és ne légy okoska,
a nagylelkűséget ne csak tettesd,
és az éltedet, s halálod is dalba
így öltögesd.

Időfogó

A délelőtti napsütés a fákra
megannyi játszi fényt vetítve hull,
utószor átkarolva fúl a nyárba,
szerelmesen susogva angyalul.

Remény szökell bohón a lenge széllel,
belőle még akármi is lehet,
derítve szerte áradó hevével
a rácsodálkozó tekintetet.

Ez óra oly vidám, varázsa könnyed
világokat terít a tájra ím,
se háború, se fegyverek, se könnyek,
a józan ész vigyáz a titkain.

Mi lenne, hogyha most időnk megállna,
amíg benő fejünk tenyérynél lágya?

William Makepeace Thackeray - Kis Billy
(LITTLE BILLEE)

Bristolnak három tengerésze volt,
ki hajózott, s tengerre ment.
De előbb marhahát és kétszersültet,
s pácolt sertést töltöttek be.

Ott volt falánk Jack és falánk Jimmy,
és ő, az ifjú kis Billy.
Eljutván ők az Egyenlítőig
egy borsójuk maradt nekik.

Azt mondja Jack a falánk Jimmynek:
„Én oly éhes vagyok megint.”
Erre Jimmy azt felelte:
„Nincs más, meg kell ennünk Billy-t.”

Azt mondja Jack a falánk Jimmynek:
„Nem szabad, de egyetértek!
Itt van ez a puha húsú Billy,
mi öregek, hát együk meg.”

„Óh! Billy, megölünk és megeszünk,
gombold ki hát a zubbonyod.”
Amikor Billy ezt meghallotta
elkeseredve zokogott.

„Ó, hadd mondjam el előbb imámat,
mit anyám tanított nekem.”
„Siess, siess!” - válaszolta Jimmy
s Jack kését húzta vészesen.

Billy felment az árbóckosárba,
letérdelve imádkozott.
Tizenkettedik parancsolatnál
felugrott, s szólt „Földet látok.”

„Ó, Jeruzsálem és Madagaszkár,
Észak- és Dél-Amerika:
Árbócán a brit zászló lobogja
Napier admirálisa.”

És fedélzetére szállva Jack-et
fellógatta, Jimm derest ért.
A kis Billy másodkapitány lett
a hős viselkedéséért.

Kényszerzubbonyból...

Kényszerzubbonyból
nemrég szabadult lélek
másikat keres.

Főz és mosogat...

Főz és mosogat,
közben meg is emészti
a műébéd.

Tekeri egyre...

Tekeri egyre,
benzingőztől telítve
hajtja bringáját.

Se hall, se lát már...

Se hall, se lát már
az elfogultságtól a
véleményvezér.

Bűneink mögé

Mi hagytuk azt, hogy így omoljon össze
a hintaló e nemzedék alatt,
uraknak élve ily balul kötözze
komor halomba mind az álmokat.

Mi adtuk át a létezés varázsát
maroknyi agytalannak álmatag,
s a lelkeink a téren és időn át
fogyón, kietlenül bolyonganak.

Mi tettük ezt a földi tájat azzá,
amely ma már alig terem nekünk,
megittasodva, bár nem értve hozzá,
mi nyúztuk őt, de most pokolra tűnt.

Ma is mi hallgatunk bután, sötéten,
a messiásra várva balgatag,
nem engedünk, kevély dacunk hevében
a józan ész csupán fölös kacat.

De hogyha majd az Úr elé kiállva
mutatni kell, ki volt kolomposa
az ördögök vad és mohó torának,
vajon ki mondja azt, hogy ő maga?

Volt reményeim

Feléd szítál a sóhajom ma éjjel,
a csillagok között kutathatom
amint repülsz eláradó szeszéllyel,
s marad nekem csupán a bánatom.

Mióta összetört szerelmes álmom,
magam maradtam és közelg az ősz,
alig lebeg levél a parti fákon,
alatta már a dér hidegje győz.

A volt reményeim csorogva múlnak,
üres tekintetem feléd vacog,
a zord idő a szürkeségbe ballag,
ki átkarol, ma már nem én vagyok.

Csupán a sóhajom szitál feléd még,
de már a lelkem oldja bús sötétség.

Fakó a Hold...

Fakó a Hold az őszi éjszakában,
siratja lankadó hevét a nyárnak,
a csillagok közé vegyülve lágyan,
szomorkodón a júliusba vágynak.

A vágató idő tovább rohanva
teríti szét a köntösét a rétre,
derét borítja már a hajnalokra,
szerelmemet vadul sodorja félre.

Hiába, mind a csókjaink fagyottan
didergnek ajkainkra ráremegve,
s az elhaló szavunk a csillagokban
bicsaklik által és kicseng örökre.

De itt belül szerelmemet megőrzöm,
talán jövő nyarunkra újra eljön.

Tiló alatt

Maró kacaj mögött közöny,
csipetnyi gúny keverve el,
hiába csorduló a könny,
ha béna karjainkra lel,
nem oldja már az ösztönünk,
marása nem csikar hevet,
a lázadás, ha messze tűnt,
utána senki sem nevet.

Csupán a lagymatag halál
mi még ölelve tart sokat,
de lám, keresve sem talál
közötte mára boldogat,
reménytelen, sötét ködünk
takarja ösztönünket el,
lenyelve mind a balga bűnt,
aludt a vér, alig tüzel.

Nyomán az áltatás maradt
szemernyi ópium gyanánt,

megadva semmi perc alatt,
amit ma épp reánk datált
kevély urak szeszélye ím,
nyakunk az új tiló alatt
alig feszül, kezünk legyint;
tegyed bakó a dolgotat.

Albert Gorton Greene - Öreg Grimes

(OLD GRIMES)

Vén Grimes halott, a jó öreg,
nem látjuk már amint
sötét, hosszú lódent visel,
begombolva nyakig.

Szíve mindig nyitott maradt,
őszinteséggel telt,
fején megőszülő haját,
méltósággal viselt.

Békében élt mindenkivel,
egy igaz barátként,
kabátján voltak mély zsebek,
s a pantallója kék.

Szerénységet keresve élt,
és jutalmazta azt,
rosszra sosem adta fejét,
nem viselt fodrokat.

Szomszédaival jól kijött,
társasági lény volt;
nagy csatot viselt a cipőn,
fényesen csillogót.

Tudásával senki előtt
sohasem kérkedett,
és nem hangoskodott midőn
gyűltek az emberek.

Pénzt sosem házárdírozott
a szerencsére el,
de élt (ahogyan más szokott)
könnyeden, s fesztelen.

Így nem zavarták a gondok,
békéje megmaradt,
egy finom úriember volt,
mondják, az ég alatt.

Dobálták egymást...

Dobálták egymást
a parlamentben estig

a sárgolyókkal.

Mivel sokáig...

Mivel sokáig
birkózott a sorssal, lett
karfiolfülű.

Majakovszkij...

Majakovszkij a
lépcsőkön járva írta
egyre verseit.

A celebeknek...

A celebeknek
talán, de strómanoknak
miért is jár yacht?

Egyébiránt lásd...

Egyébiránt lásd,
a potrohos nagy ember
haránt se vékony.

És süt a Nap

Hullik a fénye alá a folyók kifakult fövényére,
majd belefárad utóbb, lebukik, jön az éj komorulva,
lángba borult sugarán szökik elfele mind a reménye,
hogy puha, lágy melegét eme tájra bohón leborítsa.

Éjjel a Nap, hova lesz, hova tűnik a sárga korongja,
alszik-e vagy maga is behullik az éj bugyarába,
másnap azonban emelkedik egyre, magasra, forogva,
vajh mi az ok, mi miatt köröz újra meg újra világa?

Mert idelent ez a Föld kifacsart, beteg és alig él már,
oktalanok lepik el, maradék tüdejét szipolyozva,
rá csak a végtelen éjszaka jéghideg árnya, mi még vár,
nincs, ki kies ligetét, tavait megölelje, megóvjá.

És süt a Nap, monoton merül és kel is egyre az égre,
nem hiszi el, hogy alant konok ész lakik és öli mégis
önmaga átriumát balogul kifacsarva, örökre,
s balgatagul kiszelt, sanyarú mocsarába enyészik.

Tengerén a lét...

Tengerén a lét
törékeny dereglyeként
hányódik egyre.

Dollárban méri...

Dollárban méri
a lelkiismeretét
dölyfös világunk.

Nem volt szerelmes...

Nem volt szerelmes,
csupán szeretni vágyott,
de csak nevették.

Csőrike...

Csőrike egyre
szajkózta bűsz urának
baromságait.

Idilli kép

A nyári tó felett vitorla szárnyal,
a szél feszíti egyre távolokra,
körötte csirregő madárhadával
a napsugár fecseg megittasodva.

A mámorán kacagva kósza felhő
mosolyg a kékes égen úszva által,
idilli kép, nem is marad teendő,
csupán lebegni éden illatával.

De jaj, amott az ég sötétedik már,
megannyi furcsa fény cikázva villan,
a szél az ágakat csavarva kószál,
a szép idilli kép azóta hol van?

A vad vihar mohón, dörögve csap le,
akárha volna mérhetetlen ökle.

A bűnnek ára van

A balgaságra bánat ül,
ha annak árja rád vetül,
hiába futsz el, átölel,
akárha mérget is kever,
mohón, sietve szürcsölöd,
s utána béna, szürke köd
borul reád homályosan,

de hát a bűnnek ára van,
te is tudod, de szód hamis,
remeg belé az ajkad is.

Ha már eladtad önmagad,
e vonzalom le nem tagad,
kezed zokogva moshatod,
az akkor is ragadni fog,
a lelken sötét a folt,
megértheted hiába volt,
keresztelőd, ha ostoba
megalkuvásod ostora
a hátadat hasítva szét,
feszíti léted üstökét.

Az élted elrohan hamar,
belül talán kicsit, ha mar,
de rá se rántva hajladoz
gerinced és a sors botoz,
hiába, mert a megszokás
üres falára mégse vás
szemernyi rebbenést se már,
s a dicstelen halálra vár
a vézna lelked oktalán,
de hát a bűnnek ára van.

James Hogg - Egy fiú dala (A BOY'S SONG)

Hol a tavak tiszták, mélyek,
hol szürke pizstráng alszik éppen,
fel a folyón és réteken,
az a mi utunk Billy-vel.

Hol szól a rigó új dala,
hol édes a galagonya,
hol a fészkek rejtekeznek el,
az a mi utunk Billy-vel.

Hol kaszások jól kaszálnak,
hol zöld a széna, szála vastag,
látni haza tartó méhet,
az a mi utunk Billy-vel.

Hol a mogyorós meredek,
hol az árny hosszan nyúlik el,
hol diók a földre esnek,
az a mi utunk Billy-vel.

A fiúk miért űzik el
a játékból a szüzeket,
vagy így szeretnek ugratni,
sosem tudom megfejtetni.

De én szeretek játszani,

a széna közt bolyongani,
fel a vízen és réteken,
az a mi utunk Billy-vel.

Számozottan

Mit ér a tiszta szó, ha csak magában
kereng csupán, süket fülek között,
ha nem keríti ösztönünk be lágyan,
ha cenzorok cibálta, üldözött?

Ha nincs hová a fórumon kiállni,
bezárva azt a gög koboza el,
ha nem lehet belőle zengve bármi,
mi balga kínjainkat oldja fel.

Ha nem lehet kilógni már a sorból,
hajunk kopaszra nyírja majd a kény,
előbb-utóbb a lelkeinkbe srófol
a rút sötét, ha már nem ér a fény.

S mi ballagunk betörve, számozottan
az új világ recsegte színpadon,
üres fejünk, akár a dinnye, loccsan,
de már aligha fáj nekünk nagyon.

Felicia Hemans - Casabianca

(CASABIANCA)

Csak állt a láng fedélzetén,
mindenki más szaladt,
megvilágította a fény
körben a holtakat.

Orcája bárha nemes volt,
mint ki vihart uralt,
ereiben hős vér futott,
habár csak gyermekarc.

A lángok, mégse ment
atyja szava nélkül,
az apa, ki már meghalt lent,
a hangja elmerült.

Kiáltja néki - „Mondd, atyám,
van-e még feladat?”
Nem tudta, hogy fekszik némán,
holtan a tat alatt.

„Beszélj, atyám!” - kiáltja még
- „Vajon mehetek-e?”
De rá csupán ezer lövés,
s nyomán a láng felelt.

Homlokán érezte hevét,
göndör hajában is,
csak nézte a halál tüzét,
de kitartott a hit.

Utószor kérte hangosan
„Apám, maradnom kell?”
De lám, a tűz siet, rohan,
utat tör vészesen.

Vad máglyaként a tat fölé,
emelkedett a láng
így lett a gyermek az övé,
a lelke égre szállt.

Aztán mennydörgés hallatszott,
a fiú már sehol.
Róla már a szél sem tudott,
csak törmeléke volt.

Árbócrudakkal szerteszórt,
temetve ott a part.
De legnemesb a fiú volt,
ki ott hű szívvel halt.

A múltó nyárhoz

Fonta haját puha szél, beletűzve virágokat is szórt,
arca a tó vize tétova tükreiben lebegett rám,
tétova alkonya révetegen, remegőn neki bókolt,
mint sietett ez a nyár teli zsákkal az ősznek a hátán.

Vitte magával a nagy szerelemnek az égei kékjét,
messzi mesék feszülő lovain lebegőn tovatűnve
múlt ez a nyár feledésbe, mögötte csupán csak a kétség
szárnyaszegett köde úszik a lelkemen át a jövőbe.

Vajh, jön-e még valahára e szürke időre a víg nyár,
és vajon eljön e még az a barna leányka a partra,
ő, kinek arca hevíti a szívemet és kire még vár
mindenem átkacsosodva a távolodó suta nyárba?

Vagy hideg ősze után e világra netán csak a tél jön,
hó fedí majd be a tarka mezők kifakult ugarát is,
vagyam a lét peremén kavargva, magányosan ődöng,
könyvbe lapulva virága marad csupa néhai fétis?

Levélhullás előtt

Ma még ezernyi zöldelő levél
lebegve táncol át a nyáron,
susogva ringató mesét regél,
de ím, amott az őszi álom
közelg a hegy felől, s teríti már
a völgyre andalítva táncát,

lecsendesülve egy kicsit kivár,
utána húlt nyarunkon átvág.

Mögötte szélfutam kalandozik,
szeszélyesen bolyong pörögve,
ölelve át a fáknak ágait,
levélhadát söpörve földre,
az összegyűlt avar takarja majd
a parti kispadunkra hullva,
a csókot és a csendülő kacajt,
varázsuk elkereng a múltba.

Van kinek semmit...

Van kinek semmit,
van kinek mindent jelent
egy százforintos.

Észhez tértem én...

Észhez tértem én
az első pofon után,
de még jött kettő.

A jó emberek...

A jó emberek
a fehér hollónál is
ritkébbak lettek.

És felszállt a füst...

És felszállt a füst,
a konklávét feloszlott
dolgavégzetten.

A teljességhez

A teljességhez
csak a részen keresztül
lehet eljutni.

Boldog idők nyara

Merre találom a boldog időket,
hol van a nagy szerelem tüze már,
vagy vele mind ami volt el is égett,
pernye csupán a nyomán az a nyár?

Álmatagon kutatom szövevényét,

elperereg ujjaimon, tovaszáll,
bár idebent konokul ma remény ég,
ámde a holnap enyész bele már.

Vajh, hova sárgul e táj, kiperegve
rajta ezernyi levél zörög ím,
szürke ködét csak az ősz teregette,
lassan a fáknak az ág-bogain.

Látod, a boldog idők elosontak,
rántva magukkal a nyár mosolyát,
megszigorodva borongja a holnap,
jéghideg ujja sután ölel át.

Henry W. Longfellow - A falusi kovács (THE VILLAGE BLACKSMITH)

A vén gesztenyefa alatt
egy kovácsműhely áll,
a kovács erős, hatalmas,
inas keze nyomán
csak úgy feszülnek izmai
amint a karja jár.

Göndör haja dús, fekete,
az arca barnaság,
a homlokán verejték ül,
eltartja önmagát,
a tekintete egyenes,
nincs tartozása lám.

Reggeltől estig hallani,
mint fújtatója szól,
mint kalapácsát lengeti,
s amint lecsapja jól,
akár a jó harangozó
mikor jó az alkony.

Az iskolások délután
néznek be ajtaján,
nézik a lángoló vasat,
s hogy fújtatója jár,
kapkodnak a szikrák után,
a karjuk egyre jár.

Vasárnapon templomba jár,
fiai közt figyel,
hallgatja a papnak szavát,
mint lánya énekel
a falva népe kórusán,
s örvend a szíve bent.

Akárha anyját hallaná
dalolni égbe fent,
még egyszer visszagondol rá,

fekszik a sírban, lent,
kérges kezével törli, egy
könnyecseppet morzsol el.

Munka, öröm és a gyász,
kíséri életét,
minden reggel erőre kap,
este pihenni tér,
valamit minden nap megtett,
és ez mindent megér.

Köszönöm neked jó kovács,
példádat követem,
az élet kovácsműhelyén
amit kell, megteszem,
az üllőről így pendül el
a szorgos üzenet.

Szerelmes álmaink

Vajon szerelmes álmaink mivé foszoltak,
a csókok ízeit mi mételyezte meg,
maradt-e még e bánatos világra holnap
amelyre lelkeink valója megremeg?

Vajon hová foszolt megannyi esküvésünk,
ölelkezéseink varázsa merre hűl,
szerelmeink parázsos éje vajh, hová tűnt,
miért nem ég a tűz azóta itt belül?

Nyakunkba balgamód kurátorok kerültek,
uruk mekegve hirdetik, mi jó, mi rossz,
nem is maradt esélye itt az érzelemnek,
helyét mohón belakta rég a főgonosz.

Kaján kalandorok vadul fröcsögve szórják
silány ígéiket, ki írhat és ki nem,
befóliázza vágyaink e balga kórság,
s alatta hallgatunk szepegve, bűnösen.

Vajon maradt-e még belül fikarcnyi jellem,
mi lázadón a zsarnok asztalára csap,
vagy itt halunk reményeinkkel, elgyötörten,
alázkodón szerelmes álmaink miatt?

Mary Howitt - Boglárkák, százszorszépek (BUTTERCUPS AND DAISIES)

Boglárkák, százszorszépek,
bájos virágok ők
tavasz, ha jó, mesélnek
a napsütés felől.
Míg a fák csupaszok,
s kopárok a mezők,

boglárkák, százszorszépek
tavasz hirnökök.

A hóvirág előtt,
a sáfrány előtt,
a kankalin előtt
aranylanak ők,
a napsütötte parton
a boglárka tiszta,
a fagyott fű tövét
százszorszép bújja.
Kis kemény virágok,
akár a gyermekek
játékosak, erősek
az anyjuk csak nevet.
Fúj az északi szél,
mégis merészek,
nem félnek a fagytól,
szemébe néznek.

Mit nekik a zord tél,
viharak, záporok,
boglárkák, százszorszépek
emberi virágok!
Ki egészségük adta,
arról gondoskodott,
szívük legyen erős és
türelmük is, de sok.

Utószó a parton

Szemernyi fény szítál a csüggedés falán át,
maroknyi megmaradt hitén felül kerül
a fojtogatva rávetült napok magányán,
helyébe új remények édes árja gyűl.

Hiszen csupáncsak ennyi kell az elhagyottnak,
arasznyi látomás, miben kapaszkodik,
talán csalóka rémregény a szürke holnap,
de vár reá belészeretve hajnalig.

Mikorra majd a pirkadat csekélyke fénye
a parti fák sorára újra rádereng,
alatta járva elfolyik kevés reménye,
mivel halott, kopár a fáknak ága fent.

A régi gát mögött üres meder fogadja,
nem úsznak arra fürge, megrakott hajók,
az élet elszaladt, a lelke sír miatta,
de arca nem mutatna érte bánatot.

Magánya tántorogva, tétován emészti
a múlt idők megannyi látomásait,
hiába, hogyha tengerésze volt a férfi,
öregkorán a sors belékarol kicsit.

Feszítenélek...

Feszítenélek
ígéretedre vissza,
ámde csak kacagsz.

Majrás, beszari...

Majrás, beszari
utódai vagyunk csak
az őseinknek.

Telkét eladta...

Telkét eladta
akkumulátor gyárnak
és elköltözött.

Kitört a balhé...

Kitört a balhé
egy ócska jacht miatt a
strómanok között.

Várákon át

Múlik az éjszaka, fáklya világlik a hajnali ködben,
harcosok állnak a démoni csendben a várfalon által,
készül alatta a végzetes ostrom a bástyafok ellen,
vajh, ki marad meg e bús nap után, dacolón a halállal?

És mikoron kel a Nap, beleharsan a légbe a kürtszó,
indul alant a sereg szaporán, fenekedve a falra,
tombol a tűz odafent a tetőn a kilótt nyilaiktól,
hullik a néhai várnak a népe sikoltva halomba.

Estefelé a romokra csupáncsak a pernye, s a füst ül,
már a sereg tovatűnt bele várák után kerekedve,
így veszik ím, ez a balga világ, a szelíd sora végül
így apad el, s szövi át örökét a gazok televénye.

Csillaghullás

Volt ezer út, de mi balgatagon, begubózva
ördögeinknek a pokla felé meneteltünk,
és ugye kentük a dolgot a fűre, a fára,
nincs ki felelne ezért, aki volt, az is eltűnt.

Hittük, a múlt betakarja a bűnt, elodázza,
vétkeseinkre mutatni mi úgyse fogunk már,

eldagonyázva a cinkosaink mocsarába
tompul a félelem és a bakó sohasem vár.

Hej, pedig ott, hol a lét befejezte az útját,
méri az Úr, ki mit ér, ki miként szerepelve
adta hitét oda és el esetleg a vártán,
mint igazult, netalán csak alélt el a lelke.

És kik a mérlegen állva a mennybe kerülnek
visszaidézik a tévelyedetteket ismét,
értük imáik emelve a végtelen égnek
nézik az éjben a néhai csillagok estét.

Maroknyi jáspis

A nyár ma még utószor újra támad,
terítve szét a déli Nap hevét,
emészti parlagát a pusztaságnak,
mi volt előtte zöldelőn a rét.

A földgolyó a klímaváltozásra
recsegve fordul át a tengelyén,
botor fiát ma már nem iskolázza,
csak összehúzza rőt szemöldökét.

Hiába hát, a messiása eljött,
nem oly mesés, ahogy szerette volt,
de hát, ki ily bolond utódokat szült,
magára vessen akkor is, ha szólt.

Akár a sáskahad, ha átvonulva
feléli nagy mohón világait,
az ember is beáll e balga sorba,
a józan ész felé hiába int.

Habár a Föld ugyan forog tovább is,
de tudd, nem oly sokára nem velünk,
marad talán maroknyi barna jáspis
kihúlt kövén a lét, amint letűnt.

Sztella Petrídu - Földönfutó

(Αστειος)

De vonszolom magam veszetten,
oly fél mezítlen, üldözötten,
és társtalan.
A pénzem elfogyott zsebemből,
mert semmi sem maradt a kellből,
hát koldusan.

A réveteg tekintetemmel,
mi múltra visszanézni nem mer,
világtalan.
Emlékeim darabra törten

eltűnnek egyre már mögöttem,
én súlytalan.

Lám, az együttérzés se hat már,
akár a parfüm, messze elszáll,
vagyok magam.
A szánalmat tovább taszítom,
akár a tüske, hadd szakítson,
hisz arra van.

Kezem sebemre rászorítva
eltűnik lelkifurdalása.
Látod, Uram.
Ám sorsom egyre csak sodorja
égi bírám, feloldozása
már sansztalan.

Így vonszolom magam veszetten,
reménytelen, elüldözötten
és társtalan.
A hóban lábaim fagyottak,
nekem az „ég veled” maradt csak
remény, Uram.

A nyár nagyasszonya

Az ősze a fák között kereng már,
lehúti napjaink a nyár hevétől,
a fellegek között madársereg száll,
üzent az ősztönük jelezve délről.

A kerti bokrok ága egyre sárgul,
de még varázsosan virágainkra
a lanyhuló Napunk sugára ráhull,
virulnak is beléje illatozva.

A nyár nagyasszonyát ölelve csábul
a csendes ősz, de már hiába fárad,
ahogy szokott, szökik sietve hátul,
csupán kacsint a hűvös éjszakának.

E pillanat szerelmeket sodorva
megáll, s porát a csillagokba szórja.

A lélekért

Falatnyi lét, mi néha jár nekünk csak,
a megfogantatás sem egyszerű,
titokvilág takarja holnapunkat,
bizonytalan jövőnk ezerszínű.

Lehet maroknyi röpke perc csupáncsak,
az is lehet, megéred aggkorod,
remegtető megannyi kis varázslat
ölel során, de ezt te is tudod.

Kapaszkodunk kopár falán a létnek,
amint forog velünk a földgolyó,
de átkarol finom-puhán a lélek,
mutatja untalan, hogy élni jó.

Hiába hát a lelket ne add el,
ne alkudozz reá az ördögöddel!

Morc...

Morc, gesztustalan,
önmagával sem jön ki,
dúl magányosan.

Szenvtelen hóhér...

Szenvtelen hóhér,
hideg tekintetével
halomra gyilkolt.

Sokan benyaltak...

Sokan benyaltak,
azóta NER lovagként
jár nyelvük tovább.

Zavarják olykor...

Ha megzavarják,
dúl-fúl, de mégis elvan
kétharmadával.

Charles Dickens - A zöld borostyán

(THE IVY GREEN)

Ó, finom növény a zöldborostyán,
ahogy kúszik fel egyre
az életünknek omladékfalán,
magányosan tekergve.
A fal, s a kő alatta porladó.
Finom szeszélye elfed,
akárha volna élte porfaló,
neki csupán az étek.
Kúszik a nemlét falán
a ritka, régi borostyán.

Gyorsan terjeszkedik, bár szárnytalan,
szíve rendíthetetlen.
Ragaszkodón fonódik untalan,

nagy tölgyfát ölelve át.
És ravaszkodón halad a földön,
és levele lágyan int,
vígán fonódik át ölelkezőn
a halottak sírjain.
Kúszik a nemlét falán
a ritka, régi borostyán.

Korok merülnek, múlnak romokban
nemzetek foszognak el,
de levelei sosem fakulnak,
egészséges és zöldell.
E derék öreg növény azonban
erősödik a múlton,
építsenek bármily impozánsat,
takarja egyre, folyton.
Kúszik a nemlét falán
a ritka, régi borostyán.

Maghasadás

Kihalt a táj, fölötte szürkülő ég
borítja fátyolát a némaságra,
habár a háború lezáratott rég,
de részegült atomsugár az ára.

Virágaink ezernyi színe elhalt,
a kertek üszkösödve álldogálnak,
mióta vége lett, ki semmi sem hajt,
kopáran integetnek ím, az ágak.

Amott a föld alatt jövőt vacogván
egérkepar parányi magvakat gyűjt,
a balgaságaink ködét dacolják,
de bennük él tovább talán a lelkünk.

No persze lesz közöttük egy, ki majd
magot hasítva hoz magára bajt.

Váltás

Lehűlt a nyár, utószor ontja fényét,
pakolja már a dolgait szomorgva,
a szél kerengve jár a fák sörényén,
akárha ősz előfutárja volna.

A kék azúrt a fellegek fedik már,
terítve hús esőt a dús mezőkre,
habár a nyárutó varázsa még vár,
de napsugára elfakult belőle.

Borong az ég, nyomán az őszre várva
megannyi fecske messze délre készül,
daruknak árja visszanez a tájra,
az ágakon csipogva pár veréb ül.

A nyár a köntösét terítve, halkan
kisurran és nyomán az ősz betoppan.

Itáliában...

Itáliában
ezernyi kis mopeddel
zajlott az élet.

Sármos férjéhez...

Sármos férjéhez
vonzódik jó pár nő még,
de meg se rezzen.

A link súlytalan...

A link súlytalan,
ám a bölcsnek súlya van,
hiába vézna.

Rágcsáló volt rég...

Rágcsáló volt rég
nekünk az összes őszünk,
ha hiszed, ha nem.

Walt Whitman - Ó, kapitány, kapitányom!

(O CAPTAIN! MY CAPTAIN!)

Ó, kapitány, kapitányom! Utunk ma véget ért,
a hajó minden csatából győztesen visszatért,
a kikötő közel, hallani a harangokat,
ujjongva nézik, ahogy merész hajónk halad.
De fáj a szívem!
Véres a fedélzet,
hol fekszik a kapitányom,
hideg és halott.

Ó, kapitány, kapitányom! Hallgasd a harangokat,
Kelj fel, a zászlók neked lobognak, kürtök szólnak,
Neked a csokrok és a koszorúk, érted gyűl a nép,
téged akarnak látni, az arcuk érted ég
Most kapitány, te jó atya!
E kar fejed alatt!
Talán csak álom, hogy itt
a sors halálba vitt.

A kapitányom hallgat, sápadt és mozdulatlan,
karom nem érzi, szívének dobbanása hallgat.

A hajó épségben lehorgonyoz, útja véget ért,
győztesen megérkezett miért ment, a kincsekért.
Örvendnek és szól a harang,
de én csak gyászosan
járok, hol kapitányom
hideg és halott.

Kezed fogom

Ma még a fán ezer levél forogja táncát,
alatta zöldelő a nyár a pázsiton,
a kertek illatárja lengedezve jár át
a kispadon, hol egyre csak kezed fogom.

Ma még a létezés örök varázsa könnyed
szerelmeken fonódik át kalandozón,
emelve oly magasra véle mind a lelket,
akárha volna égi lift világokon.

Lehet, talán az őszre is velünk maradnak,
de meglehet, hogy elfoszolnak egyre majd,
feledve lángoló hevét a szép szavaknak,
megannyi csókot és az áradó kacajt.

De még ma érzem édes illatát a nyárnak,
ma még a kerti kispadon kezed fogom,
lehet, hogy itt az ősz, velem hiába fárad,
szerelmed átkarolja minden alkonyom.

Pihenni ment a nyár

A láthatárra őszi fátyol ül,
a nyár bicegne még ügyetlenül,
de lába fáj a sok kaland után,
törött a szárnya is kicsit talán.

Hiába hát, kitelt a szép idő,
az ősz ködök szelíd varázsa jó,
a rőt avar zörögve hull alá,
zenéje sír, akárha hallaná,

gyakorta könnyezik belé az ég,
a szürke fellegek locsolta stég
elárvulón a tó fölé hajol,
akárha várna jelt a víz alól,

üzenve, hogy ne sírj, hiába fáj,
csupán pihenni ment idén a nyár,
jövőre csábosan karolja majd
reményed és az ága újra hajt.

Celia Thaxter - A sárszalonka

(THE SANDPIPER)

Magányos tengerpart alatt,
egy kis sárszalonna és én,
gyűjtjük a szétszórt ágakat,
szárazat, s fehéret főként.
Hullámok nyaldossák kezünk,
dagály van és erős a szél
ahogy le-fel körözgetünk,
egy kis sárszalonna és én.

Fölöttünk mogorva felhők
kavarognak át az égen,
néma szellemet idézők
ők a fároszok tövében.
Csaknem túl a láthatáron,
gyors hajók sűrögnek épp,
akárcsak mi itt a parton,
egy kis sárszalonna és én.

Nézem, ahogy szárnya libben,
hallgatom édes, bús dalát,
nem azt, mi illenék éppen,
nem a vitorlaszagatást.
Nem gondol semmi rosszra ő,
és bátran nézeget felém
barátok vagyunk, mely erős,
egy kis sárszalonna és én.

Bajtárs, ma este hol leszel,
amikor dühödt vihar dúl?
A fám oly fényesen tüzel!
A tested mily melegbe búj?
Nem féltelek, bár haragszom
a szélre sorsom zord egén,
nem vagyunk egy fiak vajon,
te, kis sárszalonna és én?

A falhoz

Hiszen, ha most hatalmasokhoz
hasonlónak találod önmagad,
a holnapunk vajon mit is hoz,
ha majd önérzeted tovább dagad?

Olümposzán az isteneknek
gerinchajolva járulunk eléd,
(amint te képzeled) de jobb lesz
ha gőgödöt hamar felejtenéd.

Ha már saját magad becsaptad,
miért akarsz tovább is ártani,
megannyi hangzatos szavadnak
sötét kudarcait ki mondja ki?

Ki fogja majd veled tudatni,
hiába, meztelen vagy és botor,

lehullt a sárba már a talmi,
a bűnöd árja egyre csak sodor.

Lehettél volna bárha hős is,
de hát eladtad gyöngyökért magad,
csalás maradt csupán a fétis,
tovább a színpadán ne lássalak!

Acsarkodón

Ha majd a háborúnak itt a vége,
virágokat szedünk a harcmezőn,
a lelkeinkben ott meleng a béke,
az Úr lenéz reánk kibékülően.

Hiába, mert maroknyian maradtunk,
a véreinket eltemettük és
tekintetünk vörösre marva, bárgyún
a bűneinkre vissza-visszanéz.

De hát a génjeinkbe az van írva,
mosolygva bár, de farkasok vagyunk,
harapva egyre-másra torkainkra
veselkedik csökött, szikár agyunk.

Mi mind a végzetünk felé rohanva
acsarkodunk, miként szokott a falka.

A diófa alatt

Az ablakomra vén diófa ága hajlik,
megannyi zöld levél varázsa integet,
a kerti illatoknak árja lengve bódít,
vidítja még e nyárutón a kedvemet.

De már amott az ősz sodorja fellegét rám,
közelg a hervadás, a kerti fák alatt
a szél ölelte lombos árnyak egyre nyúlván,
libegve kispadomra ülve játszanak.
A gyorsuló idő peregve múlik egyre,
hogy elröpült e lángoló, rövidke nyár,
fehér süveg került amott a barna hegyre,
lenéz a tájra még, amint a télre vár.

Az ablakomra vén diófa ága hajlik,
a lombos ága néha-néha megremeg,
pörögve hull alá olyankor egy levél is,
talán azért, hogy eltakarja könnyemet.

Kései számvetés

Mi lesz, ha majd az Úr türelme elfogy,
s legyintve más felé tekint, unottan

lesöpri balga bűneink, akárhog
hivatkozunk reá, haragja fortyan.

Megérzi, hogy nyerész, üres szavakkal
fogadkozunk mi untalan felé csak,
de ösztönünk a vétkeinkre sarkall,
saját magunkat is becsapva azzal.

A sandaság vezérli gyenge lelkünk,
akárha jellemünk lehetne, görbe
gerinceink miatt reménye eltűnt
a tiszta lelkiismerethez érve.

Maradt-e még maroknyi árva lélek,
ki nem csupán a szólamokra ülve
segíti nemzetét emelni, félek,
nem annyi, hogy nyomán jövőnk derülne?

Szeget szeggel

Az álom elrepül hamar,
hiánya bár a szívbe mar,
de menni kell legott tovább
ezernyiféle gáton át
a cél felé, amíg lehet,
keményre edzve testemet,
kapaszkodom hegyekre fel,
amíg a lelkem üdvre lel.

De ott az üdv vakon felejt,
hiszen ma már a pálya lejt,
akad, ki gépmadárta ült,
s a hegytetőre úgy került,
kevélyen osztva nézetét,
lerészegedve szerteszét
kiáltja egyre mámorát,
s lazán a fejtetőre hág.

Azóta arra gondolok,
az ész hiába háborog,
kevés a lelkiismeret,
talán a hit sem éri meg,
a hegytetőn erő az úr,
e csürhe majd azon tanul,
ha megmutatva öklömet
a gőg inukba száll, s remeg.

Legjobb a hársmez...

Legjobb a hársmez,
de az akácé se rossz,
kár, cukros vagyok.

Anyós, ha messze...

Anyós, ha messze,
a frigy tökéletesre
csak úgy sikerül.

Barázdába hajt...

Barázdába hajt
a részeges garázda,
az útja rázós.

Ma már a bárca...

Ma már a bárca
hiánya sem takarja
a könnyű vérért.

Fülefogyott volt...

Fülefogyott volt,
ma műértők vitatják
a festményeit.

Ciklusok

Bomlik az ősz szele, kelleme, mámore bódít,
illatokat sodor egyre a kertemen át,
hónom alá keze csendesen úgy karolódik,
mintha vigaszra sorolna utánad imát.

Mert továtűnve a tengereken repül immár
rég ez a nyár, s vele száll csitulón az a láz,
melybe velem tüzesen szerelembe fonódtál,
pernye maradt csak utána, mihaszna, ha fáj?

Szívdobogás, puha csók, ölelés, hova tűntél,
merre keresselek, árva maradt örömöm,
júliusom kicseréli fagyára a zord tél,
merre keresselek, én továtűnt szeretőm?

Bárha sután, de lebegve az ősz szele ringat,
csillagos ég takarója alatt szövi már
szívem az új nyarakat, tudatom belezsibbad
zsongva, amint közeleg veled újra a nyár.

William Wordsworth - Magányos felhőként szálltam...

(I WANDERED LONELY AS A CLOUD)

Magányos felhőként szálltam
a völgyeken és dombokon,
amint tengerként alattam
nyíltak az arany nárciszok,
a tóparti fák alatt, lent,
táncolva lágyan a szélben.

Akár a fénylő csillagok
fent a végtelen Tejúton,
egy véget nem érő soron
ringtak lágyan ők a parton,
oly csodás volt a pillanat,
amint járták a táncukat.

A vízen hullámok játsztak,
de elnyomták a nárciszok,
egy költő sosem szomorghat
ilyen vidám virágokon,
nézem és nem gondolkodom,
szívem repes e műsoron.

Olykor fekszem díványomon,
eltöprengve, álmodozva,
előtűnnek szemhéjamon,
magányom árjuk karolja,
szívem éled illatukkal
és táncol a nárciszokkal.

Az ősz könnyei

A nyár ma délután továbbosont,
feladva rejtekét az ősznek,
aranyra vált idő a lombokon
sodorva, hullva egyre törtet.

Ködébe bújt amott a láthatár,
az est hidegje kardigánt kér,
a parti sás susogva sírdogál,
vigaszt keresne éjre, ráfér.

A hegy felől remegtető szelek
lehömpölyögnek ím a tájra,
akárha volna lomha, bús sereg,
megannyi felleget cibálva.

S erednek újra méla könnyei
az ősz szomorkodó egének,
mit elfogadni és megérteni
nagyon kevés az emberélet.

Hiába brusztolsz...

Hiába brusztolsz,
van ki csak riszál, s reá
a sors pénzt szítál.

Földrengésbiztos...

Földrengésbiztos
cinizmusával védi
a kétharmadát.

Kukamosáshoz...

Kukamosáshoz
is kell lelkiismeret,
politikus lett.

Nem kell ülőszék...

Nem kell ülőszék,
elég a várban néha
szűk kupaktanács.

Rezsicsökkentés...

Rezsicsökkentés
okán a parlamentre
egy nagy lakat kell.

Hűtlen a nyár

Itt van az ősz, kopaszodnak a völgyben a tölgyek,
hangulatán szigorodva fakulnak az álmok,
dér lepi hajnalokon betakarva a földet,
telve avarral a kerti csapás meg az árok.

Fellege kék egemet monoton betakarja,
dél fele húznak a vadludak is sorolódva,
én maradok csak a búmmal elontva alatta,
hol van a nyár, minek itt ez az ősz, ha mogorva?

Délre a Nap kisüt és kividítja a lelke,
színes a táj, a szem élvezni látja a létet,
fűzfa hajol szomorán vigaszodva felettem,
s nézem alatta a végtelenül buja képet.

Ring a világ e mesés csitulásnak ölében,
lassul a hév, kacsoznak az őszben az álmok,
át is adom magamat fakadó örömének,
hűtlen a nyár, feledem, s ezután vele hálok.

William Blake - Egy álom

(A DREAM)

Egyszer lent az árnyason,
angyal őrzött ágyamon,
egy hangya jól eltévedt
fűben feküdve néztem.

Zaklatott és elhagyatott
hosszú úttól fáradott
volt a sok permet között,
szívfájdítón hüppögött:

„Ó, gyermekeim! Sírtok?
Sóhajomat halljátok?
Ti most felém, ha néztek,
s hullajttok értem könnyet.”

Könnycseppet ejtve álltam
egy szentjánosbogárral,
kérdi: „Miért e könnyek,
szóljak vajon az őrnek?

Világítom az utad
míg hazafelé tartasz,
kövesd a zümmögésem,
s hazatalálsz épségben!”

Inflexió

Találkozott a nyár a lanka ősszel,
leültek egy beszélgetésre még,
ki csendesen, ki lángoló hevével
a sárguló avart kavarva szét.

A parti nád között kacsák locsognak,
a tó vizére szél fodorja ül,
a stég alatt kikötve ring a csónak,
borul reá az est, amint lehűl.

Amott a fák susogva bólogatnak,
köszönve lombjaik vidám nyarát,
de már az ősz levélperegve ballag,
az éjt szemérmesen karolja át.

Milyen nyugodt az évszakok cseréje,
akárha volna mindörökre béke.

A háláról

Messze az édeni nyár szaka, ősz szele billeg a fákon,
hallgat a fű, s a bogár motozása kihallik a csendből,
vézna kezek kalamolnak az alkony előtti homályon,
gyűjtik a télre a fát tüzelőnek, ijengve az őről.

Ámde a bőszi uraság kiviharzik üvöltve a várból,
marcona zsoldosokat szabadítva az erdei népre,

láncra verette ma mind, aki lopva kegyetlen urától
gallyat orozva az erdejeit gonoszul csemegézte.

Eljön a tél, odafent, noha tűz melegíti a testét,
nagybetegen nyög az úr, csodadoktorokat fogadott fel,
már csak a pap duruzsolhat imát, ki feladva kenetjét,
őrzi az Isten előtt az urat szomorú kegyelettel.

És bekopog kapuján az a vézna kezű javasasszony,
az, ki begyűjtve a fát motozott odalent nem is oly rég,
gyógyfiolával itatta urát, kivirult az azonmód,
s hála gyanánt pimaszul vereté a vasára a bestét.

Ősz ezüstje

A tóra ősz ezüstje száll a csendben,
a víz fodorja ringva intonál,
amint karolja fűz sodorta lelkem,
s amott közelg a rozsdaszín halál
avart terítve már a parti útra,
a lépteit remegve hallgatom,
vajon ma mennybe visz, talán pokolra,
netán nem is haragszik oly nagyon,
csak éppen erre hozta most a kedve,
lehet, hogy elkerül, hiszen takar
megint a fák között a barna este,
s az is lehet, hogy ő ma mást akar.

Ha már ütött az óra, hát tegye,
de perlekedni nem fogok vele.

Horda

Pokolra mind a sok gonosz bohóccal,
habár a pantomimjaik hibátlanok,
viszont szelíd tekintetük mohón csal,
de hát ezért magad lehetsz csupán az ok.

Vagyont magadnak így miért szereztél,
hogyléheted tovább az életed sorát,
hiszen javadra törve vágyuk átér
fejed fölött, ha kell törölve porcikád.

Viszik mohón a házadat, s az ágyad,
amelyben álmaid szövődtek egykoron,
de lelkedet, s a tett utáni vágyat
nem értik és ezért kerülgetik nagyon.

S ha majd a művedet vadul felélték,
e gyáva horda újra konc után kutat,
nekik csupán a pénz marad mi érték,
s befröcskölik gagyogva majd a járt utad.

Ridegtartás

Hiába ég alatt a honfi tűz,
ha fent a fellegek sötétes árja
vadul reá rohanva csúfot űz
belőle és ha nem marad parázsa,
vajon ki fogja lángolón szavát
emelni újra árva lelkeinkért,
ha majd a hó esik, s a nagykabát
a téli, zord hideghez érve elkél.

De akkorára béna szólamok
ha hullanak csupán a szürke égből,
s te nyálcsorogva egyre hallgatod,
amint ködén a balga sorsod eldől,
a súlytalan valód nem ér sokat
az égieknek, ám megint a voksod,
mi kellene, s ezért, ha tartogat
neked üvegnyi bort, falásnyi kosztot.

Ha másnapodhoz érve józanodsz,
a tisztuló eszedbe jut megint majd,
a lelked ördögé, ki már nem oszt,
csupán a kurta végzeted felé hajt,
habár a nyálad egyre csak csorog,
a gyomrod újra összeszűkül, éhes,
s te átkokat morogva ráfogod
a sorsra, hogy miatta nincs ebéded.

Az utolsó sansz után

E torzuló világ pörög csak egyre
a mérhetetlen égi tengelyén,
az oktalan, golyó ütötte sebre
nem adja már sietve gyógyszerét.

Miért is adna, erdeit kivágtuk,
folyóiban csupán a mérgeink,
az oxigén ki tudja mért, de ráunt
tovább köhögni balga füstjeink.

A nyár a télidővel egybeolvad,
közöttük átvonulva fellegek
dörögnek és az áradás sodorhat
a pusztulásba minden életet.

S ha fintorogva néz felénk a sansz most,
tudod, reánk emelte már a pallást.

Alfred Tennyson - A patak

(THE BROOK)

Csak áramlok és fecsegek
a széles folyó felé,

jöhetnek ott az emberek,
én nem lankadok belé.

Hullámaim között kering,
egy hulló virágszirom,
emitt egy pizstráng kacsint,
amott egy szürke forog.

Futok füves gyepek között,
mogyoróbokrok alatt,
és nefelejcek mögött,
mik a szívnek nyílanak.

Fecskék között ficáncolok,
és nézem a röptüket,
visszatükrözöm a Napot
a hullámhegyeimen.
Morajlok csillagok alatt,
bozótos cserjéken át,
mosom murvás partomat
zsázsáim között tovább.

Majd áramolva indulok
a széles folyóm felé,
jöhetnek ott az emberek,
én nem lankadok belé.

A fényről

Világokon hatolva ér a fény a Földre,
leképeződve ontja múlt korok sorát,
az éjszakában élem át megilletődve,
amit szememre csillagok sodornak át.

A téridő kies begömbülése ringat,
terelget át a végtelen korongokon,
megannyi titkait szövődve álmaimnak
teríti rám körülbegve, bájolón.

Megismerésre csábulok miatta egyre,
keresve azt, miért vagyok, vajon mi szél
sodorta lelkem ím e vágy itatta földre,
ölébe vesz talán e fény, s megint mesél.

A balladája ősidőkön újra áttör,
derítve, hogy mi nem csupán anyag vagyunk,
kimondja végzetünk a küszködéseinkről,
minő becs az, ha egy kicsit belé halunk.

Jéghidegen

Mert elaludt hamuján az a tűz, ami rég belül égett,
húvös a lét, hidegen karol át maradéknyi reményed,
jég fedi már be a nyári mezőt, a virágok alusznak,

magjaikat csak a föld melegíti csupán a tavasznak.

Már alig égnek a hallgatag éjben a távoli fények,
csillagokat takarón fura fellegeken feketéllnek
elkeveredve a néhai álmok az üszkösödésben,
nincs ki belőle tüzet szaporítva, hogy újra megéljen.

Néma magány ölelőn beborítja a lelket a télben,
démoni fagy szövő át szigorún maradék zsigerünket,
áll az idő, nem akar tavaszodni, de íme merészen
hajnali kis verebek csivitelnek a ház ereszében.

Tarolás

Védtelenül, vacogón citerázik a léted a ködben,
csalpa homály fedi már a jövőddel aligha törődve
múltad előled, a tétovaság vesz erőt keserűen
lelkeden és kiteszt a világ meredek peremére.

Nincsen erőd igazad bizonyítani már a vadaknak,
nézed amint falatoznak, utána a véredet isszák,
víg torukon sokasodnak orozva az égen a varjak,
testedet ellepik és gyönyörű szemeid kikaparják.

Sír a világ, beleroppan e csorda falánk vigyorába,
nincs se erő, se szabály, mi a balgatag útjukat állná,
elveszik azt, ami épp kezeikbe kerül valahára,
s válik a földed alatt a nyomukba kiégve szikárrá

Hajnalodón csak a pernye szitál szomorúan a tájra,
nem marad arra sem érdemi jel, hogy e föld a tiéd volt,
indul a horda tovább, a reményt betaposva a sárba,
nem marad ott ezután a kövön csak a gyász meg a vérfolt.

Ősz varázsa

Ütött az óra, vége lett a nyárnak,
a nádasok között a hűs szelek
susogva-lengve körbe-körbejárnak,
szorítva egyre árva lelkemet.

Magam maradtam, elrepült az élet,
üres kezem nehéz, kicsit remeg,
cipelni terheim tovább, ha félek,
minek mulattam át a létemet?

Viselni kell az őszt is, elmerengek,
vajon hová sodor ma engemet,
velem netán talán a mennybe téved,
az is lehet csupáncsak eltemet.

De lám az ősz varázsa máris oldja
a bánatom, vigyen habár pokolra.

Charles Kingsley - Dee homokja

(THE SANDS OF DEE)

„Ó, Mary, hívd haza marháink,
hívd haza marháink,
hívd haza marháink,
Dee homokjain lent.”
A szél vadul söpört a habjain,
és ő egyedül ment.

A dagály elöntötte a partot,
és mindenütt homok,
köröskörül homok,
ameddig szem ellát.
A gomolygó köd takart mindent ott,
és haza nem talált.

Ó, ez hínár, hal, vagy az ő haja,
az ő aranyhaja,
halott leány haja,
a hálónk fölött?
Nem volt talán ilyen fonat soha
Dee karói között.

Hazaevezték a hullámokon,
a kegyetlen habon,
a felfaló habon,
és a sírjába rakták.
Máig hallani, hogy hívja folyton
haza a sok marhát.

Eső szitál...

Eső szitál az ősz ölelte tájra,
homályba vész a barna lanka már,
amott a hegytető fehérre válva
magányosan hideg telére vár.

A bús liget megannyi tarka bokra
az ágait kinyújtva megremeg,
kopár, aludni készülődik újra,
levélruhája hullva vetkezett.

Virágaink a nyárral elvirultak,
avar takarja már a magvait,
pihenni tér velünk megint a holnap,
amint uszálya lengedezve ring.

A vén idő megújhódásra várva
esőt szitál az ősz ölelte tájra.

Őszi nap

Borong a nyár, az ősz közelg sietve,
nem ontja már hevét a barna tájra,

akárha sértve volna tőle lelke,
tovább oson ködökbe fúlva, fájva.

Kitelt a gyors idő, peregve múltott,
megannyi láng csitult, a pernye száll csak,
s ki véle volt e lángolásra boldog,
ma szíve fáj, sajogja mind a vágyat.

De itt az ősz, ezernyi illatával
takarja nyár sebét a lelkeinken,
fogadjuk őt ezért, öleljük által,
begyógyul az hamar szerelmeinkkel.

Miket megőrizünk örökre végül,
miként az őszi nap szemünkre szépül.

Szomorogva

Vége a nyárnak, az ősz mosolyogja szelíden a lelkem,
hull a levél, leperegnek az éjben a néhai álmok,
tétova verseim egyre sorolnak e szürke időben,
bánatomon medítálva a lét peremére kiállok.

Nézek a fellegeim fele, nézek a mélybe remegve,
szédül a testem, alig marad állva a bódulatában,
vajh, hova tűnt ez a nyár, hova tűnt az a távoli este,
melyben öleltelek álmatagon karoló szerenáddal.

Még puha ajkadat érzem omolni titokban a számon,
ízei mintha az édeneket felidézni akarnák,
illatodat keresem, ha lehetne ma visszacitálom,
ámde csupán ölelem szomorúan az ágyon a párnát.

Merre keressem az angyali lényed e hallgatag őszben,
merre találhatok újra a hívogató mosolyodra,
itt ma reám csak a szürke ködöknek a fátyla, ha lebben,
sajgva, de várom az új nyarat álmaimon szomorogva.

Kordonok között

Forr a világ kavarogva saját levesében,
ördöge tűzre rak éppen a katlan alatt,
buggyan is abban az égre a sótalan éték,
osztja vigyorral a kéznek a sok kanalat.

Így eszi önmaga fel kebelezve jövőjét,
sárga fogún, kenetes tohonyán ez a nép,
hajlik a háta vezére előtt, noha hétrét,
ámde cserébe nem ad neki mégsem esélyt.

Szellemeit sanyarún befalazza örökre,
nem marad így ki emelne ma ellene szót,
így szorul össze a nemzete gyomra, s az ökle
állna ütésre, de tétova, gyáva, ki volt.

Így veszik íme az üdv, s vele mind a reménység,
néma a száj, repedezve, de lüktet a szív,
nincs ki ma árva verésire tartana lépést,
nincs ki ma zsarnoki kordonaikra kihív.

De a vers készül

Ihlet és érzés
harcol a hittel ugyan,
de a vers készül.

Múlik a nyár már...

Múlik a nyár már,
ölelése az őszbe
veszik szomorún.

Nincs az a botrány...

Nincs az a botrány,
melyre ma kétharmada
megbicsakolna.

Néha az agyam...

Néha az agyam
ocsmányságaitokra
már nem reagál.

Világra kiált...

Világra kiált
ma a bűnötök, ámde
arcotokon gúny.

Nincs az a passzus...

Nincs az a passzus
meg ne szegtetek volna,
népetek ellen.

Új idők felé

Mit ér a révedés a régi szép időkbe,
ha most szavára mégsem élesül fülünk,
ha menni kell, mi mégsem indulunk előre,
ha lázadó hevünk a messzeségbe tűnt.

Hiába küszködünk tovább az ingoványon,
ha partra érni elfogyott kevés hitünk,
csupán ülünk kifosztva, bár egekbe vágyón,
de elfogadjuk ősz fejünk felett a bűnt.

A bolti pult előtt hiába álldogálunk,
hiszen zsebünk üres, miként a gyomraink,
az Úr üres panaszkodásainkra ráunt,
a balgaságainkra már le sem tekint.

De nemsokára táltosan helyünkre lépve,
kibontja zászlaját egén megint a hit,
s az ifjaink bolond apáik ellenére,
kikényszerítik azt mi majd kijár nekik.

A. L. Barbauld - Élet, nem tudom, mi vagy

(LIFE, I KNOW NOT WHAT THOU ART)

Élet! Én nem tudom, mi vagy.
De egyszer majd utunk elhagy.
Mikor, miként találkoztunk,
előtted máig titkolom.
Élet! Mi együtt vagyunk rég
ha tiszta vagy felhős volt az ég.
Nehéz elválni tőled ím,
sóhajtvá hullnak könnyeim.
- Akkor majd csendben ints nekem,
ha majd idődet megleled.
- Ne mondj jóéjt, - kívánj a fényeken
jó reggelt nekem.

Télre várva

Játszik a fény a folyóra omolva,
cikkan a vízen ezernyi sugár,
mintha az angyali társa, ha volna,
fekszik elébe nyugodtan a táj.

Csendes az ősz, tovatűnik a zsongás,
néha harang a delekre, ha szól,
dombra terülve kanyarlik a szántás,
vetve magokkal alatt tele jól.

Udvarokon dagadozva a górék,
tengerivel telerakva megint
várnak a télre, hasukban a jólét,
rájuk a gazda, sűrögve kacsint.

Még sok a dolga, de hogyha a tél jó,
újra pihenhet a padka tövén,
boldog az asszonya, gyermeke felnő,
s áldani fogja az apja kezét.

Lázasan

Az éji látomás oson
szobám falán, s a lázam
felizzik ím ezer fokon,
s mohón utána vágat,
levetve gátjait vadul
a ferdülő időnek,
a tér nyomottan ellapul,
s a tornyok összedőlnek.

Kezed, ha húti homlokom,
szemedbe visszanézek,
az ősz takarta dombokon
nyüzsögve zsong az élet,
olyankor újra vágyom én
a napsütötte kertre,
de már a lázam oly kemény,
a testemet megette.

Marad belőlem egy marék
parázs talán az ágyon,
az is magába hamvad épp,
hogymint újra megtaláljon,
szobám falán a látomás
megáll kicsit pihenni,
a lét a torz időbe vás,
mutatva, hogy csak ennyi.

Éj derekán

Múlik a nyár, tovatűnnek az álmok,
lankatag ősz közelít ide már,
lépte nyomán kavargva lehullott
lombok alusznak a kert talaján.

Tarka virágaim egyre konyulnak,
bárha mosolygnak is egy kicsikét,
szirmaik égik a néhai múltat,
s hullanak egyre a lét peremén.

Fellegeket hoz az égre a bús szél,
langyos eső cseperész monoton,
lassan időzik a bágyatag éjfél,
lábnyoma hallgat a hűs homokon.

Lelkem a dérbe szomorgva gubózik,
indulok én is az álmok után,
hallom amint a világ beleásít
ebbe az őszbe az éj derekán.

Pauza

Hogy elrepült e röpke nyár az őszbe,

virágait magukra hagyta ím,
parázs szerelmeket sodorva félre,
eső kopog csupán a hamvain.

A lankadó idő pihenni tér most,
felejtene a lázas éjeket,
erőn felül megannyi röpke légyott
csapágait kikezdte, meglehet.

De mára Ámor is remegve szédül,
nyilat feszíteni nem szeretne már,
hiába kél alatt a vágy, ha végül
a fellegén a messzeségbe száll.

Viszont tavaszra új tegezt szerez be,
s megint nyilazni fog szerelmesekre.

Galambok, álmok

Kiült a gerlepár a háztetőre,
akárha régi, szép nyarat keresne,
tekint az őszi tájra körbe-körbe,
de már hiába, elrepült örökre.

Akárcsak ők, a ház elé kiállok,
kutatva, merre jár a boldog álmok
remegtető, szelíd során szerelmem,
mit érnek ők, ha nincs kit átölelnem.

Üres, sivár a kert is, elhagyatva,
borong akárha senki földje volna,
virágait konyulva nézi egyre,
sajogtatón a nyár után merengve.

Ne búslakodjatok galambok, álmok,
tavasszal új virágokat találtok.

Edward Dyer - Elégedettség

(CONTENTMENT)

Az én elmém egy királyság,
tökéletes, mi benne van,
annyi ott a földi hívság,
amennyit Isten elfogad.
Bár a többet is szeretném,
de nem engedé az elmém.

A tér enyém melyben élek,
nem is harácsolok sokat,
lefojtom a gőgös énem,
nekem ma nem hiányzik az.
Így győzők én, mint egy király,
elég hozzá, mit elmém áll.

Nem vidít más vesztesége,
ha nyer, rá nem neheztelek.
elmémnek nincs büszkesége,
más bánatán nem örvendek.
Nem félek ellent, s barátot,
a létet sem, ha halált hoz.

Kincsem a test és a szellem,
a tiszta lelkiismeret,
senkit meg nem vesztegetek,
és nem is támadok sosem.
Így élek és így halok majd,
remélem más is erre hajt!

Fák a szélben

Az ősz arany lepelt terít a tájra,
a színeikbe burkolózva leng
a fák eloldozott levélruhája
az ágait takarni képtelen,
szemérme oly sajogtató a szélben,
akárha volna bár reménytelen,
de bájait mutatva szenvedéllyel
akarna lenni végre meztelen.

Gyönyörködöm buján ezer neszében,
szerelmeim suhannak éledőn
e végtelen varázs itatta széllel
kerengve kerteken, s a dombtetőn,
amint a parti kispadunkhoz érek,
bevésve olvasom nevünk a fán,
hiába száll velünk tovább az élet,
e jel sokáig ott marad talán.

A kiállásról

Mi lesz, ha majd neved se kérdezik,
a lét fölötted elrohan hamar,
de hogy mi volt a cél, maradt-e hit,
maradt-e oltalom, mi eltakar,
nem érdekel ma senkit, elfeled
megannyi régi társ, barát, rokon,
marad csupán a hitvesed neked,
de hát ez így dukál, ne vedd zokon.

Az élet elszelel, fonákjait
te sem kerülheted, reád talál
a lelkiismeret, s a tetteid
szerint sanyargat, ám hiába fáj,
nem úszhatod meg ördögöd te sem,
pokolra térsz a régi dőzsökhöz,
sajogva elhagyott szerelmeken
belátod, ím az üdvöd ennyit ért.

Ügyed, ha majd az Úr elé kerül,

maradj szerény, ne pörlekedj vele,
hiszen tudod, hogy ő marad felül,
te meg mehetsz csupán a semmibe,
de hogyha kérdené netán neved,
kiáltsd feléje rezzenetlenül,
a régi álmaid nehogy feledd,
s figyeld, amint ezért nagyon becsül.

John Howard Payne - Otthon, édes otthon!

(HOME, SWEET HOME!)

Fényűző gyönyörben barangolhatunk el,
bár szerény az otthonunk, de nincs olyan hely,
hol az ég varázsa megszentelne minket,
nem lesz oly helyet bárhol is keresheted.
Otthon! Édes otthon!
Oly helyed nem lehet neked, mint az otthon!

Száműzve otthonról nem kápráztat pompa,
hadd térjek vissza nádfedeles lakomba!
Hol hívásomra madarak énekelnek,
add meg nekem, hisz csupán a béke kellhet!
Otthon! Édes otthon!
Oly helyed nem lehet neked, mint az otthon!

Milyen édes ülni egy apa mosolyánál,
ahol egy anya gondoskodása rád vár!
Barangoljanak csak mások új gyönyörbe,
de add nekem, ó, add az otthonom örökbe!
Otthon! Édes otthon!
Oly helyed nem lehet neked, mint az otthon!

Oda térek vissza gondjaimmal egyre,
ott mosolyg reám a lét vigaszra lelve.
Többé lakomból nem barangolok soha,
maradjon az szerény, szívemnek otthona.
Otthon! Édes otthon!
Oly helyed nem lehet neked, mint az otthon!

Halkulás

Nyúlnak az árnyak az őszi homályban,
lassul a lélek az est szomorán,
hallgat a csend eme langy karolásban,
nyitja lebegve az ősz kapuját.

Áthaladunk vele rajta, titokban
angyalainkat idézzük, amint
múlik a nyár tüze, ím kilakoltan
illan, utána az ősz szele ring.

Csillagokat kifeszítve az égre
fordul az éjszaka, Holdat ölel,
hajlik a térben az éj feketéje,

álmokat őriz a fényeivel.

Így utazunk mi a végtelen űrben,
száll tova egyre a boldog idő,
és ha az éjszaka fénye se rebben,
el csak a végnek a csónaka jó.

Őszi vigasz

A parti nádasok között a szél jár,
susogva elmeséli, mint futott
a nyár tovább, de még ivott a tónál,
mesélve azt, a szíve hogy sajog.

Megértem őt, hisz én is elszomorgok
epedve még a tünde nyár után,
de hát hiába, mert letűnt a boldog
világa, bár kapok felé sután.

Az őszi vigasztalón hajol fölém ma,
letörli könnyeim nyomát hamar,
velem szomorkodik, hiába, tudja,
a nyár hiánya még valómbe mar.

De békülön fejét ölembe hajtja,
a lelkemet vidítja rám mosolygva.

Avar alatt

Ez őszi délután a fények árja
terülve vár a kerteken szelíden,
a nyár utáni méla tompasága
megülni vágy a rozsdabarna csenden.

Lehűlt a tó, a szél kavart vizébe
talán ma pár vöcsök, ha bukni merne,
a lank idő leszáll a parti stégre,
akárha visszavágyakozna lelke.

De hát a nyár ma már a messzi Délen
kacagva lángol és hevít szerelmet,
hiánya bárha fáj, hiába minden,
az őszi avarja lassan eltemethet.

Alatta, mintha újra mag hasadna,
didergve, bújva vár az új tavaszra.

Hitehagyottan

Minő konok világ ez itt,
hol úri passzióknak
vigyorra röhhenéseik
között a hit halódhat,

ahol mogorva szólamok
fröcsögve ránk a mannát
inuk szakadva szórhatott,
akárha ingyen adnák?

Minő bolond e nép, amint
nyakát hurokba dugva,
megint csak adja voksait
harácsoló urakra,
miközben elfogyott a vágy
a jobb időkre régen,
rotyognak egyre csak tovább
saját maguk levében?

Minő világ következik
e béna hallgatásból,
ahol törölve könnyeit
a lélek egyre gyászol,
a láncait mikor töri
üvöltve szét a balga,
mikorra égi át a hit,
akárha vére forrna?

Lámpafény

Az őszi köd hamar beköltözött
az árva lelkeinkbe végleg,
lehúlt a táj, az ablakok mögött
a lámpafény remegve éled,
megannyi tarka-lázás álmaink
nyomuk feledve szétfonódnak,
felénk a nyári vágy hiába int,
elült, hideg, sivár a holnap.

A fák között a lomha múlt bolyong,
sután keresve rá ki gondol,
fölötte sápadón a holdkorong
nyakunkba őszi bánatot szór,
de bent, szobánk falán a lámpafény
meleng, itatja könnyeinket,
a vágyak álomitta tengerén,
akárha volna lágy tekintet.

Kufársors

Letette mindenét az Úrnak asztalára,
imádkozott, levetkezett, aludni tért,
lehunytt szemére szállt a kínkeserves álma,
de túl nagy ár, amit fizethetett ezért.

Ma délelőtt a lelke még az ördögé volt,
becsapta számos ügyfelét könyörtelen,
de délután, mikor bezárta rá a boltot,
nagyot szakítva vígadott az üzleten.

A lelkiismeret sosem maradt adósa,
hiszen, ha még nem is találkozott vele,
csupán a hasznokért vezette balga sorsa,
elégedetten élt, ha telve volt zsebe.

Ma délután egy árva lányka állt eléje,
ki könnyes arccal, éremlyegve enni kért,
de ő dühödt egóval elzavarta félre,
viszont nagy ár, amit fizetni kell ezért.

De mert az Úrnak angyalát septe félre,
azóta álma kíneservesen jön el,
remegve vár megérdemelt pokol tüzére,
azóta már csak ördögével üzletel.

Csillagtalan

Kihunyt az égi fény, amely vezette
e népet és miatta nyert hazát,
de mára megkövült az éj felette,
nem éri meg remegve hajnalát.

Eladta rég a társait, feledte
a vér kehelybe csorduló hitét,
csupán a pénzre éhezett a lelke,
a becsstelen világa többet ért.

Szövetkezett mohón az ördögével,
barátait feladta könnyedén,
csak arra volt önérzetes, mit ért el,
a lelkiismeret fikarcnyit ért.

Ezért barangolunk e nagy sötétben,
ki fogja árva lelkeink ma kézen?

Ez itt a baj?

Tucatnyi álom illan el,
amelyre senki sem felel,
hová foszolt a látomás,
agyunkba görbe karma vás
magának égető utat,
miközben egyre csak kutat,
csalóka érzeményeink
lefogja és valónkra int.
Megannyi balga szédület
susogja, hogy ma van szüret,
ma el lehet hitetni, hogy
dagad, habár csak egyre fogy
saját jogán e méla nép,
eladva jellemét, hitét,
imádva-félve új urát
követte, hisz jövőbe lát.

Pedig csupán a karja volt,

amint magára elhajolt,
hitetve azt jövőbe int,
miközben egyre csak kacsint
a csókosokkal untalan,
mutatva mennyi dolga van,
egója érveket takar,
netán talán ez itt a baj?

John Henry Newman - Égi fény, vezess

(LEAD, KINDLY LIGHT)

Vezess, te égi fény a homályban,
vezess engem,
az éj sötét, honom távolában
vezess engem.
Tartsd a lábam, nem kérem, hogy lássam
a jövőt, egy lépés csak a vágyam.

Nem kértem, érte nem remegtem, hogy
hogyan vezessen,
mert választani szerettem, de most
már vezessen.
A napsütés a félelmek ellen
vezérelt feledett éveimben.

Fényed oly sokáig áldott, tudom
vezetni fog
özönvízen és az ingoványon,
az éj osont,
és reggel azok az angyalarcok
mosolygnak, miket szívemben tartok.

Költemény helyett

Kiátkozottan, éktelen, vakítva,
kapaszkodok körömszakadtig én
e tiszta, istenadta kis papírba,
lehetne rajta bárha költemény,
de hát e versikét a kín faragja
bolond korom sötétedő egén,
a kény a szűrömet lapátra rakta,
mitől magam vagyok szegény legény.

De mert a szám sosem tudom befogni,
a tűzközelbe nem jutok csak úgy,
ha testem átlukadt, akár a zokni,
a létezés pimasz halálba fúl,
utána méreates halomba gyűjtve
a társaimmal elhevergetek,
marad neked csupán ki összegyűrte,
s legott szemétre dobta versemet.

A kény kegye

A múltidő kilép az ősz ködéből,
mögéje dupla té betűk sorolnak,
lezárva minden érv, ma végleg eldől,
ki üdvözül, ki megy le kárhozottnak.

Ki éli majd a gondtalan világát
tovább a lét ölén a ringatásban,
ki az kinek hitén motozva átlát,
s cseréli azt az üstje fortyanásra.

Na és ki az, ki dönt e két esélyről,
király talán vagy éppen egy pojáca,
nagy úr lehet, hiszen kevély kegyétől,
kavarg alatt a sors nehéz folyása.

De féljen az, ki játszaná az Istent,
kemény legények ébrednek itt lent.

Angyalok éneke

Mért hiszem azt, hogy a balga világ esze megjön utólag,
felhagy a perlekedéssel örökre e Föld kerekén majd,
csak szerelemre figyel, miben is hevülön kel az új mag,
és soha hadba vonulni az elleneikre nem óhajt?

Bárha naiv vagyok, élemedett a korom, node mégis
mily csudaszép eme tétova, mennyei, réveteg óhaj,
felfele száll vele mind ama gyermeki lélek az égig,
kiknek a sorsa borongva ma könny, csupa bú, csupa sóhaj.

Hát ne habozz, te is állj be mögém szaporán ama sorba,
mely hamarost kezek összefonódva elérnek a Holdig,
s onnan az angyalok éneke száll eme balga világra,
melynek a dallama, kelleme megbabonázva, de gyógyít!

Szuicid hordák

Hiába is kiáltanék süket fülekbe,
mutathatok virágokat vakoknak éppen,
de csak rohantatok tovább nagyon sietve,
remélve majd, hogy estre kelve révbe értek.

Hiába álltam én naiv-bután elétek,
el is tapostatok lazán, vihogva engem,
de már ezért megérte, hogy mióta élek,
nem alkuszom meg és konok, kemény a lelke.

Hiszen mehetek át a józan ész határán,
ha semmi kedvetek megélni hagyni mást is,
de hát taroltatok kies ligetbe járván,
hitetve azt, ígéitek megannyi jáspis.

Ha majd harácsoló csatáitokra végül

csupán sajátotok maradna ellenül meg,
talán a józan ész a balga gőg fölé ül,
lehetne napja egycsapásra békeünnep.

De hát ti nem nyugodtok akkorára sem meg,
a véretek nem enged, így vadak maradtok,
hiszen sötét a lelketek, sosem remeg meg,
emelte ostobán sajátotokra kardot.

Ősz a tónál

A tóra ősz aransugára ül,
a víz köréje fodrozódik,
a gyorsuló idő szalad, repül
a fák között egész a partig,
amint mohón a víz fölé hajol,
az arca visszatükröződik,
de végül itt van otthon ő, ahol
megérkezett megint az őszig.

A szélizegte, sárguló avar
kereng a néma parti úton,
szeszélyesen, bohón belékavar,
hogyan árja nagysietve múltjon,
utána már az őszi csend honol
temetve víg nyarunk alája,
akárha kincse volna ott, ahol
tavaszra újra megtalálja.

Híd alatt

Ha majd a méla, furcsa arcomat
feledtetőn a röpke gondolat
a múltba langyosan sodorja el,
azért megint csupán a sors felel?

Vagy éppen én akartam úgy talán,
hogyan ott a zsírpacákos asztalán
meg is maradjon egy levesnyi jel,
amint kesernyesége félrenyel.

Hiába, mert a szűkülő gyomor,
akárha volna mérhető nyomor,
korogva-fájva elfelejti már,
ha rá a lét kies falatja vár.
Olyankor újra elcsodálkozom,
ki hagyta félig ott az asztalon
nekem falatnyi főzelékemet,
ki az, ki néha-néha még etet?

Utána, hogyha egy bagót kapok,
a mennybe járva-kelve baktatok,
szakadt kabátomon lyukas zsebem
az őszi estben egyre leng velem.

De lám, az éj a híd alatt talál,
behív, magánya kartonába zár,
temetve méla, furcsa arcomat,
s megáll konok fagyán a gondolat.

Vézna cérnaszál

Ihlet és érzés
mögött a lét feszül, mint
vézna cérnaszál.

A nyár uszályán...

A nyár uszályán
még visszaintegettél,
utána fájtál.

Csendes szeretet...

Csendes szeretet
fonódik át a léten
észrevétlenül.

Sajnos máig is...

Sajnos máig is
rinocéroszok között
kell meglapulni.

Orvos sem segít...

Orvos sem segít
ótvaros világomon,
nagyon beteg már.

Tanított néha...

Tanított néha,
aztán magamra hagyott,
de boldogultam.

Őszi álmok

Lehullt a lomb, a fák didergve állnak,
eső szitál a barna dombokon,
a szívbe is beköltözött a bánat
a nyári éjszakákra sajdulón.

A csókok íze foszladozva múlik,
ölekezéseink kihűltek ím,
szerelmeink csodálatos valóit
nem érik el szomorgva lelkeink.

A nyári hév ma már csupáncsak emlék,
fakulnak elperegve képei,
a fellegén közelg felénk a nemlét,
komor porát az őszbe szórva ki.

De álmaink örökre megmaradnak,
azokra virrad egyre majd a holnap.

Őszi remény

Borús a reggel, elmeríti lelkem,
amint a nyár hevére visszanéz,
amelyben égve csókjaidra leltem,
de most a bánatom nagyon nehéz.

A fellegek boronganak felettem,
ki tudja, lesz-e még ma napsütés,
eső szitál, a szél kereng a kerten,
hideg fuvallatán megannyi kés.

Sajogva fáj, amint belém hasítnak,
sebem takargatom, hiába már,
ki tudja, merre sírdogál a holnap,
na és ha eljön, ó, vajon mi vár?

De ballagok tovább, fogam szorítva,
reményeim között az új tavaszba.

Robert Frost - Tűz és jég

(FIRE AND ICE)

Vélik, e világ tűzbe vész,
más szerint jégben.
Abból, amiként a vágyam ég,
úgy én hajlanék a tűz felé.
De ha kétféleképp veszne el,
a gyűlöletről sokat tudok,
azt mondom olvadjon hát a jég,
s ha olvadt,
az is elég.

Langston Hughes - Álmok

(DREAMS)

Óvd álmaid,
mert, ha vesznek,
a lét halott madár,

nem repülhet.
Óvd álmaid,
mert, ha múlnak,
a lét kopár mező,
csupán hó, s fagy.

Joyce Kilmer - Fák
(TREES)

Meglátni nem fogom soha,
egy vers olyan, akár a fa.
Egy fa, mely gyökeret ereszt,
a föld nedvéből élni vesz.
Egy fa, amely Istenre néz,
imára tartja levelét.
Egy fa, mely nyáron enyhet ad
haján vörösbegy fészket rak.
Akinek keblén hó telelt,
kire meghitt eső esett.
Bolondként írok verseket,
de fát csupán Isten teremt.

Mary Elizabeth Frye - Síromnál ne könnyeztetek
(DO NOT STAND AT MY GRAVE AND WEEP)

Síromnál ne könnyeztetek,
nem ott vagyok, én létezek.
Én már ezernyi szél vagyok,
gyémántos csillogás havon,
napfény az érett gabonán,
szelíd eső az őszy nyomán.
Ha reggel felülsz az ágyon,
én vagyok a gyorsulásod,
madarak közt repülésed,
csillagok, mik éjben égnek.
A síromnál ne sírjatok,
Nem haltam meg, nem vagyok ott.

Ősz köde

Még idevárlak a kerti padon, begubózva az őszbe
hallgat a táj, körülöttem elúszik a köd gomolyogva,
nincstelenül, kicsapottan, a lelkeket általölelve
nyári napoknak a tétova néhaisága motozza.

Elfeledett dalokat hoz a szél csak a messzi mezőkről,
holt szerelem sikolyán fut a balga idő a homályba,
álmaimat sosem érem utol, vele sorsom is eldől,
itt maradok kifakult örökén balogul, skatulyázva.

Alkonyodik, hamarost csak a lámpa világlik a ködben,
láp ölel át, amiből menekülni ma nincsen esélyem,

elnyel a föld, belemúlik a lét szomorún, vizenyősen
félbe csitulnak az álmok a lagymatag őszi esőben.

Elfut a nyár...

Elfut a nyár, vele messzire szállnak a gondtalan órák,
lombkoronák levelük leperegve dacolnak az őszben,
fellegeket karol át csupasz águk, a mindenük adnák,
csak hogy a napsugarak tüze még kicsikét melegítsen.

Sárgul a táj, belebarnul a domb is a hallgatag őszbe,
délre repülnek a végtelen égen a darvak, a gólyák,
már csak a varjak, amik le-leszállnak a lanka vetésre
és idehallik a hangjuk, amint az eget kavargatják.

Lassan az est közelít, kiviláglanak egyre a lámpák,
nyári napok feledése kereng monoton szomorúan,
tompul a vágy, vele mattul a kép, ölelem csak a párnát,
álom omol szemeimre, s a szürke való belepottyan.

Október derekán

A fák között az őszi Nap
sugára egyre bágyatag
kereng a hús avarban,
pihenni térne végre már,
de még megannyi dolga vár
felében elmaradtan.

A fellegek mögött borong,
az éltető, kies korong,
de néha leskelődik,
figyelve, merre jár a szél,
amint lehet, megint mesél,
kibújva újra hódít.

A lelket melengeti,
ahogy leintetet neki,
fonódik áthatolva,
utána elbolyong megint,
szomorkodón mosolyg, amint
az este eltakarja.

Elfogyó sikoly

A végtelen közönynek ingoványán
a lépteink bizonytalankodók,
a háborúk között megannyi járvány
kaszálja balgamód az álmodót.

Hiába int jövőnk idézve múltat,
mi mégis ostobán továbbmegyünk,
fogat szorítva vágatunk a falnak,

de hát a józan ész ilyen, ha tűnt.

Habár a lelkeink hasadtan állnak,
nem adja mégse már a másikat
meg enyhülőn az értelem szavának,
megyünk az árkon és a bokron át.

Ha végül is halálba rántjuk egymást
ki hallja majd az elfogyó sikoltást?

Akárha

A morcos ősz kiült cseresznyefámra,
levélruhája hull alá szomorgva,
a kert a hóra vár, a hervadása
akárha múlt ködén a lét zokogna.

Siratja bár a nyár letűnt uszályát,
de színeit varázsolón terítve
a könnyező szemekre, mégis átlát,
akárha új tavaszba nézelődne.

A lélek is bezárva börtönébe,
törött a szárnya, elrepülni restell,
mereng a nyár után a barna éjbe,
akárha volna ott felőle még jel.

De hát az ősz ilyen nehéz a szivnek,
akárha súlya volna bár a létnek.

Békülő ajándék

Be messze jár a nyár, fakult uszálya
a hegytető mögé temetkezett,
de még az elme képeit csodálja,
megőrzi méla álmaink felett.

Hiszen beléremegve mind a vágyak
csupáncsak ott találhatók ma már,
körébe vonta ím, az őszi bánat
a lelkeink, minő csapás, be kár.

De mert az ősz okán vigadni fájó,
ezer sebünk sután sajogja még
nyarunk, akárha volna holmi lasszó,
amint nyakunkhoz érve lázzal ég.

Viszont velünk maradt az összes emlék,
akárha volna békülő ajándék.

A gyűlöletről

Megint halomra ölt a gyűlölet

hevén megannyi vétlen álmodót,
de hitte, hogy hitetlenek felett
akarva tenni végre újra jót,
emelni fogja tán magasra fel,
pedig mogorva gyilkosok közé
sorolt a lelke, érte majd felel,
ha nemsoká felér az Úr elé.

De hát haragra gyűlölet fakad,
s a gyűlöletre düh borul vadul,
üzenve véle végtelen hadat,
hiszen nem érti, hogyha vére hull,
saját utódait kaszálja csak
a végtelen dacán kegyetlenül,
de hát hiába, mert hörögve csap
le és konok nyakába démon ül.

Az árja így folyik tovább is el,
nem oldja mámorát a józan ész,
hiába kérdezed, ha nem felel,
ha vak hitén mohón gyilokra kész,
hiába, hogyha menthetetlenül
keresni fogja balga végzetét,
marad csupán a gyűlölet felül,
alatta elfogy és kihűl a lét.

Idő se tudja...

Idő se tudja, merre jár ma,
a múlt homályosan dereng,
mi volt, csupán csalóka játszma,
mi lesz, jövő kódébe leng.

A vágy elült, hevén azóta
maroknyi lenge pernye száll,
de hát a szívem elrabolta,
s kacagja bár, hiába fáj.

Dobogtam érte oly sokáig,
de már kemény vagyok nagyon,
azóta persze újra, váltig
szerelmemet bizonygatom.

Szeszélye szétszed, elvarázsol,
mi lesz velem, ha visszajön,
megannyi csalfa lobbanástól
marad szeretni még erőm?

Indítvány

Hiába, itt az ősz, a nyár nyakába
vette lángolón a messzeséget,
hevét ma már az új mezőkre ontja,
elfeledve rég, hogy itt is égett.

Ugyan miért szaladt el Afrikába,
tán amarra más egekre lelt így,
e tájon ámha teljesült a vágya,
ott csupán bohó szeszélye hódít?

Maradna itt, a jó csudába is, na
hadd ne mondjak én keményet őrá,
minek bolyong bután az évszakokba,
mintha őt külön világa várná.

A sok madár se szállna össze-vissza,
itt maradna végre mind örökre,
de hát szavam hiába, mégsem issza
senki, bárha jól ki volt ötölve.

Ott leszel?

Hiába volt a láng a lelken,
ha hamvadón, bezárva ég csak,
ha fogva tartja páni félelem,
amint a balga sors felé csap,
ha mára felpuhult kemény hited,
azért kiállni képtelen vagy,
ha már a változás is elfeled,
miért borul föled a holnap?

Hová foszolt a lázadó remény,
mivé csitult a vad kiáltás,
megannyi álomitta költemény,
miért fakult, vajon miért más
a hang kicsengve most a lantodon
be fals, talán szakadt a húrja,
miért nem éri át a pentaton
azóta dallamát fonódva?

Vajon, ha új időknek árja jó,
beállsz-e még velünk a sorba,
vagy elszelelt a lázadó erő,
inadba távozott azóta,
csupán reménykedem, velünk leszel,
a vállamat szorítja vállad,
vagy épp a gyávaságod átölel,
okán keresve sem találalak?

Meghívás

A málladó avarra bánat ül,
borong az árva lelkem is belül,
szomorg a szürke őszi tájon,
kavargva köd gomolyg a fák alatt,
uszálya mintha volna pillanat,
amelyben újra lázad álmom.

A néma látomások éjjelén
megannyi hűlt reményt sodor felém

a végtelen homályba múlás,
az árkaimra csalja könnyemet,
nem oly sokára végül eltemet,
miért is árja mély gödört ás.

Hiszen, ha menni kell, legyen, vigyen
ez ősz sodorta, néma éjjelen,
ezernyi volt csodás napommal
a tarsolyomba zárva ballagok,
nevetve mind a balga holnapot,
vigadni hív a másik oldal.

Ötven év után

Ma ötven év után csak összejöttünk
a nagy beszélgetésre lázasan,
megannyi mondatunk között előtűnt,
a lét szeszélye mily bizonytalan.

Hiszen kapaszkodón sodort az élet
ezer felé, de mégsem adva fel,
maradt velünk a nagy románc, a lélek
szerelmeink sorára ráfelel.

Miként az ifjak, áradoztuk egyre
vagy így vagy úgy megélt talányait
utunknak, akkor is, ha tán a hegyre,
vagy épp goromba mód a völgybe vitt.

Hogy elröpült e délután felettünk
akár az életünk, peregve múlt,
de visszarévedő szemünk elé tűnt,
hogymáig álmaink világa nem fakult.

A szélhez

A hűvös őszi szél a fák között jár,
letépi megmaradt levélruháit,
ölelkezik velük, susogva kószál,
közelg a tél didergető haváig.

De még kicsit mesél a messzi nyárról,
mikor virágokat porozva lengett,
varázsosan repült, akár a fátyol,
takarta libbenő hevén a kertet.

Vigasztalása jólesik, hiába,
a lelke még a nyári fellegekkel
suhanna, égve, lázasan cikázna,
de hát az ősz lehűti bús kódéval.

Repülj, te játszó szél, ne add magad meg,
a fák tavasszal újra megszeretnek.

Pokol felé

Hogyan hajolhatott vajon gerince félre,
hogy önmagát feladva, nyájasan vidult
a korhadó világ kegyetlen ördögére,
feledve, mint alázta nemzetét a múlt?

Hiszen, ha épp ezért fogott kezét merészen,
gyalázva gögösen, ki ellenére szól,
hitetve azt, hogy ő ma már elérhetetlen,
a vétke mentesül megint a bűn alól.

De balga tetteit csupán a dölyf vezérli,
amint a görbedő pohárnokának int,
ki ugrik és borát legott kehelybe tölti,
s emelve azt felé, lihegve rátekint.

Alatta lám azóta pisszenés se hallik,
bolond alattvalói bőszen éltetik,
palástja eltakarja rég a lét valóit,
nekik marad csupán alant a béna hit.

A gyorsuló idő lován ügetve kaptat,
feledni ily királyokat sokat szokott,
talán megérti majd, hogy ennyit ér a látszat,
pokolra tartva érte senki sem zokog.

Kerekdedebb

Hiszen vigad ma Belzebub,
e balgatag világon
kitölti vágyait csakúgy,
hogy újra megtaláljon
magának árva lelkeket,
viszályt terít e Földre
akárha volna rettenet,
amelyben összedőlné.

Mi meg megyünk csak ostobán
utána mindahányan,
kivetkezünk a gőg okán
ma szörnyetegre váltan,
a véreinkre támadunk,
megint goromba módon,
miként, ha volna rég megunt
a béke és omoljon.

Omoljon össze vágyaink
megannyi boldog álma,
ha már nekünk az ördög int,
megyünk a rút halálba,
hiszen nem érdemeltük ezt
a földgolyót se, végül
kerekdedebb az emberek
bolond világa nélkül.

Őszi bánat

Eső szitál az ég gomolykodéire,
a szürke tájra méla csend borul,
a fellegek mögül hiába néz le
a Nap, hiszen csupán a könnye hull.

Alig maradt madár e zord vidéken,
talán, ha pár veréb keres szemet,
mogorva varjak énekét a szélben
sodorja szét az ősz a föld felett.

Szomorg a lelkem is, velük vajúdva
a télre vár sajogva egyre csak,
de képzeletben átragyogja újra
melengve, álmodón a nyári Nap.

Olyankor elfelejtem én a bánat
szorongatásait, hiába fárad.

Edgar Allan Poe - Álom az álomban

(A DREAM WITHIN A DREAM)

Homlokodra csókom vedd!
És most elválva tőled,
hadd valljam én be néked,
nem tévedsz túl nagyot,
a múlt csak álom volt.
Remény, s a pillanat
letűnt seperc alatt,
csak látomás volt talán
vagy mégsem álmaim falán?
Minden, mi látható,
csak álom, nem való.
Állok a fürgetegben ím,
hullám gyötörte partjain,
kezemben homokszemek,
nézem amint pereg
ujjaimon között a mélybe,
miközben sírok egyre!
Istenem! Nem értem,
ehhez csekély a létem?
Egy sem marad meg nekem,
a hullám könyörtelen.
Minden, mi látható,
csak álom, nem való?

Ősz világa

Az őszi köd szitál szürke tájra,
a hervadó világ alatta sír,
az éjszakára vár, habár hiába,
a lelke fáj, aludni úgyse bír.

A nyár után szomorkodón, epedve
zokogja egyre méla bánatát,
nevetni nem maradt ma semmi kedve,
amúgy se nézi már a láthatárt.

Hiszen körötte sárguló mezőket
ölel mohón a köd gomolygva át,
nyomát se látni már a nyáridőnek,
csupán az ősz borongató havát.

Hiába hát, habár ez így esett,
ne sírdogálj, töröld le könnyedet!

Rakétafütt

A görbedő idő fölött az óra
kakukkja fél ötöt mutatta épp,
mikor recsegve egyre azt huhogta
a háborún kitört, ez itt a vég.

Te felriadva rántanád a kardod,
de hát nagyon nem így megy ez ma már,
rövid rakéta füttje jelzi csak, hogy
közelg feléd a vágató halál.

Ma már bizony hadat sem úgy üzennek,
miként a fair időkben az szokott,
csupán a gőgje balga embereknek,
mi rád üvölti most a holnapod.

Botor világ ez, önmagát felélve
rohan mohón a végzetébe már,
te sem tudod, mikorra ér a vége,
a fütt után vajon reád mi vár?

Új világ felé

A parti fények elfakulva múlnak,
amint hajónk az óceánba fut,
a lelkeinkben él csupán a holnap,
vajon belőle még nekünk kijut?

Az új világ amott kecsegve vár ránk,
emitt szülőanyánk, ha integet,
de mert a korduló gyomor nagyot ránt
hajónkon és ilyenkor elmenet

ezernyi szál szakadva szét a szélben,
jajong az itt maradt szerelmekért,
hisz összeforrt úgyse bír egészen,
ha kényszerűn ilyen nagy útra tért.

A távolok torokszorítva nyúlnak,
de hát a tegnap ott, emitt a holnap.

Meztelen király

Átírtad hát a tegnapot,
a mát uralhatod,
a vészharangot kongatod,
s tiéd a kéthatod,
a voksukat te nyerted el,
habár üveg borért,
az oktalan neked felel,
a többi meg nem ért.

A parttalan viszálykodás
a lételem neked,
hiába mondja annyi más
te el sosem hiszed,
lehetne víg e nemzet, ám
megosztod egyre azt,
hatalmi vágyad jobbadán
komor vihart dagaszt.

A nincstelen királyaként
tekint feléd ma még,
rajong, nem érzi át a kénytet,
amely belőled ég,
hamis szavakkal áztatod,
(hiszen, ha védtelen)
mi lesz, ha új idő kopog,
s királya meztelen?

Parti fák az őszben

A rozsdabarna parti fák az őszben
a szélre ritkuló ruhájukat
vetik magányosan, de ismerősen
keresve járható egérutat
a tél elől, ha volna némi mód rá,
de hát a föld mohón ölelve mind,
azon mereng, hogyan tehetne jóvá
előre most megannyi néma kint.

Hisz állni kell a fagy fogát keményen,
a jég az ágaik lehúzza majd,
a napsugár se éri át e télben,
mi lesz, ha majd a rügy netán kihajt,
mi lesz, ha majd az új tavasz lekési
a márciusra tett találkozót,
ki fogja zöld ruháik újra szőni,
vajon ki hallja majd amint susog?

Ti, rozsdabarna parti fák az őszben,
nyugodjatok meg, így ruhátlanul
se múlik álmodok, hisz ismerősen
karolnak ágak, hiába hull
megannyi barnuló levél a szélben,

tavasza új remény kereng megint,
amint az égi zsendülés merészen
e tájra rámosolygva szétekint.

Kanossza

Beléd harapnak akkor is,
ha már halott leszel,
a kény olyankor is hamis,
de vígan énekel,
torod megülni összegyűl
ezernyi cinkosa,
de nem fogadnak emberül
kezelve ők soha.

Ha majd tucatnyi bűnödöt
sorolja mindahány,
leszel csupán a rettenet
az értelem fokán,
a gyűlölet reád szakad,
miként megannyi vád,
mikor beszélni nem szabad,
de nyitva volt a szád.

Csupán e röpke nekrológ,
mi még felemleget,
de nem maradt se pártolód,
se az, ki eltemet,
a lelkedet sem engedik
repülni el csak úgy,
hiába volt a vágy, a hit,
leköpködik vadul.

A végeken

Ma merre jársz, az ősi végeken?
A végtelen homálya eltakar,
a görbülő idő a múltra ken,
utókorod feledni fog hamar.

De hát a hű vitézi sors kemény,
nem ad csupán megannyi mord csatát,
közötte bárha csillanó remény,
gyakorta rút halál felé csap át.

Tudom, nehéz a kardod is, ma már
emelni nincs erőd, az elfogyott,
de mert hiába vagy temetve bár,
viseljük egyre jó magyar bajod.

Miként sosem maradt e nemzet egy,
ma is darabra szedve ácsorog,
de hát ki lenne más a végeken,
ha régi harci kedved elfogyott?

A lelkedért

A múlt sötét ködébe veszve lenni
vajon miféle balga rettenet,
a vágy után, ha nem maradna semmi,
ki mentené tovább a lelkedet?

Hiszen, ha épp azért, sosem hal az meg,
kinek ma lelke benned él tovább,
ne hagyd a múlt ködébe veszni éned,
ragyogd hevén a vágy magas fokát.
Midőn a végtelen sötét leszáll majd,
a test, mi volt, megint a porba hull,
de lelken varázsos új világ hajt,
hisz élne még tovább gyanútlanul.

Ezért ne add az ördögöknek őt el,
ne hagyd elúszni sem sötét ködökkel.

Parányi fények

Parányi mécses ég, az őszi szélben
a lángja libben, egyre csak remeg,
a földi lelkekért lobog szelíden,
idézve holtakét amíg lehet.

Amíg marad, ki néha erre járva,
virágait kihozza néha még,
szomorgva könnyet ejt az őszi sárba,
amint a málladó avarra lép.

A lelke csendesen, mereng a léten,
fonódik át a régiekkel itt,
a fellegek vonulnak át az égen,
de ő csak őrzi hűlt halottait.

A bús eső hazáig egyre hull,
s az ablakán parányi gyertya gyúl.

Bolond hajónk...

Bolond hajónk, ha majd a révbe ér,
s kikötve újra partra léphetünk,
vajon megint terem nekünk babér,
ha álmaink idillje messze tűnt?

Csalásaink csupán, mi érdemünk,
e nagy kaland sajogva múlik el,
sebét tetézve rá megannyi bűnt
e málladó világ nem érdemel.

De hát e vad tivornya így esett,
mohón felettük önmagunkat is,

a részeg ajkainkon önfeledt
dalunknak árja reszketeg, hamis.

Talán kijózanodni kéne már,
ha még maradt netán, ki arra vár?

Novemberi manézs

A parti nádasok között a szél jár,
de még novemberén a napsütés
ölelte lelkemet melengve, némán,
akárha volna tünde, lágy manézs.

A kishajók a dokk vizén lebegtek,
vitorlarúdjaikra néha egy
sikongató sirály pihenni tért meg,
de már tovább is állt a tó felett.

A víz ezernyi csillanása táncolt,
idézte víg nyarunkat egyre csak,
hiába, bárha boldogabb világ volt,
de szíveinkbe égve itt maradt.
Habár a gyors idő sietve lépked,
novemberén is átkarolja léted.

Őszi álom

Az ősz ölelte kerten át
a nyár varázsa visszaleng,
lezárni végre korszakát
csitítja bájolón a csend.

A víg napunk ma viaszasút
a kósza fellegek között,
de már sugára mindenütt
lehullt avarba ütközött.

A délután lehűl hamar,
az estre kardigán kerül,
begombolod, s habár takar,
azért te még vacogsz belül.

Aludni térsz, s az álmodat
az őszi mélabú szövi,
sorolja bár, de válogat,
javát az éjbe szórja ki.

S te csendesen szuszogsz tovább,
mi megmaradt, elég neked
idézni május illatát,
amint ölelkezik veled.

William Allingham - A tündérkirály (THE FAIRY KING)

„Öreg király ül
fenn a dombon,
oly öreg és szürke most,
elméje bomlón.”

A király öreg volt.
Boszorkánnyal találkozott.
„Aha, király!” így idéz,
„Öreg vagy, amint én.”
„Nem én!” felel,
„Nem oly öreg, hidd el.”

Koronát levéve
lehajolt eléje,
a kora túl magas
hordani, súlya nagy.
Amaz szólt „Add ide!”
s fejére feltette.

Rögtön elsüllyedt,
nem is látták többet.
És csendültek dalok,
megfiatalodott.
Koronája virágfont,
s otthona erdő volt.

Ősz varázslata

A tájra ősz varázslatát
teríti szét az alkonyat,
nyugalma engem úgy hat át,
akárha volna gondolat,
mi lankadón velem maradt
a lét szomorka színpadán,
mi végtelennyi pillanat,
vagy éppen annyi sincs talán.

Befonja félve lelkemet
az ősz ködébe lassulón,
kicsit talán el is temet,
tavasszal újra majd kifon,
de addig átölelve tart,
meséit elsorolja mind,
elénekel megannyi dalt,
amint velem jövőbe ring.

Hajóra várva

Magam vagyok, csupán a némaság ölelget,
a csendje torkomat szorítja egyre csak,
kiáltanék, de mára messze jár a lényed,
nem ér a hangom el, dadogva bennszakad.

A lázas éjszakák azóta rég kihűltek,

a kerti kispadunkra már a dér szítál,
hiába is közelg amott karácsony ünnep,
ha gyertyafényes estebédre nincs ki vár.

A lét tovább sodorta álmaink hajóját,
nehéz vitorlarúdja tán el is törött,
de hát az Úr a messzi óceánra rálát,
talán megóvja majd a zátonyok között.

De visszavárlak én fedélzetén azóta,
jöhetsz akármikor, hisz úgyis itt leszek,
jelezz nekem, ha partot érsz a kürttel,
s jeledre máris újra ébrednek neked.

Sajgás

Volt idő, mikor sajogtam érted,
mára csendesült a vágy utánad,
néha még a lelkem arra ébred,
átkarolja mindenét a bánat.

Ám olyankor arra gondolok, hogy
boldogabb vagy és akár a sólyom,
elrepülsz a régi álmainkhoz,
lángjaik parázsa el ne múljon.

És ha majd az új nyarunk közelgve
tűzvirágokat terít a télre,
vágyainkra hátha újra kelne
volt ölekezéseink reménye.

Addig álmodón, vacogva állok,
lét határait vadul feszítve,
jöjjenek sietve hát az álmok,
és ha kell, sajogjak újra érte.

Rémmeze

Bolond világom egyre csak rohanva
közelg a végzetébe oktalan,
miként a csorda végtelennyi barma,
ha főkolomposa drogozva van.
Kevés eszét a góg homályosítja,
fehér a bütyke úgy szorítja még
hatalma fétisét, akárha volna
veszítve azt korán a kurta vég.

Fejünk leszegve vágtatunk utána,
feledve érte álmainkat is,
s e bódulatnak oly kemény az ára,
valónk azóta céltalan, hamis.

Ne félj, a rémmesémnek itt a vége,
hiszen, nem is maradt ki azt megértse.

Post scriptum

Sötét folyóm világos oldalán
vagyok ma még, de ez nem érdem,
nem oly sokára átevez talán
ladikra ülve balga létem,
de vajh, elég-e majd itt hagyok,
hogy érte el ne átkozódjak,
botor szavak nyomán a mondatok,
ha újra össze nem rakódnak?

Megannyi kétely elfog és talán
maradni kéne pár napot még,
a dolgozószobámnak asztalán
ha pár szakasznyi verset írnék,
lehet, hogy egy közötte szólna úgy,
akárha lenne angyalének,
minő szerencse volna, mert amúgy
azok velem pokolra térnek.

De erre már alig maradt remény,
hisz annyi éven át silányat,
kukába dobhatót faragtam én,
miatta mardosott a bánat,
vigyen hamar tehát a gyors ladik
a rút, sötét pokolra engem,
ahol vigyorgva ördögöm lakik,
s tüzelje mind a gyenge versem.

William Allingham - Amy Margaret

(AMY MARGARET)

Amy Margaret öt éves,
az aranyhaja be selymes,
vagy húszszerszer kedvesebb
az óaranynál Margaret.

Amy Margaret barátként
korona vagy díszes gallér?
Vagy tán százszorszép a nyárban?
Melyik vagy valóra váltan?

Egy barát, egy százszorszép, gyöngy;
egy kedves, értékes, szép hölgy,
bár forog a világ veled,
maradj csak Amy Margaret!

Ma kútra mennék

Szülőfalumba visszahúz a szívem,
megannyi év homályosítja el
a régi képeket, miken mesésen
gyerekkorom világa átölel.

A sarki kútra vajh, a lány kijár még,
kinek hajába napsugár simult?
Cserébe korsaját cipeltem én rég,
torokszorulva és gyanútlanul.

Az ajtajukhoz érve csókja íze
akárha édenek szirupja volt,
hogymég abba még mi lett belévegyítve,
ma sem tudom, de engem elrabolt.

Talán a régi kanta vár reám még,
fülét fogón a kútra úgy kimennék.

William Allingham - Szeretlek, kedves

(I LOVE YOU, DEAR)

Szeretlek, kedves, szeretlek,
hogymennyire, el sem hiszed!
Akárha én
pillangóként
körötted libegnék, kedvesem.

Már messziről csodáltalak,
nem rejthet el semmilyen kalap,
ha lennék madár,
ki válladra száll,
dalom egész nap veled marad.

Ha távol vagy, hiányzol nekem,
de most megcsókollak, kedvesem,
könyörgöm fogadd
dobbanásomat,
és ezzel szerelmetes hevem!

Tétovaság

Tétova álmaimon kacagó, gyülevész renegátok,
már fenemód a bögyömbe kerültök e balgatag éjen,
lelkeitek feketélve, akárha zuhogna az átok,
úgy nehezédnek e tájra. Ki szólana, mást ne reméljen,
mint csak a léte borul vele ostoba démoni gyászba,
érdemeit kifacsarva ugornak a büszke nyakának.
Fel, s lemenőit a földbe taposva, kifosztva, gyalázva
tüntetik el, s borul átkacsosodva fejükre a bánat.

Majd jön a csend, balogul kebelezve a tétova álmat,
néma a száj, fogak összeszorulva csikorgnak a parton,
vékony a jég, az urát koronázni a dölyf maga nem fog,
rendeletét szaporázva szorozza zsebében a jattot.
Így kerekül ma e balga világ körülötted ez órán,
fogynak a percek, a tétova lét küszöbén ki-kibucskáz.
Hallgat a mély, moráját belefojtja az ördöge jócskán,
kushad az ész, noha bár iszonyodva fogadja, amit lát.

Alkonyórán

A múlt a mára alkonyult,
akárha volna néma pult
a sarki kocsmá mélyén,
a cimborák ma már oda,
csupán az ócska ajtaja
nyikorg a szélhez érvén.

Hová csitult a régi láz,
amely hevülten úgy vitáz,
akárha égne léte,
mivé foszolt a lendület,
zsarátnokát ki ölte meg,
hamut sodorva szélbe?

Lecsendesült a pillanat,
kihűlt reménye pirkadat
jelére várva hallgat,
hiába fáj, a vágyaink
magánya bágyadón legyint,
amint az éjbe ballag.

William Allingham - Láttam egy madárkát szállni

(I SAW A LITTLE BIRDIE FLY)

Láttam egy madárkát szállva,
vidáman csicssergni.
„Kinek énekelsz, Madárka?”
„Neked, kedves Amy.”

„Édes az éneked.” – én így.
„Ideje fizetni,
adj kenyeredből morzsányit,
s egy mosolyt is Amy.”

„Csupán parányi kis mosolyt,
fáj szomorgva látni!
Köszönöm.” – s távozón így szólt:
„Jól van, kedves Amy!”

Kései randevú

E csendes órá átítat,
megannyi múlt sodorta emlék
idézi régi vágyamat,
akárha randevúra mennék,
felöltözöm megint neked,
miként legénykoromban újra,
ma gyöngyvirágot is szedek
mezőn az új találkozóra.

Viszem feléd a csokromat,
belül vadul remegve várom,
ha végre itt a pillanat
az ajkam újra megtalálja,
s e csókba fúlva boldogan
halunk belé megint a múltba,
miként az égből írva van,
elindulok ma randevúnkra.

William Allingham - Évszakok (SEASONS)

Tavasszal az erdőn,
nyáron tengerén,
ősszel a hegyek közt,
de télen csak én.

Mily vígak az ágak
telve rügyekkel,
kankalin virágok
erdőbe gyűlnek,
ott minden kizöldül,
hol madár dalol!
Lelkem erdőt kerül,
tavaszt barangol.

Mily csodás a tenger,
hulláma szépen,
lágyan kereng el,
csillan fehérén!
Vitorlák szállnak,
a sirály elrepül,
aranyra váltan
a nyári nap hevül.

Ó, büszke, nagy hegyek
lent hagyva földet,
lejtőitek teltek,
hangát ölelnek.
A vízesésen át
habok lezúgnak,
lent az őszi síkság
ködébe bújnak.

Ó, szél, ez itt a tél?
Igen, újra itt,
hó takarta réten
a jég uralkodik.
A nap rövid lett,
de tűzfénye hosszú,
korcsolyázva telt
napunk, s daloltunk.

Tavasszal az erdőn,
nyáron tengerén,

ősszel a hegyek közt,
és a tél be szép.

Az út

Az életút göröngyös és ha néha
elágazáshoz érkezik, nehéz is,
de menni kell tovább, hiszen ki léha,
tanácstalan, nagyon nagyot hibázik.

A kezdetén megannyi furcsa kétely
kerülget és alig segítne bárki,
kezét, ha nyújtáná feléd ne üsd el,
tanácsait fogadd, ha nem hagy ázni.
Viszont a sűréjében állj ki bátran,
az elveid ne hagyd az ördögökre,
keresd az álmaid, s valóra váltan
segítsd a másokét, ha gömbölyödne.

S mikorra véget ér az út előtted,
kicsit pihenj meg és a számvetésre
ha még maradt elég erőd, a lelked
ereszd a mérlegére szállni végre.

William Allingham - Lent a parton

(DOWN ON THE SHORE)

I.

Ott lent, a napsütötte parton,
hol sóillatú a föld,
hol dagály emelkedik a fényben
és a hullámozás tündököl.
Ott, ahol a gyermekek fürödnek,
futnak a habok között.
Ott, hol tejfehér hajók repülnek
a zafír-öböl fölött,
vitorláik dagadva a jó széllel
büszkén tartják útjukat.
Ott, hol a hálók száradnak a fűvön,
és mellette halászok alszanak
a meleg kék ég sátra alatt,
hol halk aranyhullámok éneklük
altatódalukat.

II.

Ott lent, hol a viharos partot
morduló tenger gyötör,
hulláma tépi a sziklászirtet,
mint a farkas, úgy üvölt.
Ott, hol a habok mérgesen zúgnak
sikoltón összegömbölyödve.
Ott, hol barna roncsokat dobálnak

tört árbócrúd fölébe,
ahol hajók futnak zátonyokra,
deszkáik szórva szét a parton.
Ott, hol pala, s szalma száll a szélben,
és egy házikó remegve áll,
egy tengerész ara szomorkodik,
hallgatva szél és víz zúgását,
és hullanak a könnyei.

Novemberi varázs

Novemberén az őszi nap
lenéz a földgolyóra,
akárha fénye pillanat
szolid varázsa volna,
megállna benne még a nyár,
szelíden integetne,
utána bújna egyre már
a szürke fellegekbe.

De még e perce átölel,
kedélyemet deríti,
ha kérdezem, reá felel:
Akarsz-e játszadozni,
akarsz-e még szerelmesed
fülébe súgni vágyat?
E pillanat marad neked,
s utána messze vágdat.

A tél közelg, a kerteken
az ősz deret varázsol,
a fáknak ága meztelen,
szelekre sajgva táncol,
de most e percnyi napsugár
a lelkem átölelve,
akárha volna griffmadár,
repíti fellegekbe.

William Allingham - Vörösbegy

(ROBIN REDBREAST)

Viszlát, búcsú a nyártól,
varázsa elfogyott,
a kert halványra sárgult,
szél húti a Napot.
Rigóink hangja néma,
fecskéink messze már,
de a vörösbegy itt van,
barna kabátba jár.
Vörösbegy, ó be kedves,
vidám madárka vagy,
az éneked, de édes,
hiába jó a fagy.

Sárga, piros és narancs
levelek hullanak
és a fák, a hercegek
szelíden alszanak.
Fonnyadt körte és alma
csüng le még az ágon,
ősz mereng, őszutó van,
tél közelg e tájon.
Vörösbegy, ó be kedves,
vidám madárka vagy,
jaj neked vörösbegyem,
amott közelg a fagy.
A tücsök otthonába,
egér lyukába tér,
ha remegtetőn füttyöl
az éjszakai szél.
Az ösvények fagyottak,
a hó az ágra ül,
kemény a tél sötétje
Robin hová repül?
Vörösbegy, ó be kedves,
vidám madárka vagy,
íme egy morzsa néked,
hogyan egy kicsit vigadj.

Novemberi Nap

Eső szitál az őszutói tájon,
borong az ég, a fellegekbe bújt
a Nap, talán, hogy újra ránk találjon,
ha majd a jéghideg világa múlt.

De addig árva lelkeink cibálja,
a szürke köd lehűti lázaink,
fagyottan álmodunk, s az álmainkra
reményt a létezés parázsa hint.

A szél hidegje átkarolja testünk,
az arcainkra sápadón tapad
szomorkodása és mióta eltűnt
Napunk, sötét a lét az ég alatt.

De nemsokára felderül világa,
s futunk felé a lelkeink kitárva.

William Allingham - A macska és a kutya (THE CAT AND THE DOG)

Élt egy ember, egy macska és egy eb,
és az ember egy házat épített.
„Ha segítetek gondozni e házat,
egy bent, egy kint itt helyet találhat.”
Egyszerre mondták: „Én bent maradok!”
S erről fél napig vitatkoztak ott.

„Jöjj, daloljunk érte!” szólta a macska;
„Nem!” vakkantott rá az eb „Nem, soha.
Gyere, harcoljunk érte!” ugatott.
„Nem!” a macska imígyen nyávogott.
„Versenyezzünk érte! --mondta erre,
s a pálya máris ki lett jelölve.

A macska szökellt, míg az eb futott,
egymást előzve, úgy haladtak ott.
Egy kolduló, ki éppen ott lakott,
az eb lábához egy botot dobott,
és az sántultan ballagott tovább,
a macska nyerte így a nagy csatát.

Majd a koldus koldulni indult,
az ebnek lába is meggyógyult,
a ház belsejét a macska nyerte,
egérre éberen figyelve,
a kutya azóta kint maradt,
s a koldusokra ráugat.

Strómansors

A hallgatásnak ára oly magas,
akárha volna súly a mellkasodra,
az ajkaidra hogyha ráharapsz,
urad fejed mosolygva megvakarja.

Ha int feléd, erényeit sorold,
utána hátba ver, kitüntetést ad,
fehérre vált a lelked és a folt
eloszlik ím, e parttalan mocsárban.

Akár urak barátja is lehetsz,
kezük kezéd, ha undorodva mossa,
habár tudod, hogy egyszer ára lesz,
de most megéri lelkedért a jussa.

Tükörbe hogyha nézel elpirulsz,
szemed lesütve fordul el fejed már,
nyomán a rút, gerinchajolta múlt
tapad reád, akár az őszi lekvár.

A strómanoknak így dukál a sors,
hiába futsz előle, rád talál majd,
szemed, ha csípi nem csupán a bors,
a megvetés, mi bús pokol felé hajt.

Égig érve

Szemet szemért, fogat fogért elv
itatja át a nemzetünket,
kibékülésre nincs esélye
acsarkodó tekinteteknek,

megosztva vér a vérnek esve
gyalázza másikat kevélyen,
hiába jó karácsony este,
nem érzi át a lelke régen.

Ki erre húz, ki már amarra,
precízen el van osztva fentről,
vigyáz a kény a bűsz magyarra,
ha véleménye máshogyan dől,
legott alázza mindenét szét,
kutyái morgva ráharapnak,
megadja így magát (no még szép)
a húsba mélyedő fogaknak.

De hogyha jönne egy, ki végre
feloldaná viszálykodásunk,
ha összeállna mind a vére,
s az ördögére hogyha ráunt,
a másikkal összefogna,
hogy újra nemzetét a fényre
terelve végül egybefonja
erőit és az égig érne.

Századok peregnek

A századok be gyorsan elperegtek
a nemzetünk felett kavargva mind,
megalkuvó alattvalói lettek,
a sors velük kedélyesen kering,
emelve lelkesen királyt a pajzsra,
lojálisan dagadt a sok kebel,
ki félreállt, hiába is kaparja,
e tájon új reményre úgyse lel.

Kivándorolt ezért a távolokba,
de nem talált magának új hazát,
amíg a régi sárba lesz taposva,
hiába néz az óceánon át,
a lelke bárha sajgva-fájva rebben,
sebén a var gyakorta felszakad,
a volt világa egyre szűkösebben
korog belé a durva kény alatt.

De hogyha volna éledő reménye,
a horda eltiporja azt hamar,
ha más az eszme, úgy sodorja félre,
akárha volna kór, mi húsba mar.
A századok bizony tovább peregnek,
nem oly soká a mérlegére áll
e csőcselék, de engem az se lep meg,
ha azt huhogja majd: Eredj király!

William Allingham - Óhaj
(WISHING)

Csingling! Bár kankalin lehetnék,
tavasszal nyíló sárga kankalin!
Görbe ágak fölöttem,
a méh szeretne engem,
s a páfrány kúszna felfelé
a szilfán, mely királynak int!

Mégsem! Bárcsak egy szilfa lennék,
terjedelmes szilfa zöld levéllel!
A szelek perdítenék,
Nap, s Hold ékesítenék,
madár szórná az ágain
az énekét!

Ó, nem! Bárcsak vörösbegy lennék,
egy vörösbegy, ki szállhat bárhová,
erdőn, mezőn, kerten át,
és ne kérd bocsánatát,
ha a tél jéggel érkezik,
s borzolja szárnyait.

Nos mondd! Hová repüljek,
hol aludjak, erdőben vagy szirten?
A nap vége, ha eljő,
megtér a tekergő,
anyja csókja édesebb
semminél nem lehet!

Szikraféltve

Komor novemberén a szürke ősznek
lehullanak virágaink a földre,
kevély, hideg szelek kavargva jönnek,
halált hozón a vágainkra törve.

A félhomály takarja már a tájat,
remény se benn, se künn nem ad kegyelmet,
a tél közelg, nem oly sokára támad,
hasadnak égető fagyán a lelkek.

A lét lelassul és magánya egyre
szorítja szíveink repedve, fájva,
jegesre változott a parti mezsgye,
sötét ködöt sodort a szél a tájra.

A szikra ott a lelkeinkbe mélyen,
vigyázz reá, ne hagyd, hogy elvetéljen!

Novemberünk fagyán

Hideg novemberünk a lelkeinkbe
hatolt az őszben észrevétlenül,
gomolykódott hozott tekintetünkre,
szorítva, fojtogatva itt belül.

Az arcvonásainkra megfagyottan
keményedett a bánatunk nyoma,
ölekezéseinkre ritkulóbban
teríti mámorát az éjszaka.

A lázadásaink letompulóban,
maradva dolgavégezetlenül
halódnak egyre el kialvadóan,
nyakukba szürke, őszi démon ül.
Csupán meleg szemünk, mi néha csillan,
nyarunk idézve néha meghatottan.

Bogárnyi vágy

A múltra néma fátyolok
terülnek álmatag,
amint a fényre baktatok,
bogárnyi vágy fakad
fel újra lelkem ajtaján,
akár a gyenge ér
eredne így ütemre tán,
mikor nagy útra tér.

Hiszen, ha tengerére fut,
ezer veszély lesi,
kanyarg a part között az út,
mikorra megleli,
a vágyam így kalandozik
feléd e délután,
reménye lankadó, alig
marad belőle tán.

De hát a vágy ilyen bogár,
a fényed élteti,
felé mohón utat talál,
hiába égeti,
mikorra végre célhoz ér,
csupán a pernye száll,
kavargva hordja szét a szél,
nyugalmat úgy talál.

Rossz vér

Hiába hát, a vér erünkbe oldja
a kételyét a másikunk iránt,
a lelkeink sötétnyi balga foltja,
a kezdetekbe vissza-visszaránt.

E vér kemény husángot ad kezünkbe,
a józan ész alábukik hamar,
nem ismerünk korábbi jellemünkre,
a gyűlölet, ha lelkeinkbe mar.

Nem ismerünk kegyelmet és az Istent

a szánkra véve ős dühünk kitör,
kebelbarát utána ránk sem ismer,
csak ostobán a gyűlölet gyötör.

Alig találsz olyat, ki nemzetét ma
önérdekét feladva mentené,
csupán olyat, ki ökleit szorítva,
üvölti egyre vad dühét feléd.

Hiába hát, ha lassan elfogyunk és
kies hazánk komor romokra lel,
talán a lelked átölelni már kész,
de nem maradt, ki téged átölel.

Késő őszi szél

Hideg szelét a tél előre küldte,
levélözön követte merre jár,
a fáknak ága meghajolt előtte,
s deresre vált a barnuló határ.

A nyári tóra fodrokat terített,
cikázva nádasán futott tova,
osont az ősz haló varázsa mellett,
s deres hajamra szállt finom pora.

Kabátom összehúzva álldogáltam,
a délutánra est következett,
s e szívszorongató, rideg magányban
a szél cibálta, tépte lelkemet.

Hiába rángat ő, hiszen lehet,
a tél előle lassan eltemet.

A vén zsoldos dala

A vérem adtam érted én,
ne mondd nekem, hiába volt,
kemény csaták gomolykodén
hajolt fölém fakón a Hold,
a harcmezőn alig maradt
velem maroknyi társ csupán
a pirkadó, vad ég alatt,
a véres éjszakák után.

Ne mondd nekem, hogy ennyi volt,
keressek új hazát ma én,
mivelhogy elfogyott a zsold,
mit udvarod mohón felélt,
hiába tettem ingyen is
a dolgomat hibátlanul,
a válaszd maró, hamis,
midőn öreg fejemre hull.

Ilyen, ki martalócnak áll,

a hála nem következik
belőle és ha karja már
erőtlen, azt csupán a hit
emelte hőn imára még,
de ím, hiába is teszi,
hisz elfeledte Istenét,
reménye sem maradt neki.

Sötétség

Az éjsötét megint reánk borult és
lenyomva lelkeink a mély felé,
akár halotti torra készülődés
lehetne, hogyha azt megértené,

a lét ilyenkor elhaló sikoly csak,
amely hamar csitulva haldokol,
ha Napja éltető világa hamvad,
marad csupán a balga, búskomor

tekintet és amint halálra válva
fogyatkozik fehérén arca, még
belémereng a barna éjszakába,
de jusst se mondja néki; Most elég!

Utána már csupán örök sötét jó,
amely fölénk hajolva gyászleplelt szó.

Tél közeleg

Vége az ősznek, a tél közeleg már,
fák kopasz ágai közt fut a szél,
hajlik a nádas, amint beleturkál
jéghidegével, a rettenetét
szórja sziszegve a tájra, kegyetlen
markaiban hal a parton a fűz,
sajdul a rőzserakás, szeretetlen
roppan, a vágya talán csak a tűz.
És ha kihunynak az éjben a máglyák,
hamvak alusznak, az éteren át
röppen az égbe, a hegyfokon átlát,
hűlve reménye megadja magát,
lassan a tél eluralja a létet,
dermeteg álmok a lépte nyomán
felkacsosodnak a végtelen éghez,
körmeiket megakasztva falán.

Megalkuvón

Ezernyi részre vágva él a nemzet
e kis hazán, feladva mindenét,
megannyi boldog ős hiába nemzett,
maradt e föld felett az ég sötét.

Feledve ostobán a célt, miért élt,
beállt a démonok közé zöme,
megalkuszik derékhajolva, hétrét,
beteljesítve, mit hagy ördöge.

Akár sajátjain taposva mímel
balog királyt imádva talpnyalót,
kilépve önmagán, kesernye szívvel,
de zengi hűn a talpalávalót.

Vajon mi lesz, ha majd az ég kitisztul,
megalkuvónk magára ismer-e,
vagy új jövőnkre már örök sötét hull,
s mi csendesen, de pusztulunk bele?

Első hó

Megérkezett a hó, a néma tájra
fehér lepelt terítve hulldogált,
a lelkeinkre új vigaszt találva
esett csak egyre, délre meg sem állt.

Kabátomat nyakamban összehúzva
kimentem én elé, hisz úgy dukál,
ha gyógyulást hozott megannyi búmra,
hogy üdvözljem őt, ha erre jár.

Parányi pelyhek árja eltakarja
sötét sarunk goromba gödreit,
ha néha-néha egy nyakamba bújna,
nem orrolok meg érte, hisz segít.

Segít a tél hideg szelét viselni,
feloldja görbedő magányaink,
amint a lelkeink fehérre festi
a lét kemény, fagyott göröngyein.

Késő őszi csillagok

Novemberéji csillagok,
ragyogjatok csak egyre fenn,
de már közelg a tél amott,
mi durva, zord időt jelent,
a fellegén takarja el
szemünk elől varázsotok,
temetni hull a hólepel
megannyi bájoló napot.

Hiszen szüretre szólt a dal,
talán, ha volt ma pár hete,
de még a sárguló avar,
fölött a hajnalok köde
fogadta puttonyok hadát,
csak egyre gyűlt a jó nedű,

amint tiporva telt a kád,
miként az áradó derű.

De lám, az őszre tél hajol,
hideg szelet terít fölé,
szüretre senki sem dalol,
ez óra már az ördögé,
fagyott nyakunkba hull a hó,
a csillagok takarva mind,
de még a fényeik fogyó
varázsa néha visszaring.

Sumák idők

Letűnt idők ködébe veszve múltam
megannyi nemzedéke elfeledve
forog zokogva sírjaikba dúltan,
mivégre korcsosulhatott az elme,
hová tunyult a láz, a büszkeségből
hogyan maradt a talpnyalás erény ma,
miként konyult e balga csőcseléktől
a hit nemes parázsa hamvadozva?

Megosztva mind csupán a kincsefélte
vacog-remeg sötét zugában egyre,
a büszke kardjaik hüvelybe téve,
nem indul egy se már azóta hegyre,
nem áll ki egy se már a szirt fokára
szavalni lázadón a versek árját,
e nemzedék csupán lapulni vágy ma,
s az ég sumákolásaikra rálát.

Isaac Watts - A fiú, aki soha nem hazudott

(THE BOY WHO NEVER TOLD A LIE)

Volt egyszer egy kisfiú,
göndör hajjal, jellemesen,
ki mindig igazat mondott
és nem hazudott sohasem.

S mikor iskolába indult,
kiáltozták a gyerekek:
„Ott megy a göndör hajú srác,
ki nem hazudott sohasem.”

És mindenki úgy szerette
azért, mert igazat beszélt,
hogy egész felnőtt koráig,
becsületesnek nevezték.

És amikor meghallotta,
megfordult, s kérdezte, miért,
a válasz mindig ennyi volt:
„Mert mindig igazat beszélt.”

Fogadd a lelkem

A téli éj hidegje roppan
kopott cipőm alatt a hóban,
vidítja lelkem egyre jobban,
amint feléd közelgve dobban
a szívem és karom kitárva
ölellek át az éjszakában,
de mert ma sem maradtam árva,
a lelkemet neked kitártam.

Fogadd ölelve úgy ahogy van,
ne bántsod, ne szidd, ne fedd azért meg,
ha messze kóborolt a nyárban,
de lám, ma visszatért elébed,
melengve egy kicsit tüzednél
a csókjaidra mámorodna,
de hogyha majd az új tavasz kél,
ereszd megint a távolokba.

Alfred Tennyson - Kellemetes és lágy...

(SWEET AND LOW)

Kellemetes és lágy
a tengernek szele,
gyengén fújdogálj,
nyugat felől ide!
A hullámozó víz felett szállj,
a Hold cseppenéséből válj,
fújd őt újra hozzám,
míg a kisdemednek álmát vigyáznám.

Te csak aludj, pihenj,
atyád majd eljön hozzád,
anyád mellén pihenj,
atyád majd eljön hozzád.
Atyád eljön gyermeke bölcsőjéhez,
ezüst vitorla hajtva tér meg
az ezüst Hold alatt,
kicsim, te addig aludd ki jól magad.

Hópihék

A hora délelőtt ma langy eső hullt,
elolvadt a gyöngyfehér lepel,
alatta visszatért a mélysötét múlt,
a lelkem összetört, nem ünnepel.

Nem árad ím a kedvem oly magasra,
miként a tegnap esti hóesés
a béke boldog ünnepét sugallta,
akárha volna táruzó manézs.

Leverten álldogálok ablakomnál,

a bádogára bús eső csöpög,
de már a lelkem újra szállni próbál
a végtelennyi fellegek fölött.

Finom kerék a lélek érzeménye,
világa fordul át a hópihékre.

Téli sport

A fellegeknek árja roppanó
havat terít a néma tájra,
hideg, fagyott világa nem való
ki cidrizón melegre vágyna,
maradjon otthon az, ki fél a tél
pirosra csíptető szelétől,
kemencesutba bújjon az, ha fér
a sok fagyos fehércselédtől.

De hogyha bátor, úgy velem marad,
a szánomat segít befogni,
azon hasítjuk át a nagy havat,
a gát csupán a sarki kricsmi,
betérve ajtaján kupánk telik,
s ürül ki váltakozva, gyorsan,
a bátorabb legények így lelik
a kedvük ott a téli sportban.

William Wordsworth - A szivárvány (THE RAINBOW)

Dobban a szívem, ha látom
a szivárvány ívét,
így volt, mikor megszülettem,
így van most a férfi létben,
így legyen, ha megöregszem,
vagy haljak én!
Férfi apja lesz a gyermek,
s ha majd a napjaim telnek,
köztük a jámborság legyen meg.

Ősz esti sajkás

Ez óra lassan alkonyul,
falán a könny hiába hull,
a bús-keserves ének
hiába száll az égre már,
a hamvadó reménysugár
kihunyva vár, nem éget.

A nyár tovább osont hamar,
megannyi vágya szívbe mar,
sajogva fáj az őszben,
hiába, változott a rend,

kihúlt szerelmeken mereng
a lélek összetörten.

Az este oly hamar leszáll,
az ősz ködébe fúl a táj,
az áthatolhatatlan
homályon át parányi fény,
akárha volna új remény,
világol elhagyottan.

William Lisle Bowles - A pillangó és a méh
(THE BUTTERFLY AND THE BEE)

Így szólt egy pillangó egyszer
a fáradozó méhnek:
„Nincs festve oly színekkel
szárnyad, mint az enyéme.”

„Szegény, hiú lény! A színek,
bár fényesek és ritkák,”
így válaszolt a lepkének,
„nem kerülöm a munkát.”

„Én fáradozom napestig
és megvetem a lustát,
tarka színed egytől egyig
nekem csupán hiúság.”

Téli napsütés

Fehér lepelbe öltözött a tél,
leszórta pelyheit közénk hamar,
kavarg körötte surranón a szél,
pörögve, szállva bokrokat takar.

A fellegek mögött a napsugár
az égi kéikkel átfonódik és
sűrögve-forgva egyre arra vár,
lehetne rajta egy parányi rés.

Azon legott alámerülne ő,
melengetőn találna fénye ránk,
olyankor elrabolva, vakmerőn
kicsit megint a nyárba visszaránt.

De hát, hogy is felejténém tűzét,
hiába szórja most a télbe szét.

Charles Mackay - A lét dala
(SONG OF LIFE)

Egy utazó az út porába

makkokat dobált le
és lám, az egyik gyökeret vert
és fa lett belőle.
Árnyékát szerelem kereste
esküjét fogadni,
az agg délben elégedetten
tért alá pihenni.
A pele szerette ágát, min
madarak daloltak
dicső pompával álldogált
a helyén azóta.

Egy parányi ér eltévedt
a fű, s páfrány között,
egy idegen beléivott,
hol fáradón ledőlt.
Falat emelt köré, reá
kanalát tette ki,
nem gondolt csupán arra ő,
igyon, ki vándor itt.
Újra arra járt és a kút
nyáron se tikkadott,
tízezer kiszáradt nyelvnek
mindig inni adott.

Egy névtelen a tömegből
napi munkája közt,
a szeretetét szórva szét
a többiek fölött,
egy suttogásra figyelte,
haló lélegzetet,
testvért emelt a porból fel,
mentve egy életet.
Ó, makk! Ó, ér! Ó, szeretet!
Kicsiny véletlenek!
Előbb parányik voltatok,
de naggyá lettetek.

Nyakán a kés

Mivé fakult a régi fény
a nyílt, szabad tekintetekből,
hová fogyott a bölcs erény,
amint a balgaságon áttör?
Behúzza mára mind nyakát,
kinek pedig kiállni kéne,
apák hitét nem adja át,
csupán fejét csavarja félre.

A hallgatag megalkuvás
habár emészti egyre másra,
szelén hajolva, mint a sás,
nagyon vigyázva, más ne lássa,
megalkuvón behódol és
feladja álmait gügyögve,
nem érti meg, nyakán a kés,

hiába húzza félve össze.

Hóvirágra várva

A létezés kihűlt parázsain
mereng a vén idő csak egyre,
miért is ostromozza még a kín
saját fiát, ha már megette,
ugyan miért szorozza száz baját
emelve több ezerre végül,
ha nemsokára jó a zord halál,
s utána józanodva békül?

Mit ér a sors, ha kénye ily kemény,
nem enyhül és csak egyre mordabb,
ha sír felé megannyi költemény,
miért ilyen vadul sanyargat,
mi oldaná vajon komor dühét,
talán a hóvirág tavasszal,
ha majd a jég alól kibújva épp
fejét emelte jó arasszal?

Alfred Tennyson - A kürtszó

(THE BUGLE SONG)

E vers szól a várfalakról,
a régi havas hegytetőkről,
hol a tavakon fény fut át
és vízesés zuhog felülről.
Fújd, csak egyre fújd a kürtödet,
fújd, s a halál válaszol neked.

Halld, mily éles és mily tiszta,
a hangja távolokba száll!
Távoli sziklás hegyekből
tündérek kürtje fújdogál.
Fújd, s halld, mit felelnek a hegyek
fújd, s a halál válaszol neked.

Szerelmek haldokolnak égen
alélnak dombon, réten és hegyen,
visszhangjaink a lelkeken,
növekszenek türelmesen.
Fújd, csak egyre fújd a kürtödet,
fújd, s a halál válaszol neked.

Szárnyatlan

A múltba veszve századok görögnek,
a szürkeség ölelte félhomály
derengi csámpa lépteit mögötted,
a rád törő magány csakúgy zihál
amint befog, magába zárja lelked,

kifosztva állsz meg és anyátlanul
remegsz, hiszen hazád hiába lelted,
ha éhezel, vacogsz, s kitántorul
belőle mindened sajogva, fájón,
a volt reményeidre szárnytalan
talál az éj, sötétje bárha átfon,
viszont a létezésnek ára van,
s te balgamód fizetsz naponta érte,
az éned egyre csak kopik belé,
de hát az üdvöd adtad át cserébe,
hogyan elbolyongj a végzeted felé.

Nincstelen dalnok éneke

A lét uszálya körbe ringja lelkem,
tudatja, hogy megint adós vagyok,
ha félve is, de csókjaidra leltem,
s repítenek feléd az angyalok.
Fizetni nem tudok, lyukas zsebemben
csipetnyi morzsa sem maradt neked,
de mert eléd a nincseim letettem,
fogadd be kolduló szerelmemet.

Ne űzz el engem ős ködökbe újra,
hiszen, ha úgy teszel, meg is halok,
s szakad belé a lantom árva húrja,
kicsengenek után e bús dalok.

Utána délceg igricek követnek,
feledtetik dalát a nincstelennek.

Epés Sargent - Élet az óceánon (A LIFE ON THE OCEAN WAVE)

Egy élet az óceán hullámán,
otthon a hullám felett,
tomboló víznek hátán,
hol mulatnak a szelek.
Mint rabmadár, úgy vágyom
az unalmas parton én
a víz után, világom
tajtékzó, vad tengerét!

Még egyszer tatra állok
gyors, sikló hajómon én:
Vitorlát bonts! – kiáltok,
s szél fut át fedélzetén.
Átszeljük a habokat,
akár egy szabad madár,
s találjuk otthonunkat,
amely a nyílt óceán.

A föld már nem látható,

a felhők gyűlni kezdenek,
legényeink, s a hajó
majd ellenáll a szélnek.
Szívünkéből szól az ének,
amíg tombol a vihar,
otthonunk tengerének
hulláma minket jól tart.

Hó alatt

A tél beköltözött a lelkeinkbe,
akárha szürke ködgomoly keringne,
nyarunk mohón felette mind
bebújva szíveink nyitott zugába,
ropogtató, fagyott, rideg világa
szerelmeinkre csak legyint.

A sárguló mezőt a hó takarja,
hiába kész ölelni, jég a karja,
fogása zord halálfolyam,
az élet elcsitulva lassul egyre,
nyomán a nyári álmok elfeledve
fakulnak el magányosan.

A szél marón, sziszegve forgolódik,
kevély hevét mutatja egyre váltig,
amint a csontomig hatol,
habár a kertemet ma hó takarja
de már a hóvirág mocorg alatta,
s nem oly soká Napot karol.

A hitről

Nem oly sokára véget ér az álom,
mögötte felsikolt a torz való,
az éneket keresve sem találom,
nyomós okán üvölni volna jó,
hitem kölyöknyi, durva martalócok
tiporva száz darabra tördelik,
de én dühükre egyre csak mosolygok,
miközben újra összeáll megint.

A balga barnaingesek hevének
gyakorta ellenállt a józan ész,
hiába szállt visongva harci ének,
hiába volt ezernyi ölni kész
goromba, rászedett, kevély suhanca,
a hit csak egyre tornyosult tovább,
nem engedett az ostobák miatt a
keménykedésnek egy fikarcnyit át.

A meghunyászkodásról

Maradt-e még szemernyi józan ész

e tébolyult világ haláltusáján,
vagy az kerül felül, ki ölni kész,
akárha volna élte holmi járvány.

Ki majd, ha véget ért a háború,
gigantikus kitüntetést ad át, s kap,
a melle dülled egyre, domború,
csak azt nem érti merre tűnt a tegnap.

Hiszen, ha nemcsak az veszett oda,
de hát a holnap is pokolra táncolt,
szemedbe mondja majd kaján daca,
megélhető jövőd neked sosem volt.

De most való igaz, miről beszél,
hiszen befogva szád csupán vacogtál,
ha zúgva kelt a forradalmi szél,
csitítva félted azt az új uraknál.

Azóta semmi sem maradt neked
amit fiadnak ím örökbe adnál,
de hát mi mást is érdemelne meg
ki meghunyászkodón, remegve regnál.

Békevágy

Bár vonakodva, de bennem a vágy
újra ölelni az elleneinket,
karjaimat leeresztve fon át,
perzseli bőröm az égi tekintet.

Múlt televénye hiába akar,
már magasán alig éri a lelkem,
jó feledésnek a leple takar,
vétkeidet fel is oldja ma bennem.

Nincs haragom, lecsitult, tova már
gyűlöletem, dühöm és dacolásom,
égen az angyalaim dala száll,
béke honol csak ez édeni tájon.

Lám, a folyón ladikom kikötött,
elviszi testem a végtelen útra,
ámde a lelkem e béke fölött
örködik, éli az álmaim újra.

Álomörség

Az éjre álom ül lebegve már,
ezer csodám körözve rám talál,
repít a távolokba lázasan,
de mert vonatjegyemnek ára van,
fizetni kell, ha jó az ébredés
az álomért, amely nem is kevés,
a lelkemet törik komor vadak,

ez orrba vág, a másikuk harap,
uszítva vár e martalóc sereg
azért, hogy álmodozni mint merek.

Ostromállapot

Szemed, ha nézem, egyre forr a vérem,
alámerülni volna jó tavában,
de hát tudom, kegyed hiába kérem,
nem érzi át hideg valód a vágyam.

Kezed, ha érzem, ébredő madárka
remeghet úgy parányi fészke mélyén,
de lám kezemre visszarándulása
mutatja, még ma én hiába kérném.

Szerelmed érzem, elhalón parázslík,
hiába szítom, egyre hamvadóbb lesz,
habár bizonygatom feléd ma váltig
szerelmemet, de még nem ő a vátesz.

Ezért ma már tovább nem ostromollak,
de holnap újra eljövök megint csak.

A pénz uralma

Hiába hát, a pénz a legnagyobb úr,
veszejtve lelkeket vesz és ad el,
van úgy, ha készakarva félre fordul,
mögötte még a bűn is üzletel.

Eladva mind a jog, hit és reménység,
a kéz kezet mos érte lelkesen,
sötétre változott a tiszta, kék ég,
alá nem ér le már a fénye sem.

Megosztva áll az ész, kivár az elme,
haszonlesők tapadnak egyre rá,
ma már nem opció az Úr kegyelme,
ha pénze nincs, hiába osztaná.

A lét harácsoló, gonosz kufárja
zsebébe tette lángolásodat,
fizetni kell ma már a puszta vágyra,
ha lázadása más jövőt kutat.

Talán a gondolat mi még szabad ma,
de már az is csupán, ha néma vagy,
a pénz a szád szabályosan befogja,
vagy elveszejt, ha nem hagyod magad.

Az új végeken

A múlt merengető ködében újra
előkerült Balassi lantja húrja,
mi lágyan énekel szelíd dala,
akárha volna nemzedéknyi himnusz,
fején virulna bárha némi mirtusz,
amint vidítja lelkeink szava.

Alig maradt, ki mondatát megérti,
kevély a nő, goromba már a férfi,
finom zenére égni képtelen,
kicsengenek sután az ósdi rímek,
csupán az indulat, mi még keríthet
csekély figyelmet itt a végeken.

Aludj, csak igricem, te rá se ránts hát,
a verseid maroknyian csodálják,
de ó, minő gyönyör szavalni még,
ha majd e tébolyult idő lenyugszik,
mikorra már a háború se pusztít,
elárad újra éltető igéd.

Alfred Tennyson - Az Óév halála (THE DEATH OF THE OLD YEAR)

Egészen térdig ér a hó,
a téli szél fáradtan fú:
a templomunk harangja szól,
szavad maradjon suttogó,
az óév haldokolva múl.
Óév, nem halhatsz meg,
készséges és meleg szíved
oly éltetőn ölelgetett,
Óév, nem halsz ma meg.

Haldoklik és nem mozdul,
nem fogja a hajnalt látni.
Nincs élete az éjen túl.
Barátot, szerelmet adott csak úgy,
s az újév lám el fogja venni.
Óév, most ne menj el,
olyan régóta vagy velünk,
öröm, mit megadtál nekünk,
Óév, még ne menj el.
Színültig töltve a pohár,
vidámabb évünk nem lehet.
Szemeid homályosak már,
ellened halálodra vár,
barátom, nem mehetsz.
Óév, nem halhatsz most,
lelkünk veled sír és nevet,
a felem halna meg veled,
ha meg kéne halnod.

Bár tréfákkal voltál tele,
de mind e tréfa véget ér.
ha látni, amint halsz bele,

amint utódod ér ide,
közelg halálodért.
A sors ilyen kemény.
Az éj hideg, de csillagos,
az újév boldog és zajos,
miatta nincs remény.

Nehéz a lég a hó felett,
kakas kiált az ég felé,
az éj merészen illeget
tücsökzenére fényeket,
már nemsoká éjfél.
Ha múlsz, kezéd fogom.
Semmi sem drága, ha kéred,
mondd, hogy mit tehetek érted?
Szólalj meg, vén barátom.

Az arca sápatag, sovány.
Sajnos íme, elment.
Szemét lecsukva látja ám
ki lép ki teste ajtaján
s vár sorára szemben,
ajtaján a hóban.
Egy új láb lép a padlón, barátom,
új arc néz az ajtóból, barátom,
új arc az ajtóban.

Ős örökség

Lovas vitézek arca sejlik át
lebegve ős-regék ködében,
kik egykoron találtak új hazát,
akárha volna égi éden,
ezüstkehelyben összeforrt a vér,
erőik egyfelé hatottak,
hiába volt vacogtató a tél,
nem árthatott erős karuknak.

Tekintetük világa tiszta volt,
igaz szavuk dörögve zengett,
teremtve Hunniában államot,
viszálykodásra végre rendet,
megannyi bölcs uralkodó sora
következett a büszke trónon,
emelve mind a nimbuszunk, noha
kemény kezűn, királyi módon.

Hiába támadott tatár, török,
kiálltuk összefogva árát,
megélve itt a nemzetek között
ezernyi balga buktatón át,
hiszen tucatnyiszor kifosztva bár,
de újra ránk köszönt a hajnal,
magyar, ne hagyd ma veszni hát hazád,
ne alkudozz a talpnyalókkal!

Vendégségben

Csillog a hó, szaporán fut a szán,
gyors paripánk sebesen jár,
ködmöneinknek a bő derekán
vén csatos öv, remekül zár.

Várnak ebédre a jó rokonok
dél közeledtre örömmel,
jóval előtte a nyála csorog,
késni ma senki se nem mer.

Pálesze várja a gyomraikat,
ház ura tölti sűrögve,
jó alapot kap a sült, a falat
nyelni se kell, sora megy le.

Majd süteményt hoz a jó feleség,
mind beporozva cukorral,
s lám a pohárba, ha bor kerül épp,
kurjan a nép vele dallal.

Ünnepet ül ma a büszke magyar,
járja pörögve a táncát,
látod, a kínja feledve hamar,
hogyan sebeit sose lássák.

Parázslón

Kihűlt szerelmem olvadó varázsa
csorogva úszik át az éjszakában,
a hamvadó remények egyre-másra
foszognak elfogyón, halálra váltan.

Hiába oly kemény a szív, ha mégis
repedve fáj magánya rejtekében,
hiába volt megannyi vágy, a fétis
omolva olvad el, ha tárgya tétlen.

Kiebrudalt szerelmemen nevetnek,
szelíd zsarátnokán taposva járnak,
de még az éj naiv reményt lebegtet,
ha jó a hajnal, újra égve várlak.

Kinyúlnak ágaim megint az égre,
s meg is talállok angyalomhoz érve.

Joaquin Miller - Kolumbusz (COLUMBUS)

Mögötte volt Azori partja
és Herkulesnek kapui,
előtte vad hullám taréja,
nem láthatók a partjai.

Az első tisztt imára térdel,
mert eltűntek a csillagok;
„Szólj hozzánk admirális kérlek!
Miért mondod, vitorlázatok?”

„Az embereim egyre fogynak,
gyengülnek és betegszenek.”
A tisztt merengve otthonára
gondolt a sós hullám felett.
„Mit mondjak, bátor admirális,
ha reggel is csak a vizet
látjuk, s e táncoló hajót?”
„Tovább, vitorlázatok!”

Vitorlázatok tovább a szélben,
amíg a sápadt tisztt így szólt:
„Ó, vajon tudja-e az Isten,
nemsoká minden ember holt.
E szelek oly vadul cikáznak,
mintha Istenük se volna tán,
szólj admirálisom hajónknak!”
Szólt: „Vitorlazz tovább!”

Vitorlázatok, s így szólt a jó tisztt:
„E vad óceán ma éjjel
kitátja ránt az ajkait,
és belénk harapna kéjjel.
Admirális, csak annyit mondjon,
mi lesz, ha reményünk elfogyott?”
Átlépve ő e szavakon:
„Tovább, vitorlázatok!”

És a tisztt sápadtan kitarzott,
amint ráborult a sötét,
a legsötétebb éj! Majd egy folt...
Egy fény! Egy fény! Egy fény! Egy fény!
Csillagos zászlóként egyre nőtt!
Új hajnallá nőtte ki magát,
új világot nyert az éj mögött
a jelszava: Tovább!

Karácsonyest

Karácsony ünnepére szól a csengő,
a lelkeink ma végre összeérnek,
ma hófehér lepelt terít a felhő,
alatta messze száll az angyalének.

Ma szíveink szeretve feldobognak,
ölelni kész kezünk kitárjuk egyre,
hisz átkarolni végre megtanultak,
nem is szorulnak újra már ökölbe.

A honfitársainkra úgy vigyázunk,
akárha földi kincseinket óvnánk,

s ha majd az est a lány dalunkra ráunt,
pihenhetünk a langy kemencepadkán.

Mi lenne, hogyha mindez így maradna
nem állna szánk szitokra és haragra?

Mohó zsványok

Haszonleső, idült, mohó zsványok
szivárgtok át az éjszakák ködén,
hiszen tudom csupáncsak arra vártok,
mikor dobom törölközőmet én,
mikorra mondom azt; ma már elég volt,
akár a karvalyok, keringetek,
kivárva testemet, ha lenne már holt,
cibálni szerteszét amint lehet.

De én nem adhatom magam ma nektek,
hiszen, ha csillogó szemű utódok
szavamra mind az én lovamra tettek,
ugyan ne lássanak miként halódok.

Hiába álltok itt, mohó zsványok,
ma nem harap belém az ajkatok,
ha kell, ezernyi ütleget kiállok,
de jajgatást aligha hallotok,
fogam szorítva várok új tavaszra,
amelyben éledő, varázsszelek
konok ragályotok pokolra fújja,
egünkre visszaútja nem lehet.

Csalfa álom

Az éj a fátyolát borítja már
az álmaidra lassuló varázssal,
amint szuszogva végre rád talál,
lehunyt szemedre csalfa látomást csal,
hitetve szórja képeit feléd,
s te elfogódva egyre-másra nézed,
akárha volna mind valós a kép,
akár örülsz során, akárha féled.

De hát az álom oly ravasz csaló,
előbb lehúzza, a lány ölébe bódít,
amint el is hiszed, hogy az való,
akárha lenne táncoló hajóhíd,
bizonytalan ködével elsodor,
repít, utána mélybe dobva rémít,
s te meg, miként a rászédett botor,
remegsz belé halálra válva félig.

Viszont az ébredés igen hamar
kijózanít az éji látomásból,
a rémeid takarja és fanyar,
komor, konok lidérceidre rászól,

marad csupán az angyalod neked
a pirkadatra bájos énekével,
ki kósza álmaidra ránevet,
amint sietve távolokba lépdél.

Éji hóesés

Az éj fehér lepelt terít a tájra,
az ablakomba hópihék keringnek,
akárha mind csupáncsak arra várna,
hogy én közéjük állva elvegyüljek,
ma hagyjam itt a jó meleg világot,
kerengjek el velük megint a táncban,
de hát olyat furát ugyan ki látott
hogy az sűrögjön ott, kin ennyi ránc van.

Hisz oly kedélyesen kiinvitáltak,
feladva hát a kort, közéjük álltam,
feledve bent kabátomat, s a sálát,
kipenderedtem ím, az éjszakában,
az arcomat legott pirosra csípték,
ki is nevettek ők, ha jól figyeltem,
de jólesett velük megint a játék,
miként esett a régi, szép időkben.

Részeg álom

E csendes óra átölelte lelkem,
behúzta révedőn a kozmoszába,
de szólni én miatta mégse mertem,
befogta szám határtalan varázsa.

Repült velem galaxisok során át,
lehet, hogy épp határait kereste,
vagy azt a lényt, ki mindezekre rálát,
kinek maradt keresni némi mersze.

E csendes óra végtelenbe szállott,
de vajh, a koppanása visszahallik,
ha majd kinőve ezt a torz világot,
eléri tán a józanabb valódit?

Mi lesz, ha lelkem átrepíti végül
egy élhetőbb világdimenzióba,
de gyáva testem itt gödörbe szédül,
hiszen, ha itt hagyott a hordozója?

De lám, az óra visszapattan onnan,
s amint a lelkemet lerakja mellém,
legott az ébredés valója koppan,
s kisöpri lázította, részeg elmém.

Új Golgotára várva

A tél ölelte, néma rónaságon
a hó takarta csendes ájulatban
a napsugár a pillanatban átfon,
a fellegek közül kikandikáltan
leselkedik, tavasz nyomát keresve,
de még a fénye tó jegére koppan,
ezért sietve bújik el mögötte,
kivárja új idők szelét a sorban.

Nehéz a lét, ha lelken kufárok
telelnék át, rideg magányt lehelve,
ha kedvet lenyomja mind az átok,
amelyre ráfagyott az Úr türelme,
ha társtalan, megosztva fáj a léted,
esélytelen bolyongsz csupán a télben,
ha elfogyott reményedet cserélted
megalkuvásra és karod, ha tétlen.

Mi lesz, ha majd az új tavasz kinyitja
az ajtaját a lázadó szeleknek,
vajon kibújsz-e majd a napvilágra,
s bevállalod, miként a hős eretnek,
hogy újra még a Golgotára hajtván
a porkolábok ott feszítsenek meg,
de szenvedéseid szemét kinyitja
a véreidnek és az ég ölelhet.

Éji mámor

Az éji mámor elragad,
üres kezével enni ad
a vágyak ösztönének,
előbb a menny felé repít,
utóbb kitárja mélyeit,
s remegve mind megéled.

A láz epesztve elsodor,
megannyi lángja, mint fodor
nyakad köré tekerve,
de hogyha fulladozva is,
valód mutatja, nem hamis,
miattad ég a vére.

Hiszen tiéd a sóhaja,
a barnaszín, sötét haja
az arcodat simítja,
az éjben érzed illatát
amint a karja úgy fon át,
akárha tünde volna.

A részeg éjre pirkadat
következik, s a vágyadat
kitöltve lassan ébredsz,
utána kapsz ügyetlenül,

de már amott tovább repül,
a múlt üveghegyéhez.

Holddal suttogó

A Hold a téli táj felett világol,
ezüstsugárt bocsát alá merengve,
aligha fél az éj rideg fagyától,
akárha angyalok világa lenne.

Kerek szemét a háztetőkre vetve
vigyázza álmaink sorát alatta,
lehet, ma társalogni is szeretne,
ha volna most, ki véle szóba állna.

Kiáltanék felé, de hangom árva,
nem ér fel oly magasra, hogy megértse,
csak állok itt a szívemet kitarva,
talán eléri lüktető verése.

Hiszem, hogy ott, a téli éjszakában
a válaszára nemhiába vártam.

Negyedszer is

Szemed se rebben, úgy hazudsz,
tagadva múltad, Istened,
ölelve bár a Boszporusz,
azért, hogy Egred elfeledd,
kufárkodón lavírozol,
feladva régi önmagad,
neked csupán a pénz dobol,
mitől kevély hasad dagad.

Nem érdekel se Honderü,
se holmi józanok szava,
uralkodásod egyszerű,
aligha jó demokrata,
amint bitorlod egymagad
kies vidéked erdeit,
szegényeidre nem marad
se ág, se új remény, se hit.

De nemsokára eljön ám,
Ludas Matyink, meg is kötöz,
sziszegve fáj a botja tán,
amit kezével ösztönöz,
hiszen, ha nem tanultad azt
a három alkalom során,
negyedszer is sajoghat az,
a tomporod kövér falán.

Tartalomjegyzék

Szilveszter éjjelén.....	3
Ha majd ezernyi tűzvirág... ..	3
Özönvíz előtt.....	3
Kozmikus magány.....	4
Mit hoz az év.....	4
Éji merengés.....	4
Csillagállás.....	5
Dunyhámhoz.....	5
Elfut a lét	5
Bús dal.....	6
A vers hatalma	6
Cserépszavazás	7
Az éjszakáért... ..	7
Ki menti még meg.....	7
Az új rakétát... ..	7
Egy banyatankot.....	8
Ravasz koboldok.....	8
Hímez meg hámoz... ..	8
Szökött múzsa	8
Hiábaság	8
Ahol a part szakad	9
Orgonák a télben	9
Csordaszellem	9
Fals szonett	10
Tanács küklpszoknak	10
Könyörgés	11
Csörögefánk.....	11
Míg neved dobogtat.....	11
Borbála	11
Farsangra várás.....	12
Már értem... ..	12
A múlt varázsa	12
Ámor mintázta... ..	13
Falugyűlésen... ..	13

Golyófogónak.....	13
Urak között dív.....	13
Sirokkó hozta.....	13
Cseréptörés	13
Kalandozott Amál.....	14
Halmazállapotok	14
Remélte végre.....	14
Szimptóma	14
Skrupulus	15
Kifarolt Anikó... ..	15
Új cseréptörés	15
Égi mantra.....	16
Hold ezüstje.....	16
Hiszen te... ..	16
Ének a szélben	17
Szerelmes virágom	17
Alfred Tennyson - Shalott hölgye	18
Amikor Laurám.....	18
A végzethez	18
A büszkeséghez.....	19
Júdás ezüstjei	19
IV. Béla.....	20
De mert... ..	20
Oldódás.....	20
Christina Rossetti – Egy zöld búzamező	20
Az út porába senki sem marad	21
A vén kurafi dala	21
Parttalan folyón... ..	21
Diákkoromban.....	21
Olvadásra várva	22
Téli varázs	22
Szerelmes Katám	22
Borongva.....	23
Álarcaink mögött	23
Anne Bradstreet - Kedves és szerető férjemnek	23
Glóriád előtt.....	24
Gátszakadás	24
Ugyanakkor	24

Szűk telünkre.....	24
Búzakalászkod... ..	25
Egy guberálóért.....	25
Álarc nélkül.....	25
Gereben.....	26
Partitúra.....	26
Szerelmem fázik... ..	26
Hevület.....	26
A hottentotta... ..	27
Kínszenvedésről.....	27
Legyen szerencséd.....	27
Edward Lear - A Bagoly és a Macska	27
Illataid	28
Möbius-idők	28
James Joyce - Kamarazene.....	28
Parányi sóhaj	29
Elherdált jövő.....	29
Olvadásponthoz.....	30
Szerelmem híján... ..	30
Egyre gyűlnek	30
Apevát nem ír... ..	30
Uralkodóhoz.....	30
Kerítést húznak... ..	31
Kidomborítja... ..	31
Koncertjei.....	31
Öleljetek még.....	31
Tavaszi kereng	31
Bús jövőnk nyakán.....	32
Őszi sár.....	32
Mutáció	32
Lázasság	32
Celebimághoz.....	33
Álomhatár	33
Hóttalan télen.....	34
Fernando Pessoa - XX. sonett	34
Visszaváró	34
Balaton közepén	35
Szerelmes évek... ..	35

Kohók bezárva...	35
Állattá züllött.....	35
Félkész.....	35
Tűzoltó leszek...	35
Erzsébet hídon át.....	36
Nászéj után	36
Jön már az ördög.....	36
Vérválasztó.....	36
Vérnarancs	37
Lelkünkbe írva.....	37
Hajójegyek	37
Ohm	38
Ím jön a mámor.....	38
Még és még	38
Hóvirág	38
A fűszerek királya.....	38
Csillapultan	39
Megoldás híján.....	39
Henry Van Dyke - Egy déli dal.....	39
Ruhák a szélben	40
Ökörnyál	40
Jövőbe látók.....	40
Erőfölény.....	40
Néma ragály	41
Mindenek felett.....	41
A nagy szerelmet.....	41
Istenek	42
Nejétől retteg.....	42
Azóta sem jött.....	42
Az agybaj olykor.....	42
Szelek.....	42
Ha létezik.....	42
Ciklus	43
Kihagyhatatlan	43
A kombájnoslányt.....	43
Mikorra végül.....	43
Kopott a penna.....	43
Kedvük is elment.....	44

Mazsolák	44
John Keats - Óda egy görög vázához.....	44
A lelkeinkből... ..	45
Alfrédnak.....	45
Függönyén az éjszakának.....	45
Paul Laurence Dunbar - Patakparton	45
Megannyi harcnak.....	46
Éji katlan.....	46
Szelíd idők.....	46
Kürtszóra várva	46
Szemem homályos.....	47
Rezzenetlenül.....	47
Őrizem neked.....	47
Érted nem	47
James T. Fields - A kapitány lánya	48
Matthew Arnold - Vágyakozás	48
Kétes hagyaték	49
Őszi éjszakán	49
Ingovány	50
Karvalyok	50
Szünnap	51
Vajh	51
Hiába.....	51
Már mindent szabad... ..	51
Van ki verset ír... ..	51
Szobrát avatták.....	52
Levin-sors	52
Át.....	52
Parázs.....	52
Attak	53
Alfred Tennyson - A bagoly.....	53
Haláltánc	53
Nyitótánc.....	54
Időkarám	54
A zsúr	55
John Keats - Tündérdal	55
Thomas Campbell - A szivárvány	56
Oliver Wendell Holmes – Vén vasbordájúak	56

Végső remény	57
Részeg istenek	57
Tavaszi szele	58
Tavasznak illata.....	58
Elűztél.....	59
Csábos fodrok	59
Egy banyatankkal... ..	59
Ha meghasonlasz.....	59
Ladikra várva	59
Aggály	59
Rossz napomra.....	60
A kútnál	60
Marad utánunk.....	61
Nagyharang	61
Én kevély királyom.....	61
William Shakespeare - Hálátlanság	62
Vissza az éjbe	62
Henry Francis Lyte - Maradj velem.....	62
Bolond balog	63
Bájaid	63
Öledre vágyva.....	63
Ha összecsapnak... ..	64
Háborúpárti... ..	64
Revans.....	64
George Macdonald - Kis fehér liljom	64
Vonzalom	65
Tavaszi kétely	66
Leigh Hunt - Abu Ben Adhem	66
Elfeledett varázsigék	66
Három sor csupán.....	67
Habzó ég.....	67
Előzetesben ülve.....	67
Mint kivert kutyák.....	68
Didergve állnak... ..	68
Az óceánon át	68
A levesedbe... ..	68
Tojásomért	68
Képzelt vihar.....	69

Charles Tennyson Turner - Letty földgömbje	69
A hajnal újra összerak	69
Éji láz	70
Visszaloptam.....	70
Szerelmem fölött... ..	70
Neked zsenánt volt.....	71
Túl finom szó rá.....	71
Pöcegödörben... ..	71
Trendi illatok... ..	71
Jeltelen gödör	71
Az új tavaszhoz	71
Terheim	72
John B. Tabb - Duett	72
John B. Tabb - A seregély.....	73
El	73
John B. Tabb - A kék madár	73
Én Honvéd szurkoló vagyok.....	74
Lehunyhatatlan	74
Messzi szerelmed.....	74
Emesét álma.....	74
Az éhes borja.....	74
Szabadságszobor	74
Saját bűnei.....	74
Árulás	75
Túl az Óperencián	75
Farkasok között.....	75
Lidércnyomás.....	76
Behódolás.....	76
John B. Tabb - Köd.....	77
Megújhódás	77
Olvasás után.....	77
A némaság felé.....	78
Még visszalebben.....	78
Elönt a vágy.....	78
Idézem arcod.....	78
Belép a bankba.....	78
Visszatérhettél... ..	78
Hadovált pár szót.....	79

John B. Tabb - Az adószedő.....	79
John B. Tabb - A harkály	79
John B. Tabb - Pillangó	79
John B. Tabb - A mézelő méh	79
Dafke.....	80
Új tavasz köszönt	80
Kordonok.....	80
Alkony a rónán	81
Cérnaszálon	81
Szalmaszál	82
Április szeszélye	82
A sarki kútnál.....	83
Aktodon	83
Nélküled fázom.....	83
Emberi ésszel.....	83
Nagyon felfűjtad... ..	83
Ma mindahányszor... ..	84
Ma átjutottam... ..	84
Májuséji dal	84
Egy királyról.....	84
Mi végre álmodunk.....	85
Szellem a várban	85
Ladikon	85
Egy csepűrágó mögé	86
Szürke varjak.....	86
Repülj madár... ..	87
Suttogó gyönyör.....	87
Ölelkezésünk.....	87
Éhbérért.....	87
Csupán kincstári... ..	88
Csukás szerint... ..	88
Jurij Gagarin	88
Születésnapomra	88
A suszter álma	89
Repülni kék.....	89
Mámorult idő.....	90
Jégverés után.....	90
Pálfordulás.....	90

A gondolat magánya	91
Kitörés	91
John B. Tabb - Rózsák közt	92
Májusi eső	92
John B. Tabb - A méh és a virágok	92
John B. Tabb - Töklámpás	92
Lázás éjjelen	93
Jégeső után	93
Hiába futsz	94
Gazdátlan kert.....	94
John B. Tabb - Selyem.....	95
Holddal álmodón.....	95
Be más ez így	95
Szarkalábak	95
Ki disznók közé.....	96
Szálka voltam... ..	96
Csatornapatkány.....	96
Vakhitünk nyarán.....	96
Kohézió.....	96
John B. Tabb - Vetésidő	96
John B. Tabb - Fény és árnyék	96
Hiába fáj, hiába szúr... ..	97
Esti talány	97
Apátia	98
Légypiszok.....	98
John B. Tabb - Szentjánosbogár	98
John B. Tabb - A szitakötő.....	98
Örök sötét	99
Csak kérdezem.....	99
Vihogjatok csak!	100
Faktum	100
Napsírató.....	100
Passzív idők	101
John B. Tabb - Páfrány-dal	101
John B. Tabb - A patak	102
Következménye.....	102
Vérszívó lettél... ..	102
Ihlet és érzés... ..	102

Végzetem lettél...	102
Ám ő nem fázott...	102
Elveszett mesék	103
A méh és a vihar	103
Hajnal hasad	103
Vadlovak	104
Borús napunkra...	104
John B. Tabb - Egy beszélgetés	105
John B. Tabb - A baba csillaga	105
Konok zsványok	105
Májuséji, fűrtös orgonák	106
Zárójelentés	106
Polifónia	107
John B. Tabb - Szendergő-dal	107
John B. Tabb - Bálványozó	107
Kimondanád-e?	108
Régi csókjaid	108
Népes családja	108
Tengeri képek	108
Csepűrágás	108
Lassan nem marad	109
Szubkultúránk	109
Volt örömöm	109
Messzi mesék	109
Égi létra	109
Gyenge vers	110
Van úgy, hogy égek	110
Csupán délibáb	110
A túrós tészta	110
Utókorunknak	110
Oviban régen	110
Pokolra tartva	111
Ablakod alatt	111
Na most elég!	111
John B. Tabb - Az újszülött, s az év	112
Mi, statiszták	112
Merre vagy, Zorro?	113
Nem ti kértétek?	113

Tahóság éli...	113
Képtelen regényt...	113
Balga induló...	113
Vándorút...	114
Kis nyári allűr...	114
Álomóra...	115
John B. Tabb - Biciklik! Triciklik!...	115
John B. Tabb - Precizitás...	115
Vála(s)sz!...	115
Egy felvetés...	116
Hajnali féltés...	116
Balsorsainkra...	116
Földindulás elé...	117
Időkaland...	117
John B. Tabb - Gondoskodás...	118
A herceg dala...	118
Piciny topánkád...	118
Nyárfalevélről...	118
Fejünkre húzzuk...	118
Ez is Európa...	119
Legyint a Múza...	119
Göncölszekerét...	119
Ördöglakat...	119
Szenvtelenül...	119
Démoni köd...	120
Ha visszahúz...	120
Kétes éjek...	121
John B. Tabb - Békaszülés...	121
John B. Tabb - Békatörzskönyv...	121
Neveddel ajkamon...	121
Angyalok, ha jönnek...	122
A láthatár felé...	122
Különbség...	123
Őszülő haját...	123
Lábszárát...	123
Attól messze még...	123
Modern világunk...	123
Szomjúság...	123

Nyári reggelek.....	124
Az álmokért	124
John B. Tabb – A randevú	124
Keljfeljancsi	125
Jelek.....	125
Gyáván	125
William Wordsworth - Lucy	126
A lét balgaságain	126
Thomas Hood - Emlékszem még... ..	127
A kény meg én	127
Kései martalócok	128
Ha jó az új tavasz	128
Egyszer volt tánc	129
George Pope Morris - Favágó, kíméld meg ezt a fát!	129
Nyári ború	130
Hannah Flagg Gould - Egy név a homokban	130
Szombat esti báj.....	131
Sztárügyvéd.....	131
Grönlandi sármőr.....	131
Stilizált érzés... ..	131
A csepűrágót.....	132
Sidney Lanier - Kagylók	132
Az istenek legyintenek	132
Eugene Field - Wynken, Blynken és Nod	133
A tónál	134
Fellegek	134
Bál utáni anzix	134
Susan Coolidge - Hogy hullnak a levelek.....	135
Világom.....	136
Botor hitünk.....	136
Mezők	136
Jég verte horgászat.....	137
Legényriasztó.....	137
Gorombaságaink.....	138
Félhomály.....	138
Ült a sarokban.....	138
Jópofaságod.....	139
Kitart a gonosz... ..	139

Hiába kertelsz...	139
Betegen	139
Ajánlás.....	140
Lent a parton	140
Utolsó nyári est	140
Charles Kingsley - Búcsú	141
Időfogó	141
William Makepeace Thackeray - Kis Billy	142
Kényszerzubbonyból.....	142
Főz és mosogat... ..	143
Tekeri egyre.....	143
Se hall, se lát már.....	143
Bűneink mögé	143
Volt reményeim	143
Fakó a Hold.....	144
Tiló alatt.....	144
Albert Gorton Greene - Öreg Grimes	145
Dobálták egymást.....	145
Mivel sokáig... ..	146
Majakovszkij... ..	146
A celebeknek.....	146
Egyébiránt lásd.....	146
És süt a Nap	146
Tengerén a lét.....	146
Dollárban méri... ..	147
Nem volt szerelmes.....	147
Csőrike... ..	147
Idilli kép	147
A bűnnek ára van	147
James Hogg - Egy fiú dala	148
Számozottan	149
Felicia Hemans - Casabianca	149
A múltó nyárhoz	150
Levélhullás előtt	150
Van kinek semmit... ..	151
Észhez tértem én... ..	151
A jó emberek... ..	151
És felszállt a füst.....	151

A teljességhez	151
Boldog idők nyara	151
Henry W. Longfellow - A falusi kovács	152
Szerelmes álmaink	153
Mary Howitt - Boglárkák, százszorszépek	153
Utószor a parton	154
Feszítenélek.....	155
Majrás, beszari... ..	155
Telkét eladta... ..	155
Kitört a balhé... ..	155
Várákon át.....	155
Csillaghullás.....	155
Maroknyi jáspis	156
Sztella Petrídu - Földönfutó	156
A nyár nagyasszonya.....	157
A lélekért.....	157
Morc... ..	158
Szenvtelen hóhér.....	158
Sokan benyaltak.....	158
Zavarják olykor... ..	158
Charles Dickens - A zöld borostyán	158
Maghasadás	159
Váltás	159
Itáliában.....	160
Sármos férjéhez... ..	160
A link súlytalan.....	160
Rágcsáló volt rég... ..	160
Walt Whitman - Ó, kapitány, kapitányom!.....	160
Kezed fogom	161
Pihenni ment a nyár	161
Celia Thaxter - A sárszalonka.....	161
A falhoz.....	162
Acsarkodón.....	163
A diófa alatt	163
Kései számvetés	163
Szeget szeggel	164
Legjobb a hársméz.....	164
Anyós, ha messze... ..	165

Barázdába hajt...	165
Ma már a bárca...	165
Fülefogyott volt...	165
Ciklusok	165
William Wordsworth - Magányos felhőként szálltam...	165
Az ősz könnyei	166
Hiába brusztolsz...	166
Földrengésbiztos...	167
Kukamosáshoz...	167
Nem kell ülőszék...	167
Rezsicsökkentés...	167
Hűtlen a nyár	167
William Blake - Egy álom...	167
Inflexió	168
A háláról	168
Ősz ezüstje...	169
Horda	169
Ridegtartás	170
Az utolsó sansz után...	170
Alfred Tennyson - A patak	170
A fényről	171
Jéghidegen	171
Tarolás...	172
Ősz varázsa	172
Charles Kingsley - Dee homokja	173
Eső szital...	173
Őszi nap	173
Szomorogva...	174
Kordonok között	174
De a vers készül	175
Múlik a nyár már...	175
Nincs az a botrány...	175
Néha az agyam...	175
Világra kiált...	175
Nincs az a passzus...	175
Új idők felé	175
A. L. Barbauld - Élet, nem tudom, mi vagy	176
Télre várva	176

Lázasan.....	177
Éj derekán.....	177
Pauza	177
Galambok, álmok.....	178
Edward Dyer - Elégedettség	178
Fák a szélben.....	179
A kiállásról.....	179
John Howard Payne - Otthon, édes otthon!	180
Halkulás	180
Őszi vigasz	181
Avar alatt	181
Hitehagyottan	181
Lámpafény.....	182
Kufársors.....	182
Csillagtalan	183
Ez itt a baj?	183
John Henry Newman - Égi fény, vezess	184
Költemény helyett.....	184
A kény kegye	185
Angyalok éneke.....	185
Szuicid hordák.....	185
Ősz a tónál	186
Híd alatt.....	186
Vézna cérnaszál.....	187
A nyár uszályán.....	187
Csendes szeretet... ..	187
Sajnos máig is.....	187
Orvos sem segít.....	187
Tanított néha... ..	187
Őszi álmok.....	187
Őszi remény.....	188
Robert Frost - Tűz és jég.....	188
Langston Hughes - Álmok.....	188
Joyce Kilmer - Fák	189
Mary Elizabeth Frye - Síromnál ne könnyezzetek.....	189
Ősz köde	189
Elfut a nyár.....	190
Október derekán.....	190

Elfogyó sikoly	190
Akárha	191
Békülő ajándék.....	191
A gyűlöletről	191
Idő se tudja... ..	192
Indítvány.....	192
Ott leszel?	193
Meghívás.....	193
Ötven év után	194
A szélhez.....	194
Pokol felé	195
Kerekdedebb.....	195
Őszi bánat	196
Edgar Allan Poe - Álom az álomban.....	196
Ősz világa.....	196
Rakétafütyty.....	197
Új világ felé	197
Meztelen király	198
Parti fák az őszben.....	198
Kanossza.....	199
A végeken	199
A lelkedért.....	200
Parányi fények	200
Bolond hajónk... ..	200
Novemberi manézs	201
Őszi álom	201
William Allingham - A tündérkirály	201
Ősz varázslata.....	202
Hajóra várva	202
Sajgás	203
Rémese	203
Post scriptum	204
William Allingham - Amy Margaret.....	204
Ma kútra mennék.....	204
William Allingham - Szeretlek, kedves	205
Tétovaság.....	205
Alkonyórán	206
William Allingham - Láttam egy madárcát szállni.....	206

Kései randevú	206
William Allingham - Évszakok.....	207
Az út	208
William Allingham - Lent a parton	208
Novemberi varázs	209
William Allingham - Vörösbegy	209
Novemberi Nap.....	210
William Allingham - A macska és a kutya	210
Strómansors	211
Égig érve.....	211
Századok peregnek	212
William Allingham - Óhaj.....	212
Szikrafélte.....	213
Novemberünk fagyán	213
Bogárnyi vágy	214
Rossz vér	214
Késő őszi szél.....	215
A vén zsoldos dala	215
Sötétség.....	216
Tél közeleg	216
Megalkuvón	216
Első hó.....	217
Késő őszi csillagok	217
Sumák idők	218
Isaac Watts - A fiú, aki soha nem hazudott	218
Fogadd a lelkem	219
Alfred Tennyson - Kellemetes és lágy.....	219
Hópihék	219
Téli sport.....	220
William Wordsworth - A szivárvány	220
Ősz esti sajtós	220
William Lisle Bowles - A pillangó és a méh	221
Téli napsütés.....	221
Charles Mackay - A lét dala	221
Nyakán a kés	222
Hóvirágra várva.....	223
Alfred Tennyson - A kürtszó.....	223
Szárnyatlan	223

Nincstelen dalnok éneke	224
Epes Sargent - Élet az óceánon	224
Hó alatt.....	225
A hitről.....	225
A meghunyászkodásról	225
Békevág	226
Álomórség	226
Ostromállapot	227
A pénz uralma	227
Az új végeken	227
Alfred Tennyson - Az Óév halála	228
Ős örökség	229
Vendégségben.....	230
Parázslón.....	230
Joaquin Miller - Kolumbusz	230
Karácsonyest	231
Mohó zsványok.....	232
Csalfa álom.....	232
Éji hóesés.....	233
Részeg álom	233
Új Golgotára várva	234
Éji mámor	234
Holddal suttogó	235
Negyedszer is.....	235
Tartalomjegyzék.....	236